

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΕΤΟΣ 1^{ον}

Αρ.

ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΠΑΧΥΣΑΡΚΙΑΣ

ΕΚΕΙΝΕΣ
ΠΟΥ ΔΕΝ ΕΠΗΡΑΝ
ΤΟ KISSINGA

ΕΚΕΙΝΕΣ
ΠΟΥ ΤΟ ΕΠΗΡΑΝ

Πωλείται εις άπαντα τα φαρμακεία
Γεν' Αντιπρ **ΤΖΟΥΡΟΣ & ΚΑΡΡΑΣ** Πλατεία Αγ Θεοδώρων 9
Διαφ. ΦΟΙΝΙΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΕΤΑΞΟΤΑ

Ε. Αρβανίτης

Εγγυώμεθα ότι τα μεταξοτά του Κατο-
στήματός μας είναι από καθαράν ζώϊκην
μέταξον και άνευ εύδεμίας ΕΠΙΒΑΡΥΝ-
ΣΕΩΣ έχομεν δε συλλογήν εξ όλων των
ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ.

Ε. ΑΡΒΑΝΙΤΗΣ
Έρμει 3. Πλατεία Συντάγματος.
Τηλ. 22-529

Κάθε κομψή κυρία δέν πρέ-
πει νά βιασθή νά ράψη τά
φορέματά της. Άς έπισκε-
φθῇ τόν **ΡΑΠΤΙΚΟΝ ΟΙ-
ΚΟΝ** τῆς διπλωματούχου μο-
δίστας

ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΟΣ

ΧΡΥΣΑΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ

Άρχη Συνεισισμοῦ Βύρωνος
Όδός Άδαμαντίου Κοράη
καί Άθηνών αριθ. 6
(Πρώτη στάσις)

Θα εἶρη όλα τά τελευταία
μοντέλλα τῆς σαιζόν μέ χέ-
ρι. Παριζιάνικο γούστο καί
τιμῆς λογικῆς.

Γίνονται δεκταί παραγγε-
λίσαι καί ἀπό τῆς ἐπαρχίας
ἐπί μέτρῳ.

ΛΑΜΠΑΙ ΑΜΠΑΖΟΥΡ ΠΑΡΣΥΜΕ
ΠΛΑΤΕΙΑ ΑΓΙΟΥ
ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΚΑΡΥΤΣΗ **ΑΧΙΛ. ΙΕΡΟΠΟΥΛΟΣ**

ΟΙ ΠΛΕΟΝ ΠΡΟΪΟΝΤΑ ΑΝΟΦΕΛΑ
Και αν ακόμη ύστερα από πολ-
λά έτη τά δόντια σας εινε κι-
τρινα καί άποχρωματισμένα, ή
ΚΟΛΥΝΟΣ θα τά επαναφέ-
ρη εις τήν φυσικήν των στίλ-
κνότητα καί ωραιότητα.

Ένα εκατοστόμετρον ΚΟΛΥ-
ΝΟΣ δις τῆς ημέρας επί ξηρῆς
ψήκτρας άρκει.

Έντός τριών ήμερών τά άπαι-
σια κηλιδώματα εξαλείφονται
τό στόμα εξυγιαίνεται, τά
ούλα δυναμώνουν καί άρρωμα-
τίζεται ή άναπνοή.

KOLYNOS
Η Οικονομικώτερα οδοντοκα-
μα, διότι έν σωληνάριον διαρ-
κει 67 ήμέρας.

ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΒΗΚΗ
ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ
ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ 4-ΑΘΗΝΑΙ

ΠΟΤΗΣ Β ΚΟΛΛΙΤΣΙΔΗ
ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ
Θεμιστοκλέους 1 — Άθήναι
Αναλαμβάνει υπεθέσεις πάσης
φύσεως. Άριθ. Τηλ. 23060

Παναθήναια

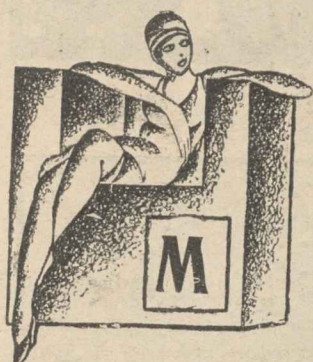
ΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ ΤΗΣ ΘΟΝΗΣ

Η γοητευτική "Ελισσα Λάντι, ό νέος άστήρ που θριαμβεύει στο Χόλλυγουντ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΝΟΣ ΛΗΣΤΟΥ

ΙΑ βραδυά του χειμώνα του 1849, που ο θρισμό μου στην 'Ισπανία, είχα πάει σε μία χορευτική εσπερίδα στο μέγαρο του προέξοντος Λορίντας, ένα από τα αξιοσημείωτα και μεγαλύτερα μέγαρά της

Μαδρίτης. Στη μεγάλη αίθουσα του μεγάρου όλων τα βλέμματα ήταν καρφωμένα αυτή τη βραδυά πάνω στη βαρύνη Μιρόζα, μία Κρεολή χήρα ενός Πορτογάλου στρατηγού που είχε εγκατασταθεί στη Μαδρίτη και είχαν επισκευαστεί με την ωμορφιά της όλες τις 'Ισπανίδες. Κοντά της στεκόταν θαυμάζοντας την ένας νέος Σουηδός, πολύ καλώς περπατών, ο κόμης Βάλριξ.

Η φρουρονομία που νέον αυτού μοίκαμεν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἐντύπωσι, κι' ὅσο τὸν ἐκνέταζε, τόσο πὺν πολλὴν ὁμοιότητα τοῦ εὐρισκα με' κάποιο πρόσωπο πὺν εἶχα δὴ κάποτε ὑπὸ συνθήκες πολλὴν περιέργως.

Καθὼς περνοῦσε κοντά μου ἡ φίλη μου κόμισσα τοῦ Σάντα Φλόρες, τὴν ἐσταμάτησα καὶ τὴν ρώτησα:

- Τὸν γνωρίζετε τὸν κόμητα Βάλριξ;
- Πολὺ καλά.
- Τί κάνει;
- Γλυκαίνει καὶ κινεῖται κοντὰ στὴ βαρύνη Μιρόζα, ζητῶντας τὴν σὲ γάμο...
- Ὁμῶς τὴν καταφέρει;
- Ἐτοί φαίνεται.
- Μὰ εἰστε βέβαια ὅτι εἶνε πράγματι ὁ κόμης Βάλριξ, αὐτὸς ὁ κύριος;
- Ἀπολύτως βέβαιος.
- Ποιὸς σὰς τὸν ἐδούστησε;
- Μὰ τί σημαίνει αὐτὴ ἡ ἀνάκρισις;
- Σημαίνει, ἀγαπητὴ κόμισσα, ὅτι ὁ κόμης Βάλριξ μοιάζει...
- Μὲ ποιόν;
- Μ' ἓνα ληστὴ πὺν μ' ἐπίασε πρὸ τριῶν μηνῶν...

Μοῦ φαίνεται πὺς ἡ ὁμορφιά τῆς βαρύνης Μιρόζα σὰς ἔκαμε νὰ ἐλέγετε ὁ νεῖρα...

- Μοῦ κάνετε μιὰ χάρι, κόμισσα;
- Νὰ φωνάξω τὴν ἀδυναμία;
- Ἀνοήστε. Ὁμῶς πὰν νὰ σταθῇ πρὸν κύκλο πὺν εἶνε κι' ὁ Βάλριξ. Ἐστὺς ἔλατε σὲ λίγο καὶ παρακαλέστε με νὰ διηγηθῶ μιὰ ληστερικὴν ἱστορίαν...

Ἡ κόμισσα Σάντα Φλόρες μ' ἄφησε γελώντας. Σὲ λίγο, ἐνῶ θρισκόμουν κοντὰ στὸν κόμητα Βάλριξ, ἡ κόμισσα πλησίασε καὶ εἶπε δυνατὰ, ὥστε κι' ὁ ἀκουστή ἀπ' ὅλους:

— Κυρίες μου, ξέρετε ὅτι ὁ ἱππότης ντ' Ἀμονβίλ ἔχει νὰ μᾶς πῇ μιὰ ληστερικὴν ἱστορίαν; Παρακαλέστε τον καὶ σῆς...

Ἀμέσως γύρω μου ἐσχηματίσθη ἓνας μεγάλος κύκλος κι' ὅλες κι' ὅλοι ἐπέμεναν νὰ τοὺς διηγηθῶ τὴν ἱστορίαν μου.

Δέχτηκα ἀμέσως, ἀφοῦ ἔρριξα μιὰ ματιά στὸν κόμητα Βάλριξ, πὺν ὑπόμεινε ὁποῖο τὸ βλέμμα χωρὶς νὰ δείξῃ καμμιὰ ταραχή.

— Ποῦ τριῶν μηνῶν, ἔκαμε νὰ διηγηθῶμαι, ἐπῆγαν στὸ Μενάρ. Ἦταν νύχτα καὶ περπατοῦσα μόνος. Ὅταν ἔφτασα στὸ δάσος Νιέβιο, μ' ἐσταμάτησε ξαφνικὰ ἓνας ἄντρας ψηλός, νὰ στὸ ἀνίστημα τοῦ κόμητος Βάλριξ, ἀπάνω-κάτω, καὶ προτεινόντας μου ἓνα ποτόλι μοῦ ἐφώναξε τὸ συνηθισμένο: «Τὸ βελάντιόν σου, ἡ τὴν ζώνη σου!»

Ν' ἀντισταθῶ ἦταν ἀδύνατον. Ἐφάξα λοιπὸν ναῦω τὸ πορτοφόλι μου καὶ νὰ τοῦ τὸ δώσω. Μὰ δυνάμει μου! Εἶχα λησμονήσει νὰ τὸ πάρω μαζί μου. Εἶπα τότε στὸ ληστὴ τί μοῦ συνέβαινε καὶ τοῦ πρότεινα νὰ μὲ φάξῃ, ἂν δὲ μ' ἐπέτρεπε.

— Ὁδὸς φυλάξῃ! μοῦ ἀπάντησε ἐκεῖνος.

— Ὁδὸς φυλάξῃ! μοῦ ἀπάντησε ἐκεῖνος.

— Ὁδὸς φυλάξῃ! μοῦ ἀπάντησε ἐκεῖνος.

Εἰστε ἐδγενης. Δὲν πιστεύω νὰ λέτε ψέμα γιὰ νὰ γλυτώσετε μερικὰ νομίσματα! Μπὰ! Σὰς παρακαλῶ μάλιστα νὰ δεχθῆτε τὸ δικό μου πονηγγὶ γιὰ τὰ ξεῖδα τοῦ ταξιδιού σας. Βέβαια δὲν εἶνε πολλὰ μὰ τόσα ἔχω.

Ἐπειδὴ ἐδίδοτα νὰ δεχθῶ τὴν προσφορά του, ὁ ληστὴς μοῦ εἶπε:

— Καταλαβαίνω τοὺς διαταγμούς σας. Μὰ ἐν πρώτοις αὐτὸ εἶνε ἓνα δάνειο πὺν σὰς κάνω. Μοῦ τὰ ἐπιστρέφετε ἀργότερα...

— Ποῦ θὰ σὰς εἴρω;

— Πᾶστε τὴ λάμα αὐτὴ τοῦ μαχαιριοῦ κι' ἐγὼ κρατῶ τὴ λαβή. Ὅταν καμμιὰ φορὰ σὰς παρουσιάσῃ κανεὶς τὴ λαβὴ αὐτὴ, ὁποῖος κι' ἂν εἶνε, ὅπου κι' ἂν σὰς ἐρῇ, δόστε του πάλι τὴ λάμα καὶ τὸ χρέμα πὺν σὰς δίνω τώρα.

Μοῦ ἔδωσε πράγματι ἀμέσως τὸ πονηγγὶ του καὶ τὴ λαβὴ τοῦ μαχαιριοῦ κι' ἔφυγε. Ἀπὸ τότε δὲν τὸν ξανάειδα οὔτε παρουσιάστηκε κανεὶς με' τὴ λαβὴ τοῦ μαχαιριοῦ γιὰ νὰ ἐισπράξῃ τὰ χρέματά.

Ἐχέτε ἀκόμα τὴ λάμα τοῦ μαχαιριοῦ; μ' ἐρώτησεν ἡ κόμισσα Σάντα Φλόρες.

— Νὰ τὴν! Κι' ἐβγάλα ἀπὸ τὴν τσέπη μου τὴ λάμα τοῦ μαχαιριοῦ καὶ τὴν ἔδειξα.

— Ποῦ εἶνε αὐτὸ τὸ δάσος τοῦ Νιέβιο; ρώτησεν ἓνας ἱππότης, γελώντας, γιὰ νὰ πᾶω νὰ δανειστῶ κι' ἐγὼ ἀπὸ τὸ ληστὴ μερικὰ χρέματά πὺν ἔχω ἀνάγκη.

— Δὲν ξέρω ἂν θὰ τὸν ἐρῆτε τώρα ἐκεῖ! ἀπάντησα ῥιχνώντας ἓνα χαρακτηριστικὸν ἐλέμμα στὸν κόμητα Βάλριξ.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ξανάεισεν ἡ μουσικὴ καὶ οἱ ἀκουστές μου σκορπίστηκαν κατὰ

ζεύγη, χορεύοντας βάλς. Ἐμείναμε ἔτσι οἱ δύο μας, ὁ κόμης Βάλριξ κι' ἐγὼ. Ὁ κόμης ῥιχνώντας ἓνα δύσπιστο βλέμμα γύρω του μοῦδειξε ἄξαφνα κατὶ πὺν κρατοῦσε στὸ χέρι του καὶ μ' ἐρώτησε:

— Τὸ γνωρίζετε αὐτό;

Ἐκύνταξα. Ἦταν ἡ λαβὴ τοῦ μαχαιριοῦ. Δὲν γελάστηκα λοιπόν; εἶπα.

— Ναι! Ἐγὼ εἶμαι! εἶπε θλιβερὰ ὁ κόμης. Μὰ νὴ μιλᾶτε πρὸς Θεοῦ. Βοισκόμαστε στὸ μέγαρο τοῦ ποίγκρηπος Λορίντας κι' ἐνῶ εἶμαι ὁ κόμης Βάλριξ. Πληρώστε μου ὅποῖο, σὰς παρακαλῶ, τὰ χρέματά πὺν σὰς δάνεισα, κύριε ἱππότη.

— Μὰ τί ἀνθρώπος εἶστε: τὸν ρώτησα. δίνοντάς του τὰ δέκα λουδοβίκια πὺν μοῦ εἶχε δώσει στὸ δάσος.

— Εἶνε μεγάλη καὶ θλιβερὴ ἡ ἱστορία μου...

Μὰ τὸ μέλλον σας, κύριε... Νέος, μορφωμένος, ἔξυπνος, καθὼς εἰστε, θὰ μποροῦσατε νὰ...

— Τὸ μέλλον!... Φοβοῦμαι πὺς δὲν ὑπάρχει μέλλον γιὰ μένα... Κυττάξτε αὐτὴ τὴ γυναικίαν, κύριε ἱππότη, κυττάξτε τὴ βαρύνη Μιρόζα, μάλιστα... Αὐτὴ κρατᾷ σὲ χεῖρά της τὴ μοῖρα μου... Γι' αὐτὴν θὰ ἔκανα τὸ πᾶν στὸν κόσμον... Κι' ἂν καταδεχτῇ νὰ μοῦ δώσῃ τὸ χέρι της, ὁ τότε...

Μὰ τὸ βάλς ἐτελείωσε αὐτὴ τὴ στιγμὴ κι' ὁ παρῆγενος ἀνθρώπος ἔτρεξε κοντὰ στὴ βα-

ρύνη. Πότε εὐθυμος, θιμητικός καὶ χαριτωμένος, πᾶτε μελαγχολικός καὶ σιωπηλός ὁ κόμης Βάλριξ ἐμοίκαζε με' τὸν Δὸν Ζονάν ἡ με' τὸν Βέρθερο, ἀλλὰ κανεὶς δὲ θὰ τὸν ἐπαίρει γιὰ ληστὴ τὸν μεγάλων δρόμων.

Ἐπειδὴ ἀπὸ μερικὲς ἡμέρες, ἓνα πρωί, ἡ λη' ἡ Μαδρίτη ἦταν στὸ πόδι. Κόσμος πολλὸς στοὺς δρόμους καὶ τὰ μπαλκόνια φορτωμένα ὥραιες κομπὲς γυναικὲς. Ἀκόμα καὶ σὲς στέγες τὸν σπιτιῶν εἶχαν ἀνέβῃ γιὰ νὰ ἰδοῦν.

Πότε-πότε ἀκουγόνοισαν κραυγές: «Νὰ τὸς!» «Ἐρχεται!» καὶ τὸ πλήθος ἔτρεχε νὰ πιάσῃ θεοῦ. Μὰ ποῦ ἐπίσημο πρόσωπο ἐπαινοῦσαν με' τὴν ἀγωνία;

Ἦταν λήσταρχο πὺν εἶχαν πιάσει τὴ νύχτα οἱ χωροφύλακες. Ἐλέγαν πὺς ὁ λήσταρχος αὐτὸς ἦταν ἓνας ἐδγενης καὶ δὲ ληγόντοισαν πολλὲς ἱστορίες παρῆγενες γι' αὐτόν. Ἐφάνηκαν τέλος οἱ χωροφύλακες πὺν τὸν ἔφεραν ἀλυσοδεμένο. Τὸ ψηλὸ τοῦ ἀνίστημα, τὸ ὑπερήφανο καὶ μεγαλόπρεπο εἶδός του, οἱ ἐδγενοὶ τὸν τρώπαι, ἐνθουσίασαν τὸν πλήθος. Τὸν ἐχειροκροτοῦσαν! Μὰ ἡ καλὴ κοινωνία τῆς Μαδρίτης, με' κατὰπληξί της ἀνεγνώρισε στὸ πρόσωπο τοῦ ἀλυσοδεμένου ληστέαρχου τὸν κόμητα Βάλριξ...

Ἐξαφνα μιὰ γυναικίαν κραυγὴ πύων ἀκούστηκε σ' ἓνα ἀριστοκρατικὸν μπαλκόνι. Ἦταν ἡ βαρύνη Μιρόζα, ἡ ὁποία ἔπαιε μουσικοπονηρικὴν στὴν ἀγκαλιὰ τὸν φίλον-δὸν της...

Ὁλη' ἡ Μαδρίτη ἐπερίμενε πειὰ με' ἀνπομονήσῃ ν' ἀρχίσῃ ἡ δικὴ τοῦ ληστοῦ. Ν' ἀκούσῃ τὴν ἱστορίαν του, τὰ κακοφύλατά του... Νὰ μᾶθῃ τί μυστικὸ κρυβότανε κάτω ἀπὸ τὴν παρῆγεν ἑαυτὴν ὑπόθεσιν τοῦ κόμητος Βάλριξ... Καὶ τὴν ἡμέρα τῆς δικῆς ἀπὸ τὰ χαράματα' ἀκόμα, ὁ γυναικόκοσμος τῆς Μαδρίτης, κορίτσια τοῦ λαοῦ, νοικοκυράδες καὶ ἀρχόντισσες, ἐπλημύρουν τὴν αἰθουσα τοῦ δικαστηρίου. Μὰ ὅταν ἐπῆραν οἱ στρατιῶτες νὰ πᾶρουν ἀπὸ τὴ φυλακὴ τὸ ληστὴ καὶ νὰ τὸν δεινῇσιν ὑποστῆ στὸς δικαστὰς, ἔρριξαν τὸ κέλλι του ἀπὸ τὸν ὀφθαλμὸν ἐκείνου τῆς νύχτας.

Ἡ ἀπόδρασίς του προεκάλεσε μεγάλο θόρυβο. Μὰ μεγαλειότερον ἀκόμα θόρυβος προεκάλεσε ἡ ἐξαφάνισις τῆς βαρύνης Μιρόζα. Μερικοὶ πολῖτες κατέβησαν πὺς τὴ νύχτα τῆς παραμονῆς τῆς δικῆς τοῦ ληστοῦ τὴν εἶδαν νὰ τοιγυρνᾷ κοντὰ στὴ φυλακή... Κι' ἔτσι, γιὰ πολλὴν καιρὸ, σὲ σπῆναι καὶ σὲς ἀλλές τῆς Μαδρίτης μιλῶσαν γιὰ τὴ διπλὴ αὐτὴ ἐξαφάνισιν...

Ἐπέρασαν μερικὰ χρόνια κι' εἶπε πειὰ λησμονήσῃ καὶ τὸ ληστὴ καὶ τὴ βαρύνη Μιρόζα. Βοισκόμουν τὴν Ἀλγερίαν. Σὲ μιὰν ἐκδρομὴ μᾶς ἐσταμάτησαν σ' ἓνα χωριό, γιὰ ἐκεῖ κοντὰ γινώτανε μάχη. Ἡ Λεγεὼν τῶν Σέων ἀπέκρουσε τὴν ἐπιθεσίαν μίας ἐπικρατοῦσας φυλῆς Ἀράβων. Σὲ λίγο φάνηκε στὸ δρόμο τοῦ χωριοῦ μιὰ συνοδεία στρατιωτῶν, οἱ ὁποῖοι μετέφεραν ἓναν τραυματία, ἓναν γενναῖο ἀξιωματικὸ, μοῦ εἶπαν, τὸ καλύτερο σπαθὶ τῆς Λεγεὼνς. Ἐπλησίασα καὶ ἀνεγνώρισα πὺν κόμητα Βάλριξ μὲ στολὴ ὑπολοχαγῶ τῆς Λεγεὼνς. Δὲν ἂν θῆζε σὲ τραυμάτια του καὶ σὲ λίγες ὥρες ξενύχτησε στὴν ἀγκαλιὰ μᾶς νέας καὶ ὁραίας γυναικίαν πὺν ἔτρεξε κοντὰ του μάλιστα ἔμοιχε τὸν τραυματισμὸν του. Τὴν ἐγνώρισα κι' αὐτὴν. Ἦταν ἡ βαρύνη Μιρόζα, ἡ μάλιστα ἡ κόμισσα Βάλριξ πειὰ, γιὰ ἀφοῦ ἐδούθησε τὸν ἀγαπημένο της νὰ δραπετεύσῃ ἀπὸ τὴ φυλακή, τὸν ἐπανερέστηκε κι' ἔφυγε μαζί του ἀπὸ τὴν Ἰσπανίαν στὴν Ἀλγερίαν. ὅπου ὁ Βάλριξ κατετάχτηκε στὴ Λεγεὼν τῶν Σέων. Ὁ λήσταρχος αὐτὸς ἦταν πραγματικὰ κόμης Σουηδός, μὰ νέος ἐσκόρπισε σὲ γλέντια καὶ ἀσωτίες τὴν παρουσίαν του καὶ ἡ κακὴ συνεισφοράς τὸν ἔφεραν σὲ σημεῖο νὰ γίνῃ ληστής, χωρὶς ὅμως νὰ πᾶν νὰ ἐμφανίζετο καὶ σ' ἀριστοκρατικὰ μέγαρα τῆς Μαδρίτης, ὅπου κα-

ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΤΟΥ Κ. ΠΑΥΛΟΥ ΝΙΡΒΑΝΑ

Ὅταν ὁ γιατρός Λαγὰς, σὲ προχωρημένη πειὰ ἡλικία, κατὰ λαβὴ πὺς ἡ ἀρρώστεια του ἦταν ἀνίατη καὶ πὺς θὰ πρὸς χωρὶς στὸ μοῖραϊο τῆς δόξης, τὴν παρὰλυσιν, ἐκίλισε τὰ εἰδύλλια του καὶ ἀνοίξε τὰ κατὰσχευὰ του. Θέλησε νὰ λογαριάσῃ πὺς ἦταν ἡ παρουσία του, πὺς καὶ καὶρό θὰ μποροῦσε νὰ ζήσῃ ἀξιοπρεπῶς με' τὰ χρέματά πὺν τοῦ εἶχαν, χωρὶς νὰ ἐργάζεται—δὲν μποροῦσε πειὰ νὰ ἐργασθῇ—καὶ τί ξεῖδα θὰ χρειαζοῦν ἀπάνω-κάτω γιὰ τὴν κηδεία του. Οἰκονομικὰ δὲν εἶχε, ὅσοις μοναχὸς τὸν, με' μιὰ γοργὰ ὑπερθεσία καὶ ἄλλες φροντίδες, ἔξω ἀπ' αὐτὴν, δὲν τὸν ἀκούστηκαν. Ἡ κυρὰ Παγώνα, μπαίνοντας ἐκεῖνον τὴν πρὸι στὸ γραφεῖο του νὰ τοῦ φέρῃ τὸν καφέ του, τὸν ἐρῆκε σκυμμένο ἀπάνω στὸ τραπέζι του—εἶχε ἐκπνέσῃ πὺς πρὸι ἐκείνη τὴν ἡμέρα—νὰ καταστρώσῃ ἀριθμούς ἀπάνω στὸ χαρτί.

— Ἀκουσε, Παγώνα... τῆς εἶπε. Θέλω νὰ σοῦ πληρώσω τοὺς μισθοὺς σου.

— Εἶνε καμμιὰ ἀνάγκη, κύριε; τοῦ εἶπε ἐκεῖνη.

— Ὅ σοῦ πληρώσω μάλιστα—ἐξακολούθησε, χωρὶς νὰ δώσῃ προσοχὴν σὲ λόγια της—καὶ τοῖς μισθοῖς παραπάνω.

Καὶ πρὶν προφθάσῃ ἡ γεροντίασα νὰ ρωτήσῃ τὸν γιατρό, τῆς ἔδωκε τὴν ἐξήγησιν.

— Εἶναι θὰ λείρω τρεῖς μῆνες στὸ Παρίσι. Ὅ σοῦ πᾶν νὰ κυττάξω τὴν ὕειά μου καὶ νὰ ξεσκῶσω λίγα.

Ἀνθρώποι ἐμίνασε. Καλύτερα νὰ ὀ' ἔχω πληρωμένη. Ἐνῶ θὰ καθήσῃ στὸ σπῆναι, θὰ γίνῃς τὴν φροντίδα του, θὰ πρὸι γιὰ τὸ φράγι σου, γιὰ λογαριασμὸν μου, καὶ ὅταν ξαναγυρῶ, λογαριαζόμαστε πάλι.

— Ὅπως ἀπατάτε, κύριε... τοῦ εἶπε ἡ γεροντίασα. Ἀφοῦ εἶνε ἀνάγκη γιὰ τὴν ὕειά σας...

Καὶ σύμφωνα με' τὴ διαταγὴ πὺς τῆς ἔδωκε ἀμέσως ὁ κύριος της, ἔλασε νὰ ἐτοιμάξῃ τὴς βαλίτσες του γιὰ τὸ ταξίδι. Σὲ δύο μέρες ὁ γιατρός Λαγὰς ἔκει-

νὲς δὲν ὑπόπτευε πὺς ὁ κοινὸς ἀνὴρ κι' ἐδγενοὶς κόμης Βάλριξ ἦταν τὸ ἴδιο πρόσωπο με' τὸ λήσταρχο πὺν τρομοκρατοῦσε τὴς νύχτες τὰ περὶχωρα.

Ἄπαν μὲ νύχτα τὸν ἐπίασαν. Ἐπῆλθεν νὰ συναντήσῃ τὴν κόμισσα Βάλριξ, τὴ βαρύνη Μιρόζα. Μὰ μ' ὅλες τὴς ἐρευνές του δὲν τὴν ξαναεῖρε καὶ πειὰ.

Ἐπειδὴ ἀπὸ χρόνια, σκοτώθηκε σὲ μάχη τῆς ἄλμα, ὅπου ὁς νοσηρὸς ἐξετέθη γιὰ νὰ περιποιηθῇ τοὺς τραυματίας. Οἱ Ζονάδοι καὶ ἡ Λεγεὼν τῶν Σέων τὴν ἐκάλαν σὰ μνῆμα...

ΦΟΥΛΠΕΡ ΝΤΕ ΜΟΝΤΕΛ

ἦνε, χωρὶς νὰ κάνῃ καμμιὰ ἐπισκευὴ ἀποχαιρετισμοῦ καὶ χωρὶς νὰ εἰδοποιήσῃ, οὔτε τοὺς στενότερους φίλους του. Τὸ ταξίδι αὐτὸ τοῦ γιατροῦ, ξαφνικὸ κάπως, σχολιάστηκε με' διάφορους τρόπους στοὺς κύκλους τῶν γνωρίμων του. Ἡ πιθανότερη ἐξήγησις ἦταν, πὺς πάει νὰ συμβουλευθῇ τοὺς ξένους γιατροὺς τὴν κατάστασί του. Ἐπειτα ἔπαυσαν καὶ τὰ σχόλια. Καὶ μὴν ἀπὸ διαφόρους ἐπιστάτες, πὺς ἔφταναν στὸ μεταξὺ ἀπὸ τὸ Παρίσι—ἐκεῖνος δὲν εἶχε γράψῃ σὲ κανέναν—εἶχε μαθευθῇ ὅτι ὁ γιατρός Λαγὰς ἦτανε φαινομενικὰ καλὸς, ὅτι διεκτέταζε καὶ ὅτι δὲν εἶχε μὴν σὲ καμμιὰ κλινική, ὅπως εἶχαν ὑποθέσει οἱ φίλοι του. Ἀλλὰ ἡ πληροφορία αὐτὴ δὲν ἔκαμαν καμμιὰ ἰδιαίτερη ἐντύπωσιν στοὺς φίλους του. Μιὰ φορὰ, πὺς ὁ ἀνθρώπος εἶχε πάει στὸ Παρίσι νὰ ξεσκῶσῃ ἀπὸ τοὺς κόπους τῆς μεγάλης του πελατείας, φωνασκῶ ἦταν νὰ διασκεδάσῃ. Μονάχα ὁ φαρμακοποιὸς του φάνηκε ξαφνιασμένος λιγάκι.

— Παράξενο μοῦ φαίνεται... ἔλεγε. Ὁ γιατρός, μιὰ μέρα, πὺς μοῦ μιλῶσε γιὰ τὴν ἀρρώστειά του, μοῦ εἶπε πὺς θὰ ἤθελε νὰ

πᾶν, πρὶν νὰ γίνῃ θάρος στοὺς ἄλλους. Καὶ λογάριζε, ὅτι τὰ χρέματά πὺν τοῦ εἶχαν ἀπὸ μιὰ οἰκονομικὴν καταστροφὴν πὺν εἶχε πάθει τελευταίαν, δὲν θὰ τοῦ φτάνανε γιὰ πολλὴν καιρὸ, μιὰ πὺς δὲν ἦτανε πειὰ σὲ θέσι νὰ ἐργασθῇ. Αὐτὸς ἦτανε ὁ καὶνός του. Τώρα μαθαίνω, πὺς ἐοδεύει καὶ διασκέδαζε στὸ Παρίσι. Ἡ ἐμὲνα με' γέλασε, μιλώντας μου γιὰ τὴν φτώχεια του, ἡ ἔγινε καλὰ στὸ Παρίσι καὶ λογαριάζει νὰ γυρᾷ καὶ νὰ ξαναεργασθῇ σὰν καὶ πρὸτα.

Ὅτε ἡ μιὰ ὑπόθεσις, πὺς εἶχε κάνει ὁ ἀγαθὸς φαρμακοποιός, ὅτι τε ἡ ἄλλη ἦσαντε σωστές. Σ' ἓνα μῆνα, ὁ γιατρός Λαγὰς γύρισε ἀπὸ τὸ Παρίσι χειρότερος ἀπὸ ποτὲ. Ἐσπερε τὰ πόδια του καὶ φωνάστανε γενικά πολλὴ κουρασμένος. Φαίνονταν ὅμως εὐχαρισμένος, ἦσαντες καὶ οὔτε στὸ φαρμακοποιεῖο του, πὺς τοῦ ἐμπιστεύονταν συχνὰ τὴς στενοχωρίες του, δὲ μίλησε πειὰ γιὰ μελαγχολικὰ πράγματα.

— Τί νὰ κάνῃ ὁ ἀνθρώπος; ἔλεγαν οἱ φίλοι του. Τὸ πῆρε ἀπόφασι. Σὲ ὅλα συνηθίζει κανένας...

Ἐνα πρωί—λίγες ἡμέρες ὕ-

στερα ἀπὸ τὴν ἐπιστροφή του—ὁ γιατρός Λαγὰς, ἀφοῦ ἔφαζε τὰ συστάγια του καὶ τακτοποίησε κάποια χαρτιά, εἶπε τῆς γρηῃς τὸν ὑπερκοινὸν κουρέα νὰ τὸν ἐξορίσῃ καὶ νὰ τοῦ φέρῃ κι' ἓνα ἀμάξι γιὰ νὰ πᾶν σὲ κάποια ἐπισκευή. Σουηδίστηκε, ἀλλὰ καθαρά ῥοῦχα, ἔβαλε λίγα χρέματά στοὺς πορτοφόλι του καὶ με' τὸ πῶ ἦσαντο καὶ εὐχαριστήμενος ὕψος—ἡ γρηῃ Παγώνα εἶχε καὶρό νὰ τὸν δῇ τόσο γλυκὸ καὶ πρόσχαρο—μῆναι σὲ τὸ ἀμάξι καὶ ἐκίνησε.

— Τὴν αὐτὴν ἀνθρώπων, πὺς εἶχε κάνει ὁ ἀγαθὸς φαρμακοποιός, ὅτι τε ἡ ἄλλη ἦσαντε σωστές. Σ' ἓνα μῆνα, ὁ γιατρός Λαγὰς γύρισε ἀπὸ τὸ Παρίσι χειρότερος ἀπὸ ποτὲ. Ἐσπερε τὰ πόδια του καὶ φωνάστανε γενικά πολλὴ κουρασμένος. Φαίνονταν ὅμως εὐχαρισμένος, ἦσαντες καὶ οὔτε στὸ φαρμακοποιεῖο του, πὺς τοῦ ἐμπιστεύονταν συχνὰ τὴς στενοχωρίες του, δὲ μίλησε πειὰ γιὰ μελαγχολικὰ πράγματα.

— Τί νὰ κάνῃ ὁ ἀνθρώπος; ἔλεγαν οἱ φίλοι του. Τὸ πῆρε ἀπόφασι. Σὲ ὅλα συνηθίζει κανένας...

Ἐνα πρωί—λίγες ἡμέρες ὕ-

στερα ἀπὸ τὴν ἐπιστροφή του—ὁ γιατρός Λαγὰς, ἀφοῦ ἔφαζε τὰ συστάγια του καὶ τακτοποίησε κάποια χαρτιά, εἶπε τῆς γρηῃς τὸν ὑπερκοινὸν κουρέα νὰ τὸν ἐξορίσῃ καὶ νὰ τοῦ φέρῃ κι' ἓνα ἀμάξι γιὰ νὰ πᾶν σὲ κάποια ἐπισκευή. Σουηδίστηκε, ἀλλὰ καθαρά ῥοῦχα, ἔβαλε λίγα χρέματά στοὺς πορτοφόλι του καὶ με' τὸ πῶ ἦσαντο καὶ εὐχαριστήμενος ὕψος—ἡ γρηῃ Παγώνα εἶχε καὶρό νὰ τὸν δῇ τόσο γλυκὸ καὶ πρόσχαρο—μῆναι σὲ τὸ ἀμάξι καὶ ἐκίνησε.

— Τὴν αὐτὴν ἀνθρώπων, πὺς εἶχε κάνει ὁ ἀγαθὸς φαρμακοποιός, ὅτι τε ἡ ἄλλη ἦσαντε σωστές. Σ' ἓνα μῆνα, ὁ γιατρός Λαγὰς γύρισε ἀπὸ τὸ Παρίσι χειρότερος ἀπὸ ποτὲ. Ἐσπερε τὰ πόδια του καὶ φωνάστανε γενικά πολλὴ κουρασμένος. Φαίνονταν ὅμως εὐχαρισμένος, ἦσαντες καὶ οὔτε στὸ φαρμακοποιεῖο του, πὺς τοῦ ἐμπιστεύονταν συχνὰ τὴς στενοχωρίες του, δὲ μίλησε πειὰ γιὰ μελαγχολικὰ πράγματα.

— Τί νὰ κάνῃ ὁ ἀνθρώπος; ἔλεγαν οἱ φίλοι του. Τὸ πῆρε ἀπόφασι. Σὲ ὅλα συνηθίζει κανένας...

Ἐνα πρωί—λίγες ἡμέρες ὕ-

Η ΚΟΥΚΛΑ ΠΟΥ ΣΚΟΤΩΝΕΙ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.—
Ο Βενέδικτος Μασσόν, καλλιτέχνης δι-
θλοδότης και ποιητής στη συνοικία του
Παρισιού, τον Άγιο Λουδοβίκου, στο
Παρίσι, είχε τρελά ερωτευμένος με
την δραιοτάτη Χριστίνα, την κόρη του
μεγαλοφώνου ξευρέτου και ορολογιο-
ποιού Νορμπέρ, του οποίου το κατά-
στημα καθώς και το σπίτι βρίσκεται α-
πέναντι στο κατάστημα και την κατοί-
κία του Μασσόν. Η Χριστίνα όμως εί-
χε αρραβωνιασμένη με τον εξάδελφό
της γιατρό Ίακωβο Κονταντέν, ένα έπιστημονα μεγάλης αξίας. Ο Μασσόν έ-
πο το ήσυχος το σπίτι του έλεπε πολύ παράνομα πράγματα στο σπίτι των
Νορμπέρ, με τους οποίους δεν σχετίζεται καθόλου. Έτσι, μια νύχτα, έλεπε
τη Χριστίνα ν' ανοίγει κρυφά απ' όλους ένα ντουλάπι του δοματίου που χρη-
σιμεύει για έπιστημονικό εργαστήριο στο μνηστήρα της και τον πατέρα της
και να θάβει από μέσα έναν ώραιότατο νέο — τον Γαβριήλ, όπως τον λέει—
με τον οποίο φαίνεται σαν να είχε ερωτευμένη. Τέλος έ- απόγευμα, η Χριστίνα,
έναντες απροσδόκητα, έπισκέπτεται τον Μασσόν στο μαγαζί του για να της δέ-
ση μερικά βελόνες. Το ίδιο βράδυ έ- ο Μασσόν να σκοτώνει μπροστά
ρακολουθεί μια τρομερή σκηνή: Βλέπει το γέρο Νορμπέρ να σκοτώνει με την
στην κόρη του και τον άντριο του, τον ώραιό Γαβριήλ. Την άλλη μέρα η Χρι-
στίνα έπισκέπτεται πάλιν τον Μασσόν στο μαγαζί του και του προτείνει να δε-
χτεί τη θεία του βιολογικού βιολογικού στο μέγαρο του πατρικού
Κουλτραί. Ο Μασσόν δέχεται και μαζί με τη Χριστίνα πηγαίνει στο μέγαρο.
Έκει όμως αντιλαμβάνεται και μαθαίνει πολύ περίεργα πράγματα. Ούτε λίγο,
ούτε πολύ, η ίδια η Μαρκήσια του λέει πως ο σύζυγός της είχε βουκόλασας.

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ο μάρισμα Βιολέτ άδειαζε ένα ποτήρι κρασί και κατόπιν εξακολού-
θησε τη διήγησή του στην ιδιοκτήτρια του πανδοχείου «Πράσινο Δέντρο»,
κυρά Μους :
—Πού λες, κυρά Μους, ή κοπέλλα αυτή, ή Κατερίνα Μπέλ, φαινόταν
πολύ δυστυχισμένη, που ζούσε κοντά στον Βενέδικτο Μασσόν, στο πέν-
θυμο σπίτι του.
—Μά... γιατί μένετε κοντά του ; τη ρώτησα τότε με άπορία.
—Γιατί είχε πολύ δυστυχισμένος... μου άπάντησε. Είχε να τον κλάει,
μά την άλγεια... Έκλαψε τόσο πικρά μπροστά μου, ώστε στο τέλος
τόν λυπήθηκα...
—Τότε, την ξαναρώτησα, γιατί φύγατε άποψε από κοντά του ;
—Γιατί θέλησε να με φιλήσει...
—Καταλαβαίνω !... Καταλαβαίνω !... της είπα. Σας προκαλεί άηδία !...
—Έκείνη έμεινε σιωπηλή. Τότε εγώ επρόθεσα :
—«Αν θέλετε να φύγετε από δω και να γυρίσετε στο Παρίσι, μόλις
προφταίνετε να πάρτε το τραίνο των δέκα παρά είκοσι.
—«Όχι !... Όχι !... μου άπάντησε εκείνη. Προτιμώ να ξαναγυρίσω
κοντά του...
—«Εγώ άπόμεινα σαν άποσβολωμένος, ακούγοντας την άπάντησή της
αυτή.
—«Ακούστε ! της είπα. Δεν θα κάνετε καλά, αν γυρίσετε κοντά του !
Θά μετανιώσετε !... Αυτός ο άν-
θρωπος φαίνεται βουτηγμένος στο έγκλημα !...
—«Εκείνη σκέφτηκε μια στιγμή,
κι έπειτα μου άπάντησε :
—«Ναι, είναι στιγμές που και σε
μένα κάνει την ίδια εντύπωση...
—«Αγριεύει, γίνεται τρομερός... τον
φοβάμαι !... Μά έξαφνα ξεσπάει
σε άδάμνα κι όλα τελειώνουν έ-
τσι... Στο βάθος δεν είναι καθόλου
επικίνδυνος...
—«Και άφοι έλε τα λόγια αυτά,
ή Κατερίνη Μπέλ με άφησε κι έ-
φυγε, ξαναγυρίζοντας στο σπίτι
του Βενέδικτου Μασσόν...
—«Τις επόμενες μέρες άρχισα να
παραινόμενος έ-ω απ' το καταρα-
μένο σπίτι... Τους έβλεπα συχνά
και τους δυο μαζί... Έκείνος μά-
λιστα, παρά τη συνήθειά του, ντι-
νόταν όσο μπορούσε πιο καλά...
Φορούσε τα Παριζιάνικα ούζα
του... Προσπαθούσε να γίνει ώ-
ραίος, το τέρας !...
—«Μά έπειτα από καμιά δεκαριά
μέρες άρχισα να τον βλέπω πάλι
όλομόναχο, πότε περιφερόμενο ά-
νάμεσα στους βάτους με μια έκ-
φραση τρομαχτική, και πότε να
τριγυρίζει γύρω απ' το σπίτι του,
σαν τρελλός... Η Κατερίνη Μπέλ
είχε γίνει κι αυτή άφαντη, όπως
κι ή άλλες πέντε κοπέλλες πριν
απ' αυτή... «Ακούσε με, κυρά
Μους, αυτός ο άνθρωπος είναι τέ-
ρας ! Και καλά θα κάνω αν του
άδειωσω καμιά ώρα το δώανό
μου κατακέφαλα !...
—«Μη λές άνοησίες, μάρισμα
Βιολέτ ! έλε η κυρά Μους. Μά,
πες μου, ποιά είναι ή καινούργια
κοπέλλα, που του ήρθε τώρα ;...
—«Είπ' ένα κοριτσάκι !... Δεν εί-

νε άκόμα δεκαεφτά χρόνων !...
Μά αυτή δεν πρέπει να την άγ-
γίσει !... Θα κάνω εγώ τον ζω-
ροφύλακα !... Μη γελάς, κυρά
Μους... Με το παραμικρό που θα
συμβεί, θα πάω να τον καταγγεί-
λω... Πρέπει να δώση έξηγήσεις
στην άστυνομία !... Πώς χάθηκαν
έξη κοπέλλες μέσ' απ' το σπίτι του ;
—«Κι από πού έρχεται αυτή ή μικρή ;...
—«Α, αυτή δεν είναι Παριζιάνικη... φαίνεται για χωριατοπούλα... Τον
φρονάζει θείο της.
—«Μά είναι πραγματικά άνημέρα του ;
—«Ισως... Έξ' άλλου, δεν νοιάζεται και πολύ γι' αυτήν... Της φέρε-
ται σαν να είναι ύπηρέτριά του... Αυτή κάνει τα θέλημάτα του... Δεν τού
πάει πειρά τα φόνια ο ψωμάς... Κανένας δεν πάει πειρά στο σπίτι του...
—«Εδίωξε και την καθαρίστρα, που πήγαινε δυο ώρες κάθε πρωί για να
του σπυρτζήσει... Ζούσε όλομόναχο οι δυο τους, μακριά απ' όλους, βέ-
βαιοι ότι δεν θα τους άνησυχήση κανένας... Η μικρή δεν είναι ώραία,
ούτε άσχημη... Όνομάζεται Άννα...
—«Της μίλησες ; ρώτησε ή κυρά Μους.
—«Ναι... Τη ρώτησα αν της άρεσε ή ζωή στους βάτους μας. Κι' έκει-
νη μου άπάντησε :
—«Γιατί να μη μου άρέση ;... Έπειτα ο θείος μου είναι τόσο καλός...
—«Τότε δεν πρόσεξα πειρά να κρατηθώ και της είπα :
—«Τόσο το καλύτερο για σένα, αν είναι καλός μαζί σου... Γιατί δεν
ήταν καθόλου καλός για όλες τις άλλες, που πήγαν πριν από σένα στο
σπίτι του... Άν ήταν καλός, θα βρισκόναίτοσαν άκόμα εκεί...
—«Η μικρούλα φάνηκε ξαφνιασμένη απ' αυτά που της έλε και έφυγε
σκεπτική, χωρίς να προσθέσει λέξη. Τότε της φώναξα από μακριά :
—«Ρώτησε λοιπόν το θείο σου τί έγιναν ή άλλες ;
—«Μά εκείνη είχε άρξισι να τρέχει και δεν στάθηκε παρά μόνο όταν
έφτασε στο σπίτι του Μασσόν.
—«Ο! αυτά θα τελειώσουν άσχημα μεταξύ σας ! έλε η κυρά Μους.
—«Ανακατέβασα σε δουλειές που δεν σ' ενδιαφέρουν, μάρισμα Βιολέτ, και
δεν κάνεις καθόλου καλά... Τώρα, άδειασε κι αυτό το σπίτι...
—«Κατάρα ! φώναξε άξαφνα τη στιγμή εκείνη ο λαθροθήρας. Νάτω !
—«Ποιος ;
—«Ο γείτονάς μας ! Ο Μασσόν !...
Και ο μάρισμα Βιολέτ άρπασε το ραβδί του, σαν να επρόκειτο να τι
βάλει με κάποιο τρομερό θηρίο.
—«Συγχρόνως ή κυρά Μους έτρεξε προς το παράθυρο για να δι-
—«Θέω μου ! Έκανε. Μά την άλγεια, δεν είναι καθόλου άφώτος !...
Ο Βενέδικτος Μασσόν διέσχισε
τη στιγμή εκείνη την αυλή, ή
εμφάνισή του, μέσα στο βράδυ,
που είχε άρξισι να απλώνεται
πειρά, ήταν πραγματικά πένθυμο.
Είχε προβάλλει απ' το δάσος,
σαν ένα θηρίο μέσ' απ' τη λάμψη
του, κι' ο τρόπος, με τον οποίο
γύριζε τη μυσία του προς όλες τις
διευθύνσεις, σαν να ζητούσε κά-
ποιο θήρμα να το κατασπαράξει,
προκαλούσε όγος.
Είδη άξαφνα στο παράθυρο την
κυρά Μους και πίσω της το μά-
ρισμα Βιολέτ, που τον κιντάσαν ή
πρώτη με τρόπο κι' ο δεύτερος
με τη συνθησιμένη του έχθροτητα.
Τότε, χωρίς να διαστάσει, μπήκε
έξω από μέσα στο πανδοχείο.
—«Εσύ !... Εσύ !... Θέλω να
σου μιλήσω ! φώναξε στο μά-
ρισμα Βιολέτ.
Ο μάρισμα Βιολέτ όμως κά-
θησε σε μια καρέκλα, δείχνοντας
μια προσποιητή περιφρόνηση και
γαλήνη.
—«Εγώ δεν έχω τίποτε να σας
πώ ! του άπάντησε.
Η κυρά Μους τάχα χαμένη. Θά
ήθελε να τους στείλη και τους δυο
στο διάβολο, να μην πάει με μια πιστολή
μέσα στο μαγαζί της. Έπειτα ο
Βενέδικτος την τρώχισε τόσο...
—«Πηγαίνετε να έξηγηθήτε έ-
ξω ! έλε στο τέλος.
Μά ο μάρισμα Βιολέτ ούτε κοι-
νήθηκε. Ζήτησε μάλιστα ένα πο-
τήρι κρασί άκόμα.
—«Άκου, μάρισμα Βιολέτ ! έ-
πε ο Βενέδικτος, ήμερώτερα τό-
ρα. Πρέπει να έξηγηθήτε μια
για πάντα... Ο πόθος είναι άρε-
τά μεγάλος και για τους δυο μας.
Δεν μπορούμε να ζούμε πειρά έτσι,

—Το παραμικρό που θα συμβεί, θα πάω να τον καταγγείλω !...

σπενχοφώντας ο ένας τον άλλον...

—Σας σπενχοφώ λοιπόν ; ρώτησε ο λαθροθήρας.
Ο Βενέδικτος Μασσόν κάθισε σ' ένα σκαμνί με το κεφάλι σκεπτό,
σιωπηλός και σκεπτικός, και άπάντησε :
—Ναι !...
—«Όστε πρέπει να έξαφανιστώ κι' εγώ ; φώναξε τοιμηρά ο μά-
ρισμα Βιολέτ.

Μά σόλας άιέσως, γιατί, πριν τελειώσει τη φράση του, ο Βενέδικτος
πήρασε το κεφάλι του και κάθισε επάνω του ένα βλέμμα που πετούσε
φλόγες... Μά ή φλόγες αυτές έσβησαν άμέσως, το κεφάλι του ξανάγειρε
προς το στήθος του κι' άπάντησε με φωνή βαθεία :
—Ξέρω τι κάθεσαι και λές σ' όλο τον κόσμο... Πρέπει να σωπάσεις,
μάρισμα Βιολέτ... Έγώ άπόκαμα πειρά... Έ, λοιπόν, όλες αυτές ή κο-
πέλλες που παίνον κοντά μου... Φοβίζω όλο τον κόσμο... Προ όλίγου άκόμα φέ-
ρασα την κυρία (και έδειξε την κυρά Μους). Α ! Άφήστε με να μι-
λήσω, κυρία... Είμαι τόσο εξαστρατιμένος, που έξηγομαι μπροστά σας !
—«Αν έχετε ίσως τον μάρισμα Βιολέτ να καταλάβη ότι πρέπει να κρα-
τήση τη γλώσσα του... Η ζωή μου δεν έχει τίποτε το μυστηριώδες...
Δεν έκανα ποτέ κακό σε κανένα... Φτάνει μόνο να με κιντάσουν ή κο-
πέλλες που παίνον κοντά μου, για να φύγουν !... Αυτό μόνο φτάνει...
Δεν ήθα έδω για να κάνω φασαρία... Ηθα μόνο για να πω στον
μάρισμα Βιολέτ : «Έχω τώρα στο σπίτι μου ένα κοριτσάκι, μια μικρή τι-
νερά μου, μια όφρανη, που την περιμάζεψα και που θέλει να κάνει τις
δουλειές μου. Έπειδή έζησε όστούς πολύ δυστυχισμένη, νοιώθει κάποια
ένησυχισμένη για μένα για δύο χρόνια γι' αυτήν... Έ, λοιπόν, μάρισμα
Βιολέτ, δεν θέλω να την κάνει να με συχαθή...
—Μά αυτό δεν άφορά καθόλου έμένα ! μουμυοίσε ο λαθροθήρας.
—«Η κυρά Μους τη στιγμή εκείνη έβαλε ένα ποτήρι μπροστά στο Βε-
νέδικτο Μασσόν και γεμίζοντας το, έλε στο λαθροθήρα :
—«Ο κύριος έχει δικήν ! Δεν είναι σωστό
να ζήτε σαν έχθροι στο ίδιο μέρος ! Τσωνγκρί-
στε λοιπόν τα ποτήρια σας, σφίχτε τα χέρια
σας και ές μη γίνει λόγος πειρά για τίποτε...
Μά ο μάρισμα Βιολέτ, ξεροκέφαλος πάντα,
ξαναείπε :
—«Ο! αυτά δεν άφορούν έμένα !... Δεν με
άφορούν καθόλου !...
Ο Βενέδικτος Μασσόν έσπρωξε το ποτήρι
του, σηκώθηκε όρθιος και στάθηκε μπρος στο
μάρισμα Βιολέτ, λέγοντάς του με σιργιγή
φωνή :
—«Αν αυτά δεν σε άφορούν, όταν ή μικρή
άνημέρα μου περάση κοντά σου, να κρατήσης
τη γλώσσα σου, μάρισμα Βιολέτ... Γιατί αν
φύγει κι' αυτή, όπως ή άλλες, που έφυγαν ί-
σως έξ' ατίας των φλαινών σου, από σένα
θα ζήρησ ο εθόνες... Άκουσες ;... Θα σε
παιήσω χάμω σαν σκυλί !...
Και, άφοι έλε τα λόγια αυτά, έφυγε, ά-
φοι προσηγομένος χαρόχνης την κυρά Μους.
—Τον άκουσες ; Τον άκουσες, τον αγριό-
άνθρωπο ; έλε ο μάρισμα Βιολέτ στην Ξενο-
δόχουσα, όταν ο Βενέδικτος χάθηκε στο δρό-
μο...
—Τον άκουσα, του άπάντησε ή κυρά Μους,
άλλα άκου και σύ... Μου φαίνεται πως ή έ-
πασην αυτού του ανθρώπου έξαντλήθηκε
πειρά... Είλογια λοιπόν για σένα να μην έξα-
φανιστεί κι' ή έθιμη κοπέλλα !...

XV

ΝΕΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΜΑΡΚΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΠΡΩΤΗ. — «Αγαπημένη
μου Χριστίνα, σοφ γράφο, γιατί όλες μου τις έλπίδες τις βασίζω σε σένα
και στον κ. Βενέδικτο Μασσόν, έλπίδες πουλ άδυντες, άλλοιμονο !
—Τώρα που βοίκομαι μακριά σας, πως θα μωρέσω να σας πείσω
για τις δυστυχίες μου, εσάς, που δεν με πιστεύετε όταν ή δυστυχίες αυ-
τές με χντούσαν μπροστά στο μάτι σας ;
—«Όχι, Χριστίνα, δεν σοφ γράφι μια τρελή, μια μονομανής, που ή
έμνηση ιδέα της θα την κάνει να πεθάνη, όπως σκεφτόσαστε άλλοτε και
πως σκέεεστε άκόμα, γιατί αν δεν σκεφτόσαστε έτσι, δεν θα υ' άφη-
νατε να φύγω, δεν θα υ' εγκαταλείπατε, έσύ κι' ο κ. Βενέδικτος Μασ-
σόν στο δήμιο μου... Δεν είμαι τρελή, μά το πιο δυστυχισμένο πλάσμα
του κόσμου, από το οποίο κλέβουν τη ζωή του κάθε μέρα, κάθε νύχτα,
στάλα - στάλα, είμαι το θύμα ενός τέρατος, που άφάνισε γενείς ανθρώ-
πων και που ζητάει την τροφή του στο αίμα μου...
—«Α, μη χαμογελάς, Χριστίνα, όπως σε είδα να χαμογελάς θλιβερά
τόσες φορές ώς τώρα... Γιατί να μη με πιστεύετε έσείς, που με είδατε
με τα μάτια σας ;...
—«Όταν πρόφερα για πρώτη φορά μπροστά σας τη λέξη «βουκόλασας»,
νοούσατε ότι μιλούσα για κάποιο φάντασμα, που το δημιούργησε ή ά-
ρρωστη φαντασία μου. Και όμως !... και όμως !... Το φάντασμα αυτό ή-
ταν έκει, άνάμεσά μας, ολοζώντανο !...
—«Χριστίνα ! Χριστίνα !... Υπάρχουν βουκόλασες... Παράδειγμα έ-
βαρα ότι έξαφανίστηκαν γιγά - σιγά από την επφάνεια της γης, και η-
γνημένοι, καταδωμένοι ως το βάθος των πένθυμων καταφυγίων τους,
μη γιατί δεν θέλανε να παραδεχτήτε και σεις ότι ένας τουλάχιστον έ-
πέρισε απ' αυτή την καταραμένη ράστα ;...
—«Σε άπόστασι μερικών έκατοντάδων μέτρων από κει έβλεπα ένα δά-
σος... Α ! να έφτανα σ' αυτό το δάσος !... να χωθώ μέσα στα δέντρα,
μέσα στη φυλλώματα !... να τους έσφάγω !...
(Η συνέχεια στην «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ» της προσεχούς έβδομάδας)

τη Φυσική Ιστορία, κατοικούσαν στη θάλασσα στους προϊστορικούς χρό-
νους... Ο παλαιός, που είδαν τελευταία στην άκμή του Άλφονς, είναι
ίσως ο τελευταίος γόνος των τεράτων αυτών... Γιατί λοιπόν κι' ο σύζ-
γός μου να μην είναι ο τελευταίος βουκόλασας, που ξεράσαν οι τάφο ;...
—«Αλήθεια, θέλησε να δώ τον τάφο του, τον άδειαν τάφο του, απ' ό-
που βγήκε έδώ και διακόσια χρόνια... Και τον είδα... κι' άναστροφήσα την
πέτρα που δεν σκεπάζει... Έχοντας ήδη όδηνό έκανα ταπεινό άνθρωπο,
που ή δυστυχία μου τον κάνει να με συμπνάζ και που με τη φροντίδα
του σου στέλνω αυτά τα γράμματα, κατέβηκα στην νεκρική κρητή του
παρεκκλησίου των Ντε Κουλτραί, του οποίου αυτός ο ταπεινός άνθρω-
πος είναι ο φύλακας. Έκει βρίσκονται οι οικογενειακοί τους τάφοι... Ο
απότος της δεύτερης σειράς δεξιά, είναι ο...δωός του... Νά ή επιγραφή
του : «ΕΝΘΑΔΕ ΚΕΙΤΑΙ Ο ΛΟΥΙ - ΖΑΝ - ΜΑΡΙ - ΚΡΥΖΟΣΤΟΜ,
ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ ΝΤΕ ΚΟΥΑΤΡΑΙ, ΣΤΑΥΛΑΡΧΗΣ ΤΗΣ ΑΥΤΟΥ ΜΕ-
ΓΑΛΕΙΟΤΗΤΟΣ». Μά λίγο παρακάτω υπάρχει χαραγμένο το έξης σό-
λο : «Ο ΤΑΦΟΣ ΑΥΤΟΣ ΜΕ ΤΑ ΛΕΙΨΑΝΑ ΤΟΥ ΛΟΥΙ - ΖΑΝ -
ΜΑΡΙ - ΚΡΥΖΟΣΤΟΜ ΕΣΥΝΑΘΗ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΕΠΙΝΑΣΤΑΤΑΣ
ΚΑΤΑ ΤΟ 1793».

—«Ευχήθη !... Ευχήθη !... Ξέρω εγώ πολύ καλά που βρίσκονται τα
λείψανα του Λουί - Ζαν - Μαρι - Κρυζοστόμ !... Και σύ, Χριστίνα, που
δεν με πιστεύεις τώρα, θα το μάθης μια μέρα !...
—«Τί όπασια αυτή ή κρητή !... Ο άδειανός αυτός τάφος με τραβάει !
Κάτι μου λέει ότι μια νύχτα θα ξυπνήσω κάτω απ' την πλάση του κι' ό-
τι κι' εγώ με τη σειρά μου θα βγω απ' τον τάφο μου, χλωμο ο φά-
τασμα, που θα θέλει να ζήσει απ' το αίμα των ζωντανών !...
—«Μά έλλπω ότι ο Θεός θα με φυλάξη από μια τέτοια τιμή... Άς τε-
λειώσει τουλάχιστον το μαρτύριό μου με τη ζωή μου... Ο Σανγκρό μου
έποσχεθήκ', όπως σοφ είπα κι' άλλους, να μου κόψη το κεφάλι μου μό-
λις θα πεθάνω... Άν κρατήσει την ύπνεσχι του, δεν υπάρχει κίνδυνος
να βουκόλασσω !...

—«Καθώς θα τα διαβάσης αυτά, Χριστίνα, θα
με νομίζεις περισσότερο τρελή από ποτέ... Χρι-
στίνα ! Χριστίνα !... Έλλπω πως σε λίγο θα
έχω την ευκαιρία να σε πείσω για όσα συμβά-
νουν έδώ... να σοφ δώσω μια άπόδειξη όρι-
στή, άναμφισβήτητη... Και τότε θα τρέξετε —
δεν είν' έτσι ; — έσύ και ο κ. Βενέδικτος Μασ-
σόν για να με σώσετε, αν είναι καλός άκόμα...
—«Ο μωρήσιος δεν με άφάνισε πειρά ούτε στιγ-
μή... Δεν μ' αγαπούσε ποτέ τόσο θανάσιμα, έ-
σο τώρα, που δεν είμαι πειρά παρά μια πνοή
τομην να σβήσει... Τελειώσε πειρά ή σχετική έ-
λευθερία, που είχα στο Παρίσι. Έπαψε πειρά
να με ξεγελάει για το είδος της τρομερής ά-
γάτης του... Δεν ζητάει πειρά να ξεγελάση κα-
νένα... Δεν προσπαθεί τώρα να με κάνει κι' έ-
μένα την ίδια να πιστέω ότι είμαι άρρωστη...
—«Ο! αυτά τελειώσαν τώρα !... Είμ' αχμάλωτη
του σύζυγού μου, που μου ρομφάει το αίμα !...
Τά χείλη του δεν θα μ' άφήσουν, παρά όταν θα
βγάλω την τελευταία μου πνοή !... Ρομφάει τό-
ρα με όλη του την ήσυχία το λιγοστό αίμα, που
χαίρι στις διαβολικές επεμβάσεις του Σαίμπ
—«Αν, καλοφρονέει άκόμα στις φλέβες μου...
—«Δεν ξέρω πως μπορώ άκόμα και σέρνομαι
στα πόδια μου !... Αυτός ο Ίνδος γιατρός θα
παρούσε ν' άναστήση και νεκρούς !...
—«Χριστίνα, θα σοφ πω πως έπωλετήθηκα των
λιγοστών μου δυνάμεων, για να άποδράσω, κα-
τά τη διάταξη του τελευταίου ταξειδίου... Μά
άρεκα για σήμερα... Έρχονται !... Τους ά-
κούω !... Τυφλών απ' τον περιπάτο τους κι'
έρχονται να σφύσουν για την ύγεια μου... Ο
Σιγκ - Σιγκ τους άνοίγει κιάλας την πόρτα...».

ΔΕΥΤΕΡΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ. — «Αγαπητή μου Χριστίνα, έξοις πως με
πήσαν απ' το Παρίσι, έπει από τη σκηνή, την οποία αντίληφθήκατε έ-
σι κι' ο κ. Μασσόν. Δεν φανταζόναίτοσαν πως την ώρα εκείνη είσαστε
στο μέγαρο και νομίζαν πως ήσαν μόνοι...
—«Όταν τρέξατε, ακούγοντας τις κοανγές μου, όταν μπήκατε μέσα σ'
αυτό το δομάτιο, όποι κάλενα ενάντιον του σύζυγού μου, ό οποίος είχε
σκάσει από πάνω μου και χόρταινε τη δίψα του στο αίμα μου, ή θνη του
έκανε άμέσως τρομερή... Και σκέφτηκα άμέσως : «Είχε χαμένο !...»
—«Μά εγώ ήμουν χαμένη !... Έσας, σάς άφησαν εκεί κάτω... Απ' σάς
έξόντωναν, το πρόβλημα θα γινόταν πολύ σοβαρό... Στο κάτω - κάτω, τί
είχατε δει ;... Τίποτε !... Τί είχατε άκούσει ;... Τις κοανγές μιας τρε-
λης !...
—«Όστόσο, έπει από μια τέτοια σκηνή, άνησυχσαν και με πήραν πα-
ρακάτω απ' το Παρίσι, μακριά σας !...
—«Τότε καταλαβα πως τελειώσαν όλα για μένα... κι' άποφάσισα να
προσπαθήσω να διαλυτώ κατά τη διάταξη του ταξειδίου. Μόλοντι
ή έπαρηγόσαν άισθηρά, ήμουν άποκασιωπική ή έπωλετήθη της πρώ-
της ευκαιρίας, που θα μου παρουσιάζονταν...
—«Και ή ευκαιρία αυτή μου παρουσιάστηκε... Κατά την αυγή, το αυτο-
κίνητο με το οποίο ταξιδεύαμε, έπαυε μια μικρή ζημία και χροιάστηκε
να την επιδιορθώσουν. Έγώ έκανα την κομμένη, την εξαπλημένη...
Με μετέφεραν τότε σε μια κάμαρη ενός γειτονικού ξενοδοχείου, ή οποία
έβλεπε στην αυλή που επιδιορθώναν το αυτοκίνητο κι' από πίσω, σ' έναν
χώρο και στην έξοχ...
—«Σε άπόστασι μερικών έκατοντάδων μέτρων από κει έβλεπα ένα δά-
σος... Α ! να έφτανα σ' αυτό το δάσος !... να χωθώ μέσα στα δέντρα,
μέσα στη φυλλώματα !... να τους έσφάγω !...
(Η συνέχεια στην «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ» της προσεχούς έβδομάδας)

Η ΖΩΗ ΚΙ' Ο ΘΑΝΑΤΟΣ

ΤΑΝ μιὰ φορά κι' ἔγαν καιρὸ δυὸ κοιλάδες, δυὸ ἀπέραντες κοιλάδες, πού τις ἐχώριζεν ἕνας ποταμὸς μὲ διάφανα νερά.

Ἡ πρώτη ἀπ' αὐτὲς λεγότανε Κοιλὰδα τῆς Ζωῆς κ' ἡ δεύτερη Κοιλὰδα τοῦ Θανάτου. Κ' ἡ δυὸ ἦσαν ἔργο τοῦ Ὑψίστου καὶ Παντοδύναμου Βράχια. Ἐμπιστεύθηκε στὸν ἀγαθὸ Βιονοῦ τῇ Κοιλὰδα τῆς Ζωῆς καὶ στὸ σοφὸ Σίβα τὴν Κοιλὰδα τοῦ Θανάτου καὶ τοὺς εἶπε: «Κυβεργάντες σύμφωνα μὲ τὴ θέλησί σας».

Τότε στὴ χώρα πού κυβερνοῦσε ὁ Βιονοῦ ἡ ζωὴ ἀρχισε νὰ ἀναδύηται μὲ χαρομένη βουή. Ὁ ἥλιος ἐπῆλθε στὸν οὐρανὸ κ' ἐβασιλεύει, χωρίζοντας τὴ νύχτα καὶ τὴν ἡμέρα. Ἡ ἀπέραντη ἑκτασί τῶν θαλασσῶν πότε ἐφοῦσκωνε καὶ πότε σήχαινε. Στὸν οὐρανὸ πρὸβυονε τὰ θαλάσσια κινεῖται τῆς ἐροχῆς, ἡ γῆ κινεῖται μὲ δόση, ἔγινε σὰν μιὰ κυνέλη γεμάτη ἀνθρώπους καὶ ζῶα. Καὶ γὰρ νὰ πολλαπλασιάζονται ὅλα τὰ πλάσματα, καὶ καλὸς Θεὸς ἐδημιούργησε τὸν Ἔρωτα προστάζοντάς τον νὰναι σύγχρονος καὶ ἑδ-
τυχία.

Τότε ὁ Βράχια ἐκάλεσε μπροστὰ του τὸ Βιονοῦ καὶ τοῦεῖ:

—Πιὸ καλὺτερο ἔργο δὲ μπορεῖς πεῖν νὰ κάμῃς στὴ γῇ καὶ ἀφοῦ ἐφρόντισα νὰ δημιουργήσω τὸν οὐρανὸ, ἔλα καὶ ἀναπαύσου ἀφήνοντας αὐτὰ τὰ πλάσματα πού ἀνέμισαν ἀνθρώπους νὰ συνεχίσουν νὰ κλῶνθουν τὸ νῆμα τῆς ζωῆς τους χωρὶς τὴ βοήθειά σου πειά.

Ὁ Βιονοῦ ὑπάκουσε στὴν προσταγὴ τοῦ Βράχια. Ἀπὸ τότε καὶ στὸ ἐξῆς οἱ ἄνθρωποι ἔπρεπε νὰ κανονίζουν μόνοι τους τὴς πράξεις καὶ τὴς σκέψεις τους. Ἡ καλὴ τους ιδέα κατέληγε σὲ χαρὰ καὶ ἡ κακὴ σὲ θλίψεις. Ἀντελήφθησαν τότε μ' ἐκπληξί-
τους πὺς ἡ ζωὴ δὲν εἶνε ἀδιάκοπη εὐχαρ-
στησι, μὰ ὅτι ἡ κλωστή τῆς εἶνε στριμμένη ἀπὸ δυὸ Μοῖρες πού ἡ μιὰ ἔχει τὸ χαμόγελο στὰ χεῖλη κ' ἡ ἄλλη τὰ δάκρυα στὰ μά-
τια.

Ἐπῆγαν λοιπὸν μπροστὰ στὸ θρόνον τοῦ Βιονοῦ καὶ τοὺ παραπονέθηκαν, λέγοντας:

—Κύριε, ἀβάσταχτη εἶνε ἡ ζωὴ μὲ θλί-
ψεις!

Ἀνακουφισθῆτε μὲ τὸν Ἔρωτα! τοὺς ἀπάντησε ὁ Παντοδύναμος:

Ἔτσι οἱ ἄνθρωποι ἔφυγαν ἡσυχασμένοι. Ὁ Ἔρωτας πραγματικὰ ἐκμηδένισε τὴς λῦ-
πες μὲ τὴν εὐτυχία πού ἔδινε.

Μὰ κι' ὁ Ἔρωτας εἶνε δημιουργὸς τῆς Ζωῆς. Ὅσο ἀπέραντη λοιπὸν κι' ἂν ἦταν ἡ χώρα ὅπου βασιλεῖ ὁ Βιονοῦ, σὲ λίγο, ὡς-
τόσο, δὲ χωροῦσε πειὰ τὰ πλήθη τῶν ἀν-
θρώπων, τὰ δάση δὲν ἄφηναν ἀρκετὸν τόπο ἐλευθέρου γιὰ νὰ κατοικήσουν, ἡ μέλισσες δὲν τοὺς ἐπιδόσανταν μέλι καὶ τὰ δέντρα φροβ-
τα. Τότε μερικοὶ ἔξωπνοι ἐσκεψέτηκαν νὰ ἐκχερῶσαν τὰ δάση, νὰ καλλιεργήσουν τοὺς κάμπους, νὰ σπείρουν σπάρει καὶ νὰ θειρίσουν.

Ἔτσι γεννήθηκε ἡ Ἔργασία.

Σὲ λίγο ἀναγκάστηκαν ὅλοι νὰ μωρῶν στὴ δουλειά, καὶ ἡ δουλειὰ κατέστησε πρῶτος βουὴ τῆς ζωῆς. Μὰ ἡ Ἔργασία γεννάει τὸν Κόπο καὶ ὁ Κόπος τὴ Κούρασι.

Καὶ πάλι τὸ πλήθος πλιώρηκε τὸ θρόνο τοῦ ἀγαθοῦ Βιονοῦ.

—Κύριε, ἐφρόντισαν, ἀλλοιώνοντας σ' αὐ-
τὸν τὰ χεῖρα, τὰ κορμιά μας ἀπὸ τὸ μόχθο ἀδυνατίσαν. Ἡ κόρη μου ἔχει διαπεράσει ὡς καὶ τὰ κόκαλά μας, θέλουμε ν' ἀναπαυθῶ-
με, μὰ γιὰ νὰ ζήσουμε ἑμᾶστε ὑποχρεωμέ-
νη νὰ δουλεύουμε ἀδιάκοπα.

Τότε ὁ καλὸς Βιονοῦ τοὺς ἀπάντησε:

—Ὁ Μεγάλος Βράχια δὲν ποῦ ἐπέτρεψε νὰ τελειοποιήσω περισσότερο τὴ ζωὴ, μὰ

μοῦ εἶνε βολετὸ νὰ δημιουργήσω κατὶ πού θάναυ διακοπὴ τῆς ζωῆς καὶ συνεπῶς ἀνά-
παυσι.

Κ' ἐδημιούργησε τὸν Ὑπνο.

Οἱ ἄνθρωποι δέχθηκαν μὲ χαρὰ τὸ νέο αὐ-
τὸ δῶρο καὶ σὲ λίγα τὸ ἐξετίμησαν ὡς τὴ καλὺτερη μέσα σ' ὅλες τὴς χάρες πού πῆ-
ραν ἀπὸ τὰ χεῖρα τοῦ καλοῦ Θεοῦ. Ὅσο διαρκεῖ ὁ ὕπνος, ἡ φροντίδα καὶ ἡ ἀπογοη-
τεύσεις καταπαύονται, ἡ πεσμένη δύνα-
μις ἀναλαμβάνουν. Ὁ Ὑπνος, ὅμως μὲ στοργικὴ μίση, στεγνώνει τὰ δάκρυα τῆς λύπης καὶ σκεπάζει τὸ κεφάλι τῶν κοιμω-
μένων μὲ δμήκη ληρομονιάς.

Οἱ ἄνθρωποι δοξολογοῦσαν τὸν Ὑπνο, λέ-
γοντας:

—Εὐλογημένος νάσαι, γιατί εἶσαι καλὺ-
τερος ἀπὸ τὴ ζωὴ στὸ ξύπνιο.

Μόνον ἓνα ἐλάττωμα τοῦ εὐρίσκον, ὅτι δὲν διαρκεῖ αἰώνια, παρὰ τὸν διαδέχεται τὸ ξύ-
πνισμα. Καὶ μὲ τὸ ξύπνισμα ἐξαντλεῖται ἡ δουλειά, νέες φροντίδες, νέοι κόποι.

Αὐτὴ ἡ σκέψις ἀρχισε νὰ τοὺς ἀπογοη-
τεῖ σὲ τέτοιο σημεῖο, ὥστε ἐπῆγαν καὶ γιὰ τρίτη φορά στὸν ἀγαθὸ Βιονοῦ.

—Κύριε, τοῦ εἶπαν, μᾶς ἔδωσες ἓνα πο-
λύτιμο, ἓνα ἀνεκτίμητο δῶρο, μὰ ὅχι τέλειο. Κάνε νὰ διαρκῇ αἰώνια ὁ Ὑπνος!

Ὁ Βιονοῦ ἐκασούφισσε τὰ θεῖα του φρύ-

Ὁ Ἑρρίκος Σιεγκέβιτς

δια μπρὸς στὴν τόσο ἀπαιτητικότητα καὶ τοὺς ἀπάντησε:

—Αὐτὸ δὲν μπορῶ νὰ τὸ κάνω. Μὰ πε-
ρᾶστε τὸ ποτάμι καὶ στὴν ἄλλην ὀχθὴν τοῦ θά ἐρῆτε αὐτὸ πού ζητάτε.

Ὑπακούοντας στὸ Θεὸ, τὸ πλήθος ξεκίνη-
σαν ἀμείως, ὅλο μαζὺ, γιὰ τὸ ποτάμι κ' ἐ-
ξέτασε ἀπὸ μακριὰ τὴν ἀπέναντι ὀχθὴ. Πέ-
ρα ἀπὸ τὸ λαμπρὸ καθρέφτη τοῦ σιωπηλοῦ καὶ διαφανοῦ νεροῦ, ἀπλωνόταν ἡ Κοιλὰδα τοῦ Θανάτου, τὸ βασίλειο τοῦ Σίβα. Ἐκεῖ ὁ ἥλιος οὐτε ἀνέτελλε, οὐτε ἐσάλευε ποτέ, δὲν ἔπλεγε μέρα οὐτε νύχτα μὰ ὅλη ἡ ἑκτα-
σί ἦταν ομοιόμορφη σκεπασμένη ἀπὸ ἓνα κρι-
νένιο φῶς. Κανένα ἀντικείμενο δὲν ἐρεῖχνε ἱστίο. Τὸ κρινένιο αὐτὸ φῶς τὰ περιεῖχε ὅλα, ἐμοιαζε σὰν νάταν ἡ ἴδια ἡ οὐσία τῶν πραγμάτων. Τὸ τοπίο δὲν ἐμοιαζε μὲ ἔρη-
μο. Ὡς ἐκεῖ πού ἔφτανε τὸ μᾶτι, ἔβλεπε κανεὶς κάμψους καὶ λόφους, στολισμένους μὲ ὠρεῖα μπουκέτα ἀπὸ δέντρα, πού γύρω τους πλεκοῦντοσαν κληματιδὲς καὶ πειο-
κοιλιάδες. Μὰ οἱ ὄρατοι, οἱ κορμὶ τῶν δέν-
τρων, ὅλα ἦταν σχεδὸν διαφανή, ἐμοιαζαν σὰν μαρμαρίνα ἀπὸ συντηρημένο φῶς. Τὰ φύλλα τῶν περιφλοκᾶδων ἦσαν ἐλαφρὰ σο-
διαμένα μὰ τὰ χρώματά τῆς ἀγῆς καὶ ὅλα ἦσαν θαυμάσια, γαλινέμενα ἀπὸ κάποια ἡ-
ρεμία ἀγνωστὴ στὴ Κοιλὰδα τῆς Ζωῆς. Αὐ-

τὴ ἡ διάφανη φύσι ἀναπαύονταν στὴν ἀγκα-
λιά μιᾶς φωτεινῆς μελαγχολίας, σ' ἓνα μα-
κάριο ὕπνο, σ' ἓνα ὕπνο ἀχόρταστο. Ὅποτε ἡ παραμικρότερη πνοὴ δὲν φουσκᾷ στὴ καθαρία αἰσθητικὴ, λουλοῦδι δὲν κουνί-
ταν, φύλλο δὲν ἐσάλευε.

Τὸ πλήθος πού εἶχε φτάσει μὲ θόρυβο στὴν ὀχθὴ τοῦ ποταμοῦ σιώπησε γιὰ μιὰ στιγμὴ στὴ θέα τῆς ἀκίνητης αὐτῆς ἀπε-
ραντοσύνης μὲ τὸ γαλατερό χρώμα.

Ἐπειτα ψιθύρισε:

—Τί ἡρεμία βασιλεύει ἐκεῖ κάτω! Ὅλα ἀναπαύονται μέσα στὸ φῶς!

—Ναί, ἐκεῖ βασιλεύει ἡ γαλήνη, ὁ αἰώ-
νος ὕπνος!

Καὶ μερικοὶ, οἱ πιὸ κουρασμένοι, εἶπαν:

—Πᾶμε νὰ ἐροῦμε τὸν αἰώνιον ὕπνο.

Ἐπῆγαν μέσα στὸ ποτάμι. Κι' ἀμέσως τὰ διάφανα νερά ἀνοῖξαν σὰν νὰ ἤθελαν νὰ ἐκκολύνουν τὸ πέρασμά τους. Ὅσοι ἀπώκει-
ναν στὴν ὀχθὴ, θλιμμένοι γιὰ τὸ ξαφνικὸ αὐτὸ ἀποχωρισμὸ, θέλησαν νὰ τοὺς φωνά-
ξουν πίσω, μὰ κανεὶς ἀπ' αὐτοὺς ἔφτανε δὲν γύρισε τὸ κεφάλι, παρὰ ὅλοι συνέχισαν τὴν πορεία τους μὲ ἀνάλφαρο καὶ ἀποφασιστικὸ ἔημα, τραχημένους προφανῶς ἀπὸ τὰ μεγα-
λείτερα καὶ περισσότερα ὅσο προχωροῦσαν βέλγητρα τοῦ μαγευτικοῦ τοπίου.

Τὸ πλήθος πού τοὺς παρακολουθοῦσε ἀπὸ τὴν ὀχθὴ τῆς Ζωῆς, παρατηροῦσε πὺς ὅσο μακρύναν, τὰ σώματά τους γίνονταν φω-
τεινὰ, διάφανα, ὁλοένα ἐλαφρότερα, πὺς ἀ-
κινεῖτο, αἰὶα, σὰν νὰ εὐχίζοντοσαν μὲ σα στὴ γενικὴ φωτεινότητα πού γέμιζεν ὅλη τὴν Κοιλὰδα τοῦ Θανάτου.

Ὅταν ἔφταναν στὴν ἄλλή ὀχθὴ, ἐπαύ-
θησαν ν' ἀναπαύονται μέσα στὰ λουλοῦδια, στὶς εἴδες τῶν δέντρων ἡ κάτω ἀπὸ τοὺς ὄρους. Τὰ μάτια τους ἦσαν κλειστά, μὰ ἡ ὄψη τους ἐδεῖχαναν ὅχι μόνο ἀνέκφραστη γαλήνη, μὰ καὶ εὐδαιμονία τέτοια πού στὴν Κοιλὰδα τῆς Ζωῆς οὐτ' αὐτὸς ὁ Ἔρωτας δὲν μποροῦσε νὰ δώσει.

Βλέποντας αὐτὸ ἐκεῖνοι πού ἔμειναν στὴν ὀχθὴ τῆς Ζωῆς, εἶπαν:

—Ἡ χώρα τοῦ Σίβα εἶνε καλὺτερο, πιὸ μακάριο.

Καὶ περισσότεροι ὁλοένα, ξεκινούσαν γιὰ τὴν ἄλλή ὀχθὴ. Συνοδεῖς ἀτελείωτες, ἀμέ-
τρητες, γέροι καὶ ἄντρες στὴν ἀμυγλὴ τῆς ἡλικίας τους, ἄντρες μὲ τὴς γυναῖκες τους, μητέρες στέροντας ἀπὸ τὸ χέρι τὰ παιδιὰ τους, ἐρηθνοὶ καὶ κορίτσια, γυλιὰδες, ἐκα-
τομμύρια συνωστίζοντοσαν στὸν στενὸ πόρο τοῦ ποταμοῦ, τόσο πού κατέληγε στὸ τέλος νὰ ἐρημωθῇ ἐντελῶς ἡ Κοιλὰδα τῆς Ζωῆς.

Ὁ Βιονοῦ, πού ἡ δουλειὰ του ἦταν νὰ σώσῃ τὴν Ζωὴ, ἐφρίξε γιὰ τὴ συνδρομὴ πού ὁ ἴδιος ἔδωκε στοὺς ἀνθρώπους ἀπάνω στὸ θηνοῦ του. Μὲ ἀγωνία παρακάλεσε τότε τὸ Βράχια:

—Δημιουργε, τοῦ εἶπε, ἐβοήθησε μὲ νὰ σώσω τὴν Ζωὴ. Ἐκείμας τὸ βασίλειο τοῦ Θανάτου τόσο ὠραῖο, τόσο μακάριο καὶ φω-
τεινὸ, ὥστε ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ἐγκλινοῦσαν τὸ δικό μου βασίλειο.

Δὲν ἔμεινε κανεὶς; ἐρώτησεν ὁ Βράχια.

—Μόνον ἓνας νέος μὲ μιὰ νέα, Κύριε. Ἀγαπιότανται τελλὰ κι' ἀποφάσισαν ν' ἀ-
παρηγοῦν τὴν αἰώνια εὐδαιμονία, παρὰ νὰ κλειστούν τὰ μάτια τους καὶ νὰ πάθουν νὰ κτετᾶν ὁ ἓνας τὸν ἄλλο.

—Τί θέλεις λοιπὸν;

—Κάνε λιγότερο γοητευτικὴ, λιγότερο ἐδυναμωμένη τὴ χώρα τοῦ Θανάτου, ἀλλοίω-
σε καὶ αὐτοὶ οἱ δυὸ ποῦμεναι θὰ μὸς φύ-
γουν, μόλις περάσει ἡ ἀνοῖξή τοῦ ἔρωτά τους.

Ὁ Βράχια σκέφτηκε μιὰ στιγμὴ καὶ ἀπο-
κρίθηκε:

—Ὅχι, δὲ θὰ πειράξω οὔτε τὴν ὁμο-
νία, οὔτε τὴν εὐδαιμονία τῆς χώρας τοῦ Σί-
βα. Οἱ ἄνθρωποι θὰ ἐκκολοκοντίζονται νὰ γα-
γίνονται στὴν ἄλλή ὀχθὴ, μὰ δὲν θὰ πεο-
νοῦν πειὰ μὲ χαρὰ τὸν πόρο τοῦ ποταμοῦ. Κ' ἔτσι θὰ σωθῇ ἡ Ζωὴ.

Ἀφοῦ εἶπε τὰ λόγια αὐτά, ἔφανε ἀπὸ

Ο ΑΝΤΙΚΑΤΑΣΤΑΤΗΣ

σφαγιασμένο φάκελλο.

—Ἔνα κρυφὸ γιὰ τὸν Πέτρο Πετρόβιτς, εἶπε στὴν κυρία τῆς.

Ἡ Ἄννα Μιχαήλοβνα πῆρε τὸ γράμμα φιδυρίζοντας.

—Πάλι αὐτὴ ἡ καταραμένη συνεδρίζει! Πάλι συνεδρίζει ἔχουν... Κ' εἶχα σκοπὸ νὰ πάω σήμερα στὸ μελόδραμα. Τώρα θ' ἀναγ-
κασθῶ νὰ μείνω στὸ σπίτι...

Τὸ γράμμα ὅμως μοσχομύριζε καὶ μόλις ἡ ὑπερήτρια ἔφυγε ἡ κυρία τὸ ἀνοῖξε κ' ἀρ-
χισε νὰ διαβάζη.

Ἀγαπητὴ Πετράκη...

—Τί σημαίνει αὐτό; φώναξε ξαφνιασμένη. Τὸ γράμμα αὐτὸ δὲν εἶνε ἀπὸ τὸ Σύλλογο!...

Καὶ γίγοντας μιὰ ματιὰ στὸ τέλος τῆς ἐπιστολῆς διάβασε τὴν ὑπογραφή.

Ἡ Μ α τ θ ῖ λ δ η σ ο υ!

Ἡ Ἄννα Μιχαήλοβνα μόλις διάβασε τὸ ὄ-
νομα αὐτὸ λίγο ἐλείψε νὰ λιποθυμήσῃ. Κρα-
τῆθηκε ὅμως βλέποντας ὅτι ἦταν ἀνὸφελος ἓνα τέτοιο πρᾶγμα. — μὴ καὶ δὲν ἦταν κα-
νένας ἐκεῖ γιὰ νὰ τὴν δῇ —κι' ἀρχισε νὰ διαβάζη, μὲ ἐξαιρετικὴ νευρικότητα, τὸ γρά-
μα ἀπὸ τὴν ἀρχή.

Ἀγαπητὴ Πετράκη,

Ἄδεν εἶνε, δυστυχῶς, δυνατόν νὰ περάσου-
με μαζὺ ὁλόκληρη τὴν ἡμέρα.

Θὰ εἶμαι ἐλεύθερος μονάχα κατὰ τὸ βρά-
δυ. Θὰ εἶμαι περμένω στὶς 8 στὸ ξενοδοχεῖο ἡ Ἀρκετο, στὸ ὕπ' ἀριθμὸν 9 δωμάτιο.

Φίλω τὰ ματιὰ σου γιλιε, φορέ.

Ἡ Μ α τ θ ῖ λ δ η σ ο υ!

—Ἀκούς ἐκεῖ, τὴν ἀβερόβη!... Χίλια φι-
λιά ἀπάνω στὰ μάτια τοῦ ὑπόχρεται! φώνα-
ξε καταγανακτισμένη ἡ Ἄννα Μιχαήλοβνα.

Ἀλλὰ ἐκεῖνὴ τὴ στιγμὴ ἄκουσε ν' ἀνοίγῃ ἡ πόρτα καὶ βρίσκοντας κατὰλληλη πειὰ τὴν περσίματα, ἔβριξε κάτω τὸ γράμμα καὶ λιπο-
θύμησε.

Ὁ Πέτρος Πετρόβιτς — γιατί αὐτὸς ἦ-
ταν πού ἀνοῖξε τὴν πόρτα — μόλις εἶδε τὸ ἀπεσπασμένο ἐκεῖνο θέαμα ἔμεινε κατὰπλη-
κτος.

Ἀμέσως ὕστερα εἰσέτρεξε καὶ ἀρπάξε ἀπὸ κάτω τὸ γράμμα. Κι' ἀφοῦ διάβασε μὲ μιὰ ψικτικὴ ταχύτητα τὸ περιεχόμενό του καὶ τὰ κατὰλαβε ὅλα. Ἄντι νὰ δώσει καμμιὰ βοή-
θεια στὴ γυναῖκα του, ὅμως ἔβλεπε ὅτι τὸ δωμάτιο, σὰν νάχαι πάρε ὡσιὰ τὰ ρούχα του. Στὸν δρόμο ἔτρεχε σὰν τρελλός. Ὅταν ἔφτανε στὴν λεωφόρο Νιέβσκη, ἀρχισε νὰ περπατᾷ πὺς σιγά, γιατί θεωροῦσε ὅτι ἦ-
ταν ἀφασίλιστος πειὰ ἀπ' τὴν γυναῖκα του.

Τότε ὅμως εἶδε ἀνέλιπτα νὰ ἔρχεται ἴσα ἀπάνω του ὁ ἐμπιστος φίλος του Νικόλαος.

σοκάδια ἓνα χοντρὸ πέπλο, ἀδιαπέραστο.

Ὑστερα δημιουργήσαν δυὸ τερατώδη σιμάχ-
τρα, πού τὸνα τὸ ἀνώμαλο Ἀδὴ καὶ τὸ ἄλλο Τρόμο καὶ τὰ πρόσταξε νὰ κρατοῦνε τετω-
μένον τὸν πέπλο μπρὸς στὸν πόρο τοῦ ποτα-
μοῦ.

Ἀπὸ τότε ἐπῆλθανε καὶ βουίξε πάλιν ἡ Ζωὴ στὴν Κοιλὰδα τοῦ Βιονοῦ, γιατί μολο-
ναί ἡ Κοιλὰδα τοῦ Θανάτου ἔμεινε τὸ ἴδιο φωτεινὴ, γαλινέμενη, μακάριο ὅπως ἦταν καὶ πρῶτα, οἱ ἄνθρωποι ὅμως φοβούνται νὰ περάσουν τὸ ποτάμι.

ΕΡΡΙΚΟΣ ΣΙΕΓΚΕΒΙΤΣ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

Μουράσκη, κι' ὥρμησε καὶ τὸν ἀγκάλιασε καταλαχανιασμένος.

—Τί τρέχει, ἀδελφε μου, τί ἐπαθες; τὸν ρώτησε ὁ Μουράσκη, προσπαθώντας νὰ ξε-
φύγῃ ἀπ' τὰ θερμὰ σφιχταγκάλισματά του.

—Φίλε μου, εἶμαι ὁ πιὸ δυστυχισμένος ἀπ' ὅλους τοὺς κατοίκους τῆς Πετρούπολεως καὶ τῶν περιχώρων τῆς!

—Ὡ... διαβόλε!... ὦ, σατανά!... Πές μου, τί σοῦ συνέβη;...

—ὦ, φίλε μου, εἶνε τρομερό! Τρομερό!...

Ἡ γυναῖκα μου τὰ ἔμαθε ὅλα! Ὅλα!

—Τί εἶπα; Παιά;

—Ὅλα, σοῦ λέω, ὅλα! Μ' ἀκούς; Ὅλα!...

Ἡ Ματθίλδη τοῦ εἶρε σήμερα συνάντησι, μὲ μιὰ ἐπιστολὴ πού μοῦστειλε... Ἐγὼ πάλι πού τὸ περιμένα αὐτὸ τὸ ραντεβού, εἶχα ἐ-
τοιμάσει ὁλόκληρο σχέδιο γιὰ νὰ γλυστρήσω ἀπ' τὸ σπίτι. Εἶχα πῇ τῆς γυναῖκας μου ὅτι θὰ πῆγαίνα στὸ Σύλλογο, γιὰ μιὰ σπουδαία ἀνακοίνωσι!...

Κι' ἔβλεπα πάντως ὅλα τὰ σγέ-
διά μου κι' ἡ εὐτυχία μου. Ἡ γυναῖκα μου ἀνοῖξε καὶ διάβασε τὸ γράμμα τῆς Ματθίλ-
δης μου!...

—Ἐρχατε ραντεβού λοιπόν;

—Ναί... Μὰ ἡ δουλειὰ στραπατσαρίστη-
κε!... Καὶ τώρα εἶμαι ἀναγκασμένος νὰ πάω στὸ Σύλλογο καὶ νὰ κάνω τὴν ἀνακοίνωσί μου γιὰ τὴν σκαρλατίνα, ἐνῶ τὸ πρῶτο ἔγραφα

Ὁ Ἀντώνιος Τσεχόφ

στὸν πρόεδρο ὅτι δὲν θὰ τὴν ἔκανα σήμερα. Βέβαια, ἔτσι ὅπως ἦσαν τὰ πράγματα, εἶμαι ἀναγκασμένος νὰ πάω γιὰ ν' ἀποδείξω στὴν γυναῖκα μου ὅτι εἶμαι ἀσώτος!...

Καὶ νὰ σκέψωται κανεὶς ὅτι ἡ δυστυχισμένη ἡ Ματθίλ-
δη θὰ μὲ περιμένῃ... Τὸ φοβερό ὅμως εἶνε ὅτι δὲν ἀποκλείεται νὰ πάῃ στὸ σπίτι μου καὶ νὰ ξεσπάσῃ ἔτσι κανένα σκάνδαλο!...

Ἀχ, τί ἀνοησία ἔκανα πού τῆς ἔδωσα τὴν διέυ-
θυνσί μου!... Εἶμαι ἕνας βλάκας καὶ μισός!...

—Ἀφοῦ εἶσαι βλάκας, καλὰ νὰ πᾶς!...

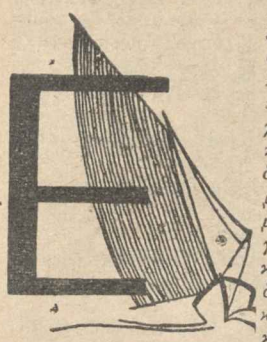
—Στάσου!... Στάσου, πού λέω... Μοῦ ἔρ-
θε σὺ γοῦ μου μὲ πείραγμα ἰδού!...

Ἀκούεις, Νικόλαε Μουράσκη... Εἶπα ὁ πιὸ στενός μου φίλος!... Ἐγὼ εἶλο, ἔβλεπα καλὰ, ἀναπὰς τὴς ἀμώστες γυναῖκες! Ἐτσι δὲν εἶ-
νε!... Λοιπὸν δὲν πιστεύω νὰ μὸς ἀνηγγί-
σει, πού θὰ σοῦ ἔγραψα. Εἶμαι εἰληθ-
ρος. Σὲ ξέρω ἀλλοῦτε, εἶμαι περὶ κολοῦδι! Ὅλα τὰ καταφέρω μὲ χαρὰ.

—Τί θέλεις νὰ πῇ;

Η ΠΙΟ ΣΚΛΗΡΕΣ ΚΙ' Η ΠΙΟ ΑΙΜΑΤΗΡΕΣ ΜΟΝΟΜΑΧΙΕΣ

Η μυστηριώδης αυτοκτονία ενός Ούγγρου δικαστικού. Η φρικιστική μονομαχία δυό Τουρκομένων. Μιά απάνθρωπη μονομαχία με το γιαταγάνι μέσα σε μία ψαρόδάρκα κ.λ.π.

ΔΩ και λίγον καιρό έτυχε να συναντήσω στην Ούγγαρία το Γιάννο Ταγκκούλο που ήταν άλλοτε λοχαγός του αυστριακού ιππικού. Κι' οι δυό μας πηγαίναμε στη Ρωσία, έγω με κάποια δημοσιογραφική αποστολή κι' εκείνος για τις δουλειές του, και το κουραστικό και μακροχρόνιο αυτό ταξίδι μας συνδέσει με μία στενή κι' ειλικρινή φίλια. "Ενε μυστηριώδες επεισόδιο μάστα που έκανε πιο δραματική την τυχοδιωκτική ζωή μας, στερέωσε ακόμη περισσότερο τις σχέσεις μας. Το επεισόδιο αυτό συνέβη στη Νυρεγκίτσα, λίγο πιο πέρα από τα ρουμανικά σύνορα, όπου μιά φιλοξενούσε ένας φίλος του Ταγκκούλο, ο δικαστικός Τσεκόβ. Ο άνθρωπος αυτός, όταν είδε να θανατώνουν με ανθρωπότητα το προσώπων του, χαμογέλασε πικρά και μίς είπε:

—Τι να την κάνω την ύβρι! Δεν θα ζήσω πλέον καιρό, φίλοι μου... Τί είχε άραγε ο φίλος του Ταγκκούλο; Μήπως τον απειλούσαν με θάνατο τα μέλη καμίας από εκείνες τις απόκρυφες οργανώσεις που έδιδαν στην Ούγγαρία, όπως και σ' όλη την Ανατολή; Ο Τσεκόβ κρατούσε κρυφά το μυστικό του. "Υστερα όμως από τρεις μέρες μάθαμε ότι είχε πεθάνει!... Είχε αυτοκτονήσει πέφτοντας στις γραμμές ενός τραίνου. Η αστυνομία, έσθουμένη από τις καταθέσεις μας, δεν άργησε βέβαια να καταλάβει ότι αυτή η ξαφνική αυτοκτονία έκρυβε κάποιο ανεξήγητο μυστήριο. Και πράγματι, τα γραμμάτια που βρέθηκαν κατόπιν στην κατοικία του Τσεκόβ, έδωσαν τη λύση του αινίγματος. "Όλα τα γραμμάτια αυτά είχαν σταλή από τη Βουδαπέστη κι' όλα δεν είχαν τίποτ' άλλο επάνω παρά στη μέση μόνον του χαρτίού μιά ημερομηνία: την ημερομηνία της αυτοκτονίας του Τσεκόβ!

Τι έσημαιναν όλ' αυτά; Ο δυστυχής Τσεκόβ ήταν—όπως μάθαμε—άντερας της ενός άλλου δικαστικού της Βουδαπέστης. Κι' οι δυό τους αγαπούσαν μιά πεντάμορφη γυναίκα, την Κάτια Λουπρένκι, τη μεγαλύτερη χορεύτρια της Ούγγαρίας κι' αντί να μονομαχήσουν, άφησαν τη τύχη τους στα χέρια του Θεού, στη μοίρα. Τα μέλη, δηλαδή, της μυστικής οργανώσεως, στην οποία ανήκαν κι' οι δυό, σχημάτισαν ένα τιμητικό δικαστήριο ενόρκων και κατέφυγαν στη τύχη για να δούν ποιός θα πέθαινε από τους δυό άντερας για να χαρή ο άλλος που θα γλύτωνε την ώραία χορεύτρια. "Εγγραφον λοιπόν τα όνοματά τους σε δυό κλήρους και τους έβρισαν μέσα σ' ένα καπέλλο. Ο κλήρος του Τσεκόβ βγήκε πρώτος. Κι' αυτό έσημαινε τη καταδίκη του σε θάνατο! "Επρεπε ν' αυτοκτονήσει... Οι ένορκοι του έδωσαν μιά προθεσμία ενός μηνός για να ταχτοποιήσει τις δουλειές του. Ο άντερας της τον άκουσε με θύμψη τόσο με τα γραμμάτια του, με τα γραμμάτια που βρήκεν η αστυνομία, τη μοιραία ημέρα του θανάτου του. Κι' έτσι αυτοκτόνησε ο δυστυχής, θέλοντας και μί!...

Είχαμε ξεχάσει αυτό το επεισόδιο, όταν φτάσαμε ύστερα από λίγες μέρες στο Τουρκομέναν και δεν περιμέναμε να βρεθούμε μπροστά σε κανένα άλλο τέτοιο δράμα, όταν άξαφνα, ένα πρωί, ο Ταγκκούλο μίληκε στη κάμαρά μου κρατώντας στα χέρια του ένα πολύχρομο κοστούμι Τουρκομένων.

—Φόρεσε αυτά τα ρούχα, με συμβούλεψε, για να μη φαίνεσαι ότι είσαι ξένος. Σήμερα

θα δούμε μιά «κρίσι του Θεού»... Θα πάμε να παρακολουθήσουμε τη μονομαχία μέχρι θανάτου δυό Τουρκομένων... Μονάχα οι πιο στενοί φίλοι των μονομάχων έχουν το δικαίωμα να παρακολουθήσουν τη τραγική συνάντησή τους. Οι Τουρκομένοι θα σε σφάξουν με το πιο σκληρό τρόπο, αν καταλάβουν ότι δεν είσαι κι' εσύ ένας από τους δικούς τους.

Μακαρεύθηκα λοιπόν γρήγορα μ' εκείνα τα πολύχρωμα ρούχα κι' ακολουθήσα τον Ταγκκούλο που άστραφε κι' αυτός από τα χρυσά κεντήματα και τα μεταξωτά που φορούσε. Ήταν ακόμη πρωί κι' οι δρόμοι του Ασιαμπάν ήταν έρημοι. Στη πλατεία αυτής της πόλεως, όπου η ζωή αρχίζει τη νύχτα, οι Τουρκομένοι μιάς χειροτούσαν σαν φίλους με κείνη την παροιμιώδη ανατολική αξιοπρέπεια. Ο Ταγκκούλο τότε μου έδειξε τον πιο ψηλό απ' αυτούς και μου είπε:

—Είπε ένας από τους αντιπάλους... Διάλεξε έμένα για να τον βοηθήσω. "Αν ζήση, θα περαιοηθώ τις πληγές του, αν πεθάνη, θα έτοιμάσω την κηδεία του... Ο Ταγκκούλο, που ήταν κι' αυτός Τουρκομένος από τον παππού του, μιλούσε με τόση άνεση για όλα αυτά, που μ' έκανε ν' ανατριχιάσω... "Εκείνος ωστόσο που θα μονομαχούσε δεν έδειχνε καμιά ανησυχία. Καμάρισε σαν παρώνι και χαμογέλασε.

Η Ασιαμπάν ήταν χτισμένη στο κέντρο μιάς δάσεως, πέραν της οποίας απλωνότανε μιά άπειρη έρημος. Εκεί πέρα, στην τελευταία σκιά της δάσεως, βρισκότανε μιά ύμπα, ένα άπομορο χωριό-αποστολή.

—Εδώ θα γίνη η μονομαχία, μου ψιθύρισε ο Ταγκκούλο. "Ενας γέρος με κίτρινο πρόσωπο και μ' αγκιστροτά γένετα μιάς άνοιξε την πόρτα της καλύβας. Περάσαμε τότε το πρώτο δωμάτιο και μπήκαμε μέσα στη γυμνή σάλα της ύμπας.

Οι αντίπαλοι γύδθηκαν μπροστά μας, δείχνοντας τα ήλιορημένα κορμιά τους που ήταν σημαδεμένα από παλιές μαχαριές. Ο γέρος με το κίτρινο πρόσωπο, που μίς είχε υποδεχτεί, έδωσε τα μάτια τους μ' ένα μαύρο μαντήλι κι' έβαλε τον καθένα τους σε μιά άκρη της γυμνής σάλας. "Επειτα, τους έδωσε στο χέρι από ένα άκονισμένο μαχαίρι και οίχοντας σαν να στρίγγιζε μιά πολυμική κρανή, μίς έσπρωξε όλους έξω και κλείδωσε πίσω τον την πόρτα.

Όλοι μας τώρα σταθήκαμε και κρυφάκοι γαμε πίσω από τον ξύλινο τοίχο. Οι αντίπαλοι ανάσταναν θραγνά κι' έβγαζαν κάθε τόσο άγρια εύρηματα πόνου. Χτυπώνονταν στα στήθα, έπεφταν με δύναμι απάνω στο τοίχο, σωριάζονταν καταγής, κι' έπειτα, μ' ένα πήδημα αλλούρου, χμυούσαν

πάλι για να κατασπαράξη ο ένας τον άλλο. —Θα δώλουν το μαύρο μαντήλι από τα μάτια τους; ρώτησα τον Ταγκκούλο.

—"Οχι, μου απάντησε. Αυτό θα ήταν μιά προδοσία. Μονάχα η τύχη πρέπει ν' αποφασίσει ποιος έχει δίκιο από τους δυό... —Πόσο θα μείνουν κλεισμένοι κεί μέσα; —"Όσοι να σκοτωθί ο ένας τους ή να σωριαστούν κι' οι δυό, σφαγμένοι...

—Και γιατί μονομαχούν; —Για μιά γυναίκα! Η «κρίσις του Θεού» θ' αποφασίσει ποιος θα την πάρη...

Εκείνη τη στιγμή άκουστηκε ένα τρομαχτικό βογγητό πληγμένου θηρίου. Οι Τουρκομένοι ώρμησαν άμέσως στην αίθουσα των μονομάχων. Το θέαμα τότε που παρουσιάστηκε μπροστά στα μάτια μου με πάφωσε από τη φρίκη. "Ενας από τους αντιπάλους είχε σωριαστεί καταγής, αίμαφυγτος. Στη μέση του στήθους του ήταν καρφωμένο ένα μαχαίρι. Ο φίλος του Ταγκκούλο, ο κητής, καθόταν σταυροπόδι σε μιά γωνία. Το αίμα έτρεχε ποτάμι από μιά φρικώδη πληγή που είχε στον ώμο. Ο γέρος με το κίτρινο πρόσωπο τότε έβασε τα μάτια κι' ο Τουρκομένος τότε έβρεξε μιά ματιά στα πόδια του έχθρου του και χαμογέλασε από την εύχαριστία. "Επειτα σηκώθηκε κι' άγκισσε χαρούμενος τον Ταγκκούλο, ενώ οι άλλοι Τουρκομένοι πήραν το νεκρό για να τον θάψουνε στην έρημο...

Την άλλη μέρα φύγαμε από το Τουρκομέναν, κι' ύστερα από ένα κουραστικό ταξίδι φτάσαμε στη χώρα των Λαζών, στα παράλια της Μαύρης Θαλάσσης. Κι' εκεί πέρα πάλι είχαμε την τύχη να παραστούμε σε μιά άλλη «κρίσι του Θεού».

Ο ένας από τους αντιπάλους λεγόταν Μάι κι' ο άλλος Μεχμέτ. Κι' οι δυό τους ήταν φίλοι από μικρά παιδιά. "Ενώ όμως ο Μάι είχε μείνει στο χωριό και δούλευε ήσυχά στα χωράφια, ο Μεχμέτ έβρισε ναύτης, γύρισε το κορμό και μιά μέρα έκλεψε τη γυναίκα του Μάι, έζησε μαζί της λίγο καιρό και ξαναγύρισε στην πατρίδα του, άφου την παράτησε στη τύχη της, σε κάποιο ξένο μέρος. Οι γερνότεροι τότε θέλησαν να εκδικηθούν τον άδικημένο Μάι και να ξεπλύνουν την προσβολή με το αίμα. Ο τρόπος της εκδίκησεως ήταν γνωστός. Ο Μεχμέτ θα μονομαχούσε με το θύμα του...

Ο μονομάχος του χωριού, την άωμένη μέρα, έδωσε με μιά λεπτή και γρή άλυσίδα το άριστερό χέρι του Μεχμέτ σ' άριστερό χέρι του Μάι, τους έδωσε από ένα γιαταγάνι και τους έβαλε μέσα σε μιά ψαρόδάρκα. "Επειτα, σήκωσε τα χέρια του ψηλά και προσευχήθηκε:

—Είθε η εκδίκησις του! Αλλά να πείσ απάνω στον ένοχο!...

Οι άλλοι τότε άφησαν τα σχοινιά της δάσας και την έσπρωξαν στη θάλασσα. Η όμιχλη εκείνη τη μέρα ήταν πυκνή, μιά μπόρεσα ωστόσο να δώ τους αντιπάλους να χτυπιούνται με λύσσα και νά σωριάζονται στο βάθος της ψαρόδάρκας.

Κατά το εράν, τα κύματα πέταξαν σ' άκρογιάλι εκείνη την τραγική έδρα. Ο Μάι ήταν ό κητής, μιά σε τί χάλα! Η μήτη του ήταν μιά φρικώδης πληγή κι' απ' το δεξί του μάτι έτρεχε ακόμα το αίμα! "Όλο το πρόσωπό του ήταν παραμορφωμένο από έσθλιές πληγές... Ο Θεός όμως είχε τιμωρήσει σκληρά τον Μεχμέτ, με το χέρι του αντιπάλου του. Το γιαταγάνι του Μάι τον είχε κατασπαράξει! Αυτό λοιπόν το θέαμα ήταν το πιο τραγικό απ' όσα είχα δει κι' ο πιο πρωτόγονος τρόπος της «κρίσεως του Θεού», αυτής της τόσο έδρασης συνήθεας που διατηρείται ακόμη σ' όλες τις φυλές της άγριας και μυστηριώδους Ανατολής.

ΕΡΝΕΣΤ ΜΠΑΝΤΕΛ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΤΑ ΓΕΡΑΤΕΙΑ ΤΟΥ ΣΑΤΩΒΡΙΑΝΔΟΥ

Ο γέρος συγγραφέας και η γρηά φίλη του. Μιά λαμπρή δεξίωσις της κυρίας Ρεκαμιέ. Τα «πέραν του τάφου» άπομνημονεύματα κ.τ.λ.

ΜΟΝΟΝ όταν έφτασε στα έβδομητά του γρόνια, ο μέγας Γάλλος συγγραφέας Σατωβριάνδος έπέστη, ήτι ήταν πιά γέρος και τό πήρε απόφασι. "Όσοσο, ότε το γνύσμιό του έπαψε νά επιμελήται εξαιρετικά, όπως ήταν νά γέρος, ούτε και τις έρωτικές γύσεις του — που τώρα, όμως, ήταν άνω από απλή φίλια — με την περίφημη φίλη του κ. Ρεκαμιέ, δεν είχε διακόψει.

Κομμός, προχωρούσε άνάμπερ στα πλήθη, ντυμένος με αία άκονή κοντή ρεντιγκότα, με γράβι της ώρας, και κρατώντας στο χέρι του τα γάντια του και ένα μικρό μπιστούνι από έδενο. Το κεφάλι του, γεμάτο έλαφρά προς τον ώμο, διατηρούσε όλη του την άωροφία. "Ισχυρό, με κροτάφους που έείχαν, με πλατύ θωμάσιο μέτωπο που στεφανωνόταν από πλούσια λευκά μαλλιά. Και κάτω από τα πυκνά φρύδια, το βλέμμα του μέγαλου συγγραφέως έλαμπε γλυκό, μελαγχολικό, αά δυνατό. και κυριαρχικό.

Η μεγαλύτερη και η μοναδική ίσως ευχαρίστησις του Σατωβριάνδου, κατά τα τελευταία γρόνια της ζωής του, ήταν ή επίσκεψις που έκανε στην κ. Ρεκαμιέ, την άπερραμένη από καιρό σ' ένα αριστοκρατικό μοναστήρι, στο ή ποίο έμεναν ήλικιωμένες κοσμικές κυρίες, — στην "Αμπεϊώ-Μπουά. Η επίσκεψις αυτή του Σατωβριάνδου ήταν καθημερινή. Κάθε μέρα, μετά το γεύμα, κατά τις δυό το άπογευμα, ο έδδουχοντάρης Σατωβριάνδος ξεκινούσε για νά ιδή, νά ν' άντικρύσση, άκόμη μιά φορά, την γερασμένη πιά, αά τόσο άνατιμένη πάντα, φίλη του. Η κ. Ρεκαμιέ κρατούσε στο πρώτο πάτωμα της "Αμπεϊώ, του μοναστηρίου και κοσμικού έρητητηρίου, τρία δωμάτια. "Από μιά μεγάλη σάλα έβλανε ο έπισκέπτης στο πρώτο δωμάτιο, που ήταν πάντα σκεπτόν, περνόντας ύστερα στο δεύτερο, σκεπτόν επίσης, και τέλος έμπαινε στο τρίτον. Εκεί δειγόταν τους φίλους της ή κ. Ρεκαμιέ. "Ας παρακολουθήσουμε μιά δεξίωσις της.

Βρισκόμαστε στο 1838. Ένε "Απρίλη, άπομνημονεύ, δυό ή "Μα, Η κ. Ρεκαμιέ. Είχε καλέσει την ήμερα εκείνη καμιά δωδεκάτις πρόσωπα για ένα γεγόνος εντελώς εξαιρετικό. "Επρόκειτο νά διαβαστούν μερικά κεφάλαια από τα "Απομνημονεύματα του Σατωβριάνδου, από τα περίφημα "Απείρα του τάφου "Απομνημονεύματά του.

Η αυτοβιογραφία του αυτή ήταν το κυριότερο έργο της ζωής του, έργο που το έγραψε τριάντα ήν γρόνια και που το συνέγχε μέρη του θανάτου του.

Ο προσκεκλημένος έφταναν και έπαιρνε καθένας την θέσι του πιά σάlon. Μά κανένας δεν άιλούσε. Μιά βιβλία έπίστην σιωπή ήταν άπλωμένη παντού. "Όλοι περίμεναν άσυπόμνη, την άφιξη του έδδου συγγραφέως, του πιο

ένδοξου σ' όλο τον κόσμο εκείνη την έποχή, του Σατωβριάνδου. Στη μέση του έδου τοίχου του σαλονιού υπήρχε ένα πανόπλιό χτιστό τζάκι. Δεξιά, καθότανε ή κ. Ρεκαμιέ. "Αντίκρου της, από το άλλο μέρος του τζακιού υπήρχε ένα καθίσμα, όπου κανείς δεν καθότανε. Ήσαν προωρισμένο για τον Θεό, τον Σατωβριάνδο, που θάγε Θεός, άπέναντί του, τη θεά του.

Η επίπλωσις του σαλονιού ήταν άπλουσάτη. Πάγω στο τζάκι, άντι για έκκερμές, υπήρχε ένα βάθρο κ' ένα πράσινο κλαρί φορέινέλλας. Πάνω στις κονσόλες γύφωνα υπούστα διασήμεν άνδρων της Αυτοκρατορίας. Και στους τοίχους μερικά πορτρέτα, μεταξύ των οποίων και ένα της περιφημου ιστοριογράφου Μαντάμ ντε Στάλ.

"Όσο για τους προσκεκλημένους ήταν ό,τι πιο έκλεχτό είχε τότε ή Γαλλία στην άριστοκρατία, στις τέχνες, στα γραμμάτια. Πρίγκιπες, κόμητες, δούκες, ο πρίγκιπς του Μονουρσινσύ, ο δούξ του Ροσφουκό, ο δούξ ντε Νοβίγ.

Μεταξύ των άλλων, ήταν και ο Σαιντ-Μπέ, ο μέγας κριτικός, ο φθονερός, ο κακεντρέχης και κουτσουμπολής, ο οποίος, ωστόσο, δεν έννοούσε — μαλονότι του έκανε κακή ή δόξα του Σατωβριάνδου, νά λείπη από μιά τόσο λαμπρή συγκέντρωσις.

Τέλος, κατά τάς δυό, έφτασε ο Σατωβριάνδος. Κρατούσε στο

χέρι του, τυλιγμένα μ' ένα μεταξωτό μαντήλι, τα χειρόγραφα του. Τά παρέδωσε, για νά τα διαβάση, στον Κάρλο Λενορμάν, ο οποίος είχε φορεάτατη φωνή. Και βότασα, έλαφρά συγκινημένος, πήρε και καθίσε στο καθίσμα που του ήταν προωρισμένο. Η σιωπή είχε νίσει μεγαλύτερη ακόμα. Ο άπριλάτικος ήλιος έμπαινε στο σάlonι μέσ' από λεπτές γαλάζιες κουρτίνες. Και ή άνάγνωσις άρχισε.

Οι άκροατά άκουγαν τη διήγησις του Σατωβριάνδου σαν άγεμνέσι. Ήσαν τάχα ένα θεσπισιο παραυθι ή διήγησις αυτή ή τα παιδικά, μακρονότατα γρόνια του μεγάλου συγγραφέως;

Ήσαν το δεύτερο ή παιδική ήλικία του, αά ιστορημένη τόσο γενητευτικά που έμοιαζε σαν παραυθι. Ναι, ή παιδική ήλικία του. "Ο πύργος του Κοβούργου, στη μελαγχολική Βεστπάνη, ο σκυθρωπός και κυμαλάιος, όπου είχε γεννηθί. Η άκρογιάλι του Σαιντ-Μαλό, όπου μικρό, θεότρελλο παιδί έπαιζε ο Σατωβριάνδος με άλλα παιδάκια. "Υστερα το γλυκό πρόσωπο της άδελφής του Λουκίλης, λεπτής και αίσθαντικής κοπέλλας, της πάντα μελαγχολικής, που ο νους της έδωσε άργότερα, τόσο τραγική, μέσ' στα σκότη της πρέλλας. Τα περιπετειώδη ταξίδια του κατόπιν στην "Αμερική, με τις μυστηριώδεις μορφές των ίθαγενών νυναικών, της "Ατάλας, της Σελουτάς. Ο άτελείωτος ρε-

δαυός του μέσ' στα σεληνόλου-στα παθένα θάση της "Αμερικής.

Η στώχεια και ή στερήσει του ύστερα της πενταετούς διαμονής του στην "Αγγλία, κατά την διάρκεια της Γαλλικής "Επανάστασεως, ο έρως του, τέλος, ο τόσο συγκινητικός, ο τόσο παθητικός με την έξαισία Παυλίνα Μπουόν, που το μεγάλο της πάθος της είχε κάνει τ' άσθενικά στήθη...

"Οι αυτά, περιστατικά, τοπία, μορφές, περνούσαν σε ύπέργρες εικόνες άπ' τα μάτια της στανταίως των άκροατών. "Ακούγαν γογγυσμένους και ο Σατωβριάνδος, νιώθοντας τη γοητεία αυτή, πάντα φιλάρεσκος και ίδιος σ' ό,τι άφουρούσε το έργο του, χαμολούσε άδύοτατα, έτσι που αόνοι νά αισθάνεται και ν' άπολαύδαντ το χαμόγελό του, με αυτά εσέσκαια...

*** "Όσοσο, τά γερατεία προχωρούσαν, μιά ή καριότι του Σατωβριάνδου έμενε πάντα νέα.

Το 1839, ή γυναίκα του άρρώστησε. Και ο ίδιος ο Σατωβριάνδος ήταν κουρασμένος. Οι γιγτροί του σύστησαν ν' αναπαυθί λίγαι στην έξοχή. "Εφυγε, λοιπόν, μαζί με τη γυναίκα του για την Ντιέπ. Μά στο όρμιο, σκέφτηκε ότι στη Ντιέπ γινόντουσαν εκλογές και ότι αυτό θα του χαλούσε όλο του το κέφι.

Για νά είνε ήσυχος, σταμάτησε στο Σαντινί. Πόσες άναμνήσεις δεν του έμπνυσε ή έξοχη αυτή, ή γεμάτη με φορεάτατες επαύλας, ή πρόσχαρη, ή πυγμένη στην ποσεινίδα! Στά δάση του Σαντινί είχε περιπλανηθί τόσες και τόσες φορές με την κ. Ρεκαμιέ, και με μιά του άλλη φίλη, την γελασμένη κυρία ντε Κλουστίν.

Μόνος περιγύρισε στα δάση, στη λίμνη, στους κήπους, χροισμένος από τις πιο πικρές νουσταλγίες. Την έπαιρ εκείνη προλιόντοσαν σε πλειστηριασμό το παρκο και τη βάση του Σαντινί. Και ο πλειστησιαστής γινέτανε στο έργοδωγείο άκρίδως, όπου έμενε ο Σατωβριάνδος. "Αβέκατο και ένας διάβολος! Έγραφε στην κ. Ρεκαμιέ, "όθεν θα μ' άφίσουν νά κοιμηθώ, με την φασαρία που κάνουν!

Μά ύστερα άπρόσθετε: "Μιά μόνη σκέψη είχα, τονγυρίζοντας στα δάση αυτά, βλέποντας τις μακρούς δειδουστογίες, έπείνα!...

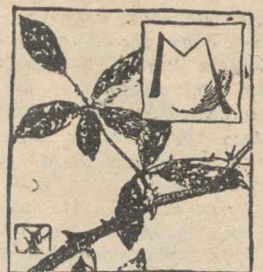
"Ετσι και στα γεράτιά του άκούα ο μέγας αυτός έρωτήτης, προς σπουδαιότερη άσχολία, έξακολουθούσε νά ένη τον έρωτα, από τον έρωτα έφουσε τις τελευταίες γλυκές στιγμές, που του έμεναν νά ζήση...

Η κ. Ρεκαμιέ (Πορτρέτο του Ζεράρ)

Η ΖΩΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΠΥΓΜΑΧΟΥ ΠΡΙΜΟ ΚΑΡΝΕΡΑ

Πώς ο Καρνέρα ώργωνε χωράφια στα παιδικά του χρόνια. Νούμερο ίπποδρομίων στη Γαλλία. Πώς ανακάλυψε τον Καρνέρα ο Ζουρνέ. 'Ο άθλητής με το άκολλημένο μυαλό, κ.τ.λ.

ΙΑ μέρα — πέρασαν τριανταπέντε περίπου χρόνια από τότε — στο μικρό ιταλικό χωριό Τρεντίνο γεννήθηκε ένα αγοράκι, το οποίο οι γονείς του βαφτίσανε Πρίμο, πρώτο δηλαδή, επειδή είχαν την ελπίδα ότι θα έκαναν και άλλα παιδιά. 'Η ελπίδα τους όμως αυτή δεν πραγματοποιήθηκε. Μά το μοναδικό παιδί, που απέκτησαν, έκανε... για τρία, λόγω των σωματικών του διαστάσεων! Οι γείτονες έτρεξαν στην καλύβα των γονέων του γι' ν' αποθαμμάσουν τὰ μέγαρα ρωμαλέα χέρια και τὸ σχηματισμένο κίλλα στήθος του... υπερφυσικού αὐτοῦ μπασκέ!

Ο Πρίμο πέρασε τὰ παιδικὰ του χρόνια στὸν εὐφορο κάμπο πὸν ἀπλώνεται μετὰ τὸν Πιάβε καὶ τοῦ 'Αδρίγη, στεφανωμένος ἀπὸ βράχους γνωστὸς μὲ τ' ὄνομα Τίττανες. 'Απὸ μικρό, οἱ γονεῖς του τὸν ἐβάλιν νὰ ὀργώνῃ τὸ μικρὸ χωράφι τους. Μὰ ὁ Καρνέρα δὲν ἀνέχονταν αὐτὴ τὴ δουλειά, ἴσως γιατί ἦταν πανύψηλος καὶ τοῦ κοβότανε ἡ μέση, καθὼς ἀναγκάζονταν νὰ σκύβει πάνω ἀπὸ τὴ γῆ. Κι' ἕνα ὥραίο πρωί, — θὰ ἦταν τότε δεκαοχτὼ γρόνων, — πήρε τις ἀποσκευές του, τις λαρούς ἀποσκευές του, καὶ τράβηξε γιὰ τὴ Γαλλία χωρὶς νὰ ξέρει οὔτε ὁ ἴδιος τί γίνανε νὰ κάνει σ' αὐτὸ τὸν ἔξοτό του.

Στὴν ἀρχή, ὁ Πρίμο ὑποχρεώθηκε, γιὰ νὰ ζήσει, νὰ ξανακάνῃ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ γεωργού. 'Αργότερα ἔγινε ἀγρότορος καὶ ἐργάτης οἰκοδομῶν. Σιγά-σιγά βίωσε, ἀρχισε νὰ ἀποκοτὰ καὶ ὁ ἴδιος συναισθησι τῆς καταπληκτικῆς του ρώμης. Καὶ σκέφτηκε νὰ τὴν γρηματοποιήσῃ, ἐμφανίζοντας ὡς παλαιστής — μὲ ρόζ μαγιὸ καὶ μ' ἕνα δερμα λεοπαρδάλειο, ριγμένο στὸς ὤμους — στὶς ὑπαίθριες παραστάσεις πού ἔδιναν σὲ γαλλικὰ χωριά διάφοροι πλανόδιοι θίασοι. Μὰ ἐπειδὴ κανεὶς δὲν δεχόταν νὰ παλαίψῃ μ' αὐτὸ τὸν κολοσσό, ὁ Πρίμο περιοριζόταν νὰ δείχνῃ στὸ κατάπληκτο κοινὸ τὴν ἀθλητικὴ διάπλασι τοῦ μωδῶδους σώματός του.

Μία μέρα, μερὰ ἱστορικὴ γιὰ τὸν Πρίμο, ὁ παλαιστής μας, περσινὸς τότε ἀπὸ τὸ 'Αρκασόν, γνωρίστηκε μ' ἕνα ἄνθρωπο, ὁ ὁποῖος θὰ τοῦ ἄλλαξε τὸ ρυθμὸ τῆς ζωῆς καὶ θὰ τὸν ἐβάζε στὸν δρόμο πὸν ὀδηγεῖ στὸν πλοῦτο καὶ στὴ δόξα.

Ὁ Καρνέρα ἐπρόκειτο νὰ κάνῃ στὸ 'Αρκασόν μιὰ ἐπίδειξι ἑλληνορωμαϊκῆς πάλης, μ' ἕνα ἄλλο ἀθλητὴ, ὁ ὁποῖος δέχτηκε νὰ ἀσπαστῇ μαζί του, μὲ τὸν ὅσο νὰ μοῖραστὸν τίς εἰσπράξεις. Ὁ πρῶτος γεωργὸς καθότανε σ' ἕνα καφενερό, περιμένοντας νὰ ἐλθῇ ἡ ὥρα τῆς παραστάσεως πὸν θὰ γινότανε σ' ἕνα παράπηγμα στὴ πελανή πλατεία. Ξαφνικά, ἀπῆκε στὸ καφενερό ἕνας ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος κάτι ἤξερε ἀπὸ ἀθλητισμὸ καὶ μυϊκὴ δύναμι. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦταν ὁ διάσημος Πῶλ Ζουρνέ, πρῶτος πρωτοπυγμάχος καὶ διευθυντὴς τότε μιᾶς σχολῆς φυσικῆς ἀγωγῆς. Μὲ τὴν πρώτη ματιὰ πὸν ἔβριξε ὁ Ζουρνέ στὸν Καρνέρα, κατάλαβε αἰσῶς — ἂν καὶ οἱ πυγμάχοι «ἀερόμβωτοι» δὲν φτίζουντα γιὰ τὴν ἐκμεταλλεὶν νηματούντ τους... — τί θαύματα θὰ μπορούσε νὰ κάνῃ αὐτὸς ὁ κολοσσός, ἂν καλλιερζοῦσε βίως τὴ δύναμιν μὲ τὴν ὁποῖαν τὸν προέκυψε ἡ φύσις...

Μετὰ τὸ τέλος τῆς παραστάσεως, ὁ Ζουρνέ πήγε καὶ βόηκε τὸν Πρίμο γιὰ νὰ τοῦ ἀνακοινώσῃ ὅτι ἀνελθόντας νὰ τὸν ἐκγυμνάσῃ καὶ νὰ τὸν κάνῃ ἕνα ἀπὸ τοὺς μεγαλύτερους πυγμάχους τοῦ κόσμου, μὲ τὸν ὅρο βίως νὰ τὸν ὑπακούῃ ἐκεῖνος τυφλὰ σ' ὅτι θὰ τοῦ

ἔλεγε.

— Δυστυχῶς, δὲν μπορῶ νὰ σὰς ἀκολουθήσω, πὸν ἀποκρίθηκε ὁ Καρνέρα. Σήμερα τὸ πρωί, ὑπόγραφα συμβόλαιον μὲ τὸν ἰδιοκτήτη τῆς παράγκας νὰ δώσω ἐδῶ ἄλλες τριάντα παραστάσεις. 'Η ἀμοιβὴ πὸν μοῦ ἱποσχεθῆκε εἶναι βέβαια κομικὴ. Μὰ, ἀναγκάστηκε νὰ δεχτῶ αὐτὸς τοὺς ὄρους γιατί βαρέθηκα νὰ τριγυρῶ ἀπὸ χωριὸ σὲ χωριό.

Ὁ Πῶλ Ζουρνέ ἦταν τόσο βέβαιος ὅτι ὁ Πρίμο θὰ μπορούσε, μὲ μιὰ κατάλληλη ἐκγύμνασι, νὰ γίνῃ μεγάλος πυγμάχος, ὥστε διέθεσε ὅσα χρήματα εἶχε γιὰ ν' ἀποζημιώσῃ τὸν ἰδιοκτήτη τῆς παράγκας καὶ νὰ τὸν ἐβάλῃ νὰ στήσῃ τὸ συμβόλαιον μὲ τὸ ὁποῖο εἶχε δώσει τὸν παλαιστή. Ὁ Καρνέρα ἦταν, περὶ ἐλευθέρου. Καί... ἐγκαταλείφθη στὰ χέρια τοῦ προπονητοῦ του.

Μὲ τὴ σοφὴ καθοδήγησι τοῦ Πῶλ Ζουρνέ καὶ μὲ τὴν αὐστηρὴ δίαιτα, στὴν ὁποία ὑπεβλήθη, ὁ καταπληκτικὸς, μὰ ἀκατέργαστος σωματικὸς ὄγκος τοῦ Καρνέρα — ζυγίζε

Ὁ Πρίμο Καρνέρα

ὁ ἀθεόφοβος διακόσιες σαράντα λίβρες!... — ἀρχισε ν' ἀποκοτὰ σιγά-σιγά κάποια πλαστικότητα, κάποια εὐκίνησι. Ὁ μάντζερ κατὰλαβε αἰσῶς ὅτι ὁ γίγας ἐκεῖνος δὲν εἶχε ἰδέα πάλης, δὲν ἐγνώριζε πὼς νὰ ἐκμεταλλευσθῇ τὴ μυϊκὴ του δύναμι. Πρέπει, τώρα νὰ σημειωθῇ πὼς ἐκεῖνος πὸν ἔκανε τὸ Ζουρνέ νὰ διαπλάσῃ τὸν Καρνέρα σὲ πρότυπο, ὥστε νὰ γίνῃ πυγμάχος καὶ ὄχι παλαιστής, ἦσαν ἡ τεράστιες γροθιές τοῦ μυητοῦ του. 'Ενας ἄνθρωπος μὲ τέτοια χέρια ἦταν προωρισμένος νὰ γίνῃ ἀπὸ τὸν καὶ τίποτ' ἄλλο.

Τὰ ἐυεργετικὰ ἀποτελέσματα τῆς διδασκαλίας τοῦ Ζουρνέ φάνηκαν ὅσοι ἀπὸ τρεῖς μῆνες μονάχα. Τὶ λίπος πὸν σκέπαζε τὸ σῶμα τοῦ Πρίμο, ἐξαφανίστηκε. 'Η μέση του στενέψε, οἱ ὄμοι του στερογγύλεψαν, τὰ πόδια του ἀπέκτησαν μεγαλύτερη σταθερότητα καὶ τὰ βούνα τὸν ἀσφαλίζουν μωνίων του ἀρχισαν νὰ ἐμφανίζονται ἀνάγλυφα κίττω ἀπὸ τὴ μελαψὴ ἐπιδερμίδα του, ἡ ὁποία

φαίνονταν ἔτοιμη νὰ σπάσῃ. Ὡστόσο, ἡ ἐπιστήμη τῆς πυγμαχίας δὲν εἰσχωροῦσε ἐλάττω στὸ κεφάλι του! Ὅσο παράξενο καὶ ἂν σὰς φανῇ αὐτό, εἶναι μιὰ μεγάλη ἀλήθεια, ὅτι στὴν πυγμαχία παίζει τὸ μεγαλύτερο ρόλο τὸ μυαλό.

Καλὸς πυγμάχος εἶναι μονάχα ἐκεῖνος πὸν καλλιεργεῖ τόσο τὸν ἐγκέφαλό του, ὥστε νὰ τὸν κάνει νὰ κυβερνᾷ τοὺς μύες τοῦ σώματος ὅπως θέλῃ αὐτός.

Ὁ Πῶλ Ζουρνέ εἶδε κι' ἔπαθε ὡς ὅπου νὰ «καλλιεργήσῃ» τὸν ἐγκέφαλό τοῦ μαθητοῦ του, πὸν ἦταν πὸν χέρος καὶ ἀπὸ ὡσιεμένα γοῦρῶνα τοῦ χωριοῦ του. Ὁ Καρνέρα μπορούσε νὰ γροερίσῃ κι' ἕνα τοῖγο μὲ τὴ ρωμαλέα γροθιά του, μὰ ἦταν ἀνίκανος νὰ φουλαχτῇ ἀπὸ τὰ κυττάρια καὶ ἐνὸς μοῖρου παιδιοῦ. Τὸ μυαλό του λειτουργοῦσε μὲ ἀπελπιστικὴ βραδύτητα. Χάρη βίως στὴν ἱπομονή καὶ στὴν ἐπιμονή τοῦ προπονητοῦ του, ὁ Πρίμο κατόρθωσε νὰ ἀποκτήσῃ στοιχειώδεις γνώσεις τοῦ μπόξ. Ὁ καθηγητὴς του σκέφτηκε τότε ὅτι ἔφτασε, ἐπὶ τέλους ἡ κατάλληλη στιγμή ν' ἀρχίσῃ ἡ ἐκμεταλλεὶν τοῦ «φαινομένου». Καὶ κατέρωθε στὸ Λέων Σέ, τὸν πῶ ἐπίδειξι ἀπ' ὅλους τοὺς Γάλλους μάντζερ.

— Ὅταν ὁ Πρίμο ἔμαθε ὅτι ἐπρόκειτο νὰ υποστήσῃ σὲ λίγο μπόξ σὲ χιλιάδες κόσμου, φοβήθηκε. Μὰ ὅταν ἔμαθε πὼς ἡ συνάντησι αὐτὴ θὰ τοῦ ἀπέφερε καθαρά κέρδη χιλιάδων φράγκων ἔτρεξε τὰ χέρια του ἀπὸ χαρὰ! Ὁ κολοσσὸς αὐτὸς ἦταν κατὰ βάθος ἕνα παιδί, πρῶτον νὰ κάνῃ καὶ τὴν πῶ μεγάλη τρέλλα γιὰ μιὰ σακκούλα ζαχαρώτα!

Ὁ Λέων Σέ ζήτοῦσε, ἀπὸ καιρὸ, ἕνα λευκὸ πυγμάχο, ἱκανὸ νὰ τὰ βάλῃ πέρα μὲ τοὺς μαύρους μπόξερ, οἱ ὁποῖοι κατείχανε τότε τὰ σκήπτρα τοῦ ρίγκ. Ὅταν, λοιπόν, ὁ Πῶλ Ζουρνέ, στὸν ὁποῖον εἶχε ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη, τοῦ ἔγραψε ὅτι εἶχε κοντὰ του ἕνα μαθητὴ τοῦ πὸν προωριζόταν νὰ γίνῃ πῶ σύντομα πρωτοπυγμάχος, ὁ Σέ ἔτρεξε ἀμέσως στὸ 'Αρκασόν. Τὸ τεράστιον ἀνάστημα τοῦ Καρνέρα καὶ ἡ ἐπιθλητικὴ γροθιά του τοῦ ἔκαναν αἰσῶς μεγάλῃ ἐντύπωσι. Καὶ ἔκλεισε αἰσῶς συμφωνία μὲ τὸν Ζουρνέ. Ὁ ἔπαινος μαζὺ τοῦ τὸν Πρίμο, θὰ τὸν ἐλάνσασε ὡς πυγμάχο καὶ θὰ ἔδινε τοῦ προπονητοῦ του ποσοστὰ ἀπὸ τίς εἰσπράξεις τοῦ ἔκανε.

Μὰ ὁ Σέ δὲν πρόφτασε νὰ ἀεματελλευσθῇ τὸν Ἰταλὸ μπόξερ. 'Ενας ἄλλος μάντζερ, ὁ διαδότης Τζέο Ντιζόν, ἔρπαξε μὲσα ἀπὸ τὰ χέρια του τὸν Πρίμο Καρνέρα καὶ τὸν παρουσίασε στὸ κοινὸ γιὰ δικὴ του ἀνακάλυψιν. Ὅταν πρωτοδημοσιεύτηκαν σὲ ἐφημερίδες φωτογραφίαι τοῦ Ἰταλοῦ πυγμάχου, οἱ φίλοι τοῦ μπόξ ἔτρεψαν τὰ μάτια τους ἀπὸ κατὰ πλῆξι μπόρσά σ' αὐτὸ τὸ τέρας!

Στὴν ἀρχή, ὁ Καρνέρα συναντήθηκε μὲ μερικά «παληγάκια», ὅπως λένε στὴ γλώσσα τοῦ επαγγελματοῦς τοὺς κουρασμένους ἐκείνους πυγμάχους πὸν δέχονταν μὲ μιὰ καλὴ ἀμοιβὴ νὰ ἀγωνιστοῦν μ' ἕνα ἀντίπαλο ἱσχυρότερο, ἂν καὶ γνωρίζον προκαταβολικά ὅτι πρόκειται νὰ ἡττηθοῦν. 'Η νίκης του αὐτὴς πανηγυριστικὰ στὸν παγκόσμιον τύπο, γιὰ τὸ διαφημιστικὸν δαῖμονι τοῦ Τζέο Ντιζόν.

Ὅταν ὁ Πρίμο Καρνέρα ἔγινε ἀρετὰ δημοφιλὴς, τὸν ἐβάλαν νὰ ἀγωνισθῇ μὲ τὸν διάσημο 'Αμερικανὸ πυγμάχο Γιῶνκ Στρώμπλικ, ὁ ὁποῖος πέθανε τελευταίως, ὅσοι ἔπαινε αὐτοκινητικὸν δυστόχημα. Αὐτὴ ἦταν ἡ πρώτη σοβαρὴ συνάντησι πὸν ἔκανε ὁ Πρίμο. Ὁ ἀγὼν δόθηκε στὸ Παρίσι, πῶν ἀπὸ τρία περίπου γρόνια, μπόρσά σὲ χιλιάδες κόσμου. Ὁ Στρώμπλικ ἦταν σαράντα κίττω πῶ ἐλαφρὸς ἀπὸ τὸν ἀντίπαλό του, ἀπείρως βίως ἀνώτερος ἀπὸ αὐτὸν στὴν τέχνη. 'Αν

ὁ Καρνέρα ἔκανε τὴν ἐντύπωσι ταύρου, ὁ Γιῶνκ φαίνονταν σὰν πῶντρη μὲ τὴν εὐκίνησι του. Ὁ κόσμος, ὁ ὁποῖος ἔτρεξε νὰ θαυμάσῃ ἕνα ἀπογοητευμένον ἀπὸ τὸν Καρνέρα. Δὲν ὑπῆρχε βέβαια καμμία ἀμειδιόλη ὅτι ἦταν πραγματικὸς γίγας. Ἀγνοοῦσε βίως στοιχειώδεις κανόνες τῆς πυγμαχικῆς τέχνης — μέγρι τοῦ σημείου ν' ἀναγκασθῇ ὁ διατητῆς νὰ διακόψῃ τὸν ἀγὼνα, λέγοντας πὼς ὁ Ἰταλὸς ἔπρεπε νὰ μάθῃ μπόξ πῶν ξαναεῖθῃ στὸ ρίγκ!

Καὶ τὸ πλῆθος, τὸ πλῆθος πὸν ἔτρεξε νὰ ἐπευφημήσῃ τὸν Ἰταλὸ Γολιάθ, τὸν γιουχάτις ἐνὸς τὸν ἔδλεπε ν' ἀποσῶρεται στὸ βεστιαριὸ μὲ σκυμμένο τὸ κεφάλι!...

Τὸ πικρὸ αὐτὸ μάθημα συνέτισε τὸν Πρίμο. Καὶ ὅταν, πέρσι, ξαναπαρουσιάστηκε στὸ Παρίσι, ἦταν κυριολεκτικὰ ἄλλος ἄνθρωπος. Στὸ διάστημα τῆς ἐξαφανίσσεως του ἀπὸ τὸν ἀθλητικὸν κόσμο εἶχε προπονηθῇ μὲ λύσσα καὶ μανία, εἶχε κάνει καταπληκτικὰς προόδους. Τὰ ἀποτελέσματα δὲν ἀργήσαν νὰ φανῶν. Τέσσερες ἀλλεπάλληλες νίκες μὲ ἀντίπαλους ἐπικινδύνους, ἐξασφάλισαν στὸν Καρνέρα τὸν τίτλο τοῦ «αἰσῶνιου», τὸν ὁποῖον κανεὶς δὲν τολμᾷ σήμερα νὰ τοῦ ἀμφισβητήσῃ.

Τὸ πνεῦμα νίκης, ἐπὶ τέλους, τὴν ἔβλεπ! Ὁ Πρίμο Καρνέρα μπορεῖ σήμερα νὰ πῇ ὅτι εἶναι πραγματικὸς μπόξερ.

Τὶ σημασία ἔχει ἂν ἡ νύξη του ἀποτελεῖ σήμερα τὸν τεράστιον πρόσωπό του μίαν... αλλαγή, πλαστὴ νομολάστιχη. Χωρὶς ἔγνος κοκκάου, ἀπὸ τίς σιδερένιες γροθιές πὸν ἔκαψε. Ὁ Πρίμο εἶναι αἰσῶνιου, εἶναι πολυεκατομμυριούχος, παίρνει ἑκατὸ ἐρωτικά γράμματα τὴ μέρα ἀπὸ γνωστὰς καὶ ἄγνωστες θαυμάστριες του — καὶ, πῶ παντός, εἶναι τὸ Ἰνδαλμα τοῦ ἰταλικοῦ λαοῦ, πῶ τὸν λατρεῖ σὰν τὸ σύμβολο τῆς φασιστικῆς Ρώμης... καὶ οἰρώμε!...

ΠΑΡΑΔΟΞΑ ΕΘΙΜΑ

ΤΑ ΣΠΑΘΙΑ ΤΩΝ ΙΑΠΩΝΩΝ

Περίφημα γιὰ τὴ στερεότητα καὶ τὴν κομψότητα τους εἶναι τὰ σπαθία πὸν κατασκευάζονται στὴν Ἰαπωνία. Στὴν τέχνη αὐτῇ, ὅπως καὶ σὲ πολλὰ ἄλλα ἀκόμη, οἱ Ἰάπωνες εἶναι ἀφθονοί. 'Η μέθοδος τῆς κατασκευῆς τῶν σπαθίων τηρεῖται μὲ θρησκευτικὴν εὐλάβεια μυστικὴ, ἐνὸς συγγνώμης ὀλόκληρη ἑρπυστερῶς συνοδεύει τὴν κατασκευὴν ἐνὸς ἔργου.

Κατὰ τὴν τελευταίαν αὐτῇ οἱ τοῖγοι κάθε ἐργασταρίου σπαθίων στὴν Ἰαπωνία σπολίζονται μὲ ἀλληγορικὰς ἀναπαραστάσεις καὶ μὲ τὴν εἰκόνα τῆς θεᾶς τῶν Σίντος. Τὰ κακὰ πνεύματα, πῶ θὰ ἐμπόδιζαν τὴν καλὴν κατασκευὴ σπαθίων, διώχνονται μακριὰ, μὲ ἐξορκισμοὺς καὶ φυλαχτὰ, τὰ ὁποῖα ἀποτελοῦνται ἀπὸ χρωματιστὰ χαρτάκια καὶ κομμάτια ἀπὸ ἄχνη. Πιστεύεται γενικῶς ὅτι ἂν μὴ γυμνῶνται αὐτὰ ὅτι ἕνα τέτοιον ἐργασταρίον θὰ τὰ ἔβριζε καὶ καταστρεφόντων αἰσῶς. Συνεπὸς ἀπαγορεύεται αὐστηρῶς ἡ εἰσόδος στὸ ὠκεῖον οὖλον.

Πῶ τῆς κατασκευῆς κάθε ἔργου, ἀναμεινται δεῖξεις στοὺς θεοὺς γιὰ νὰ θελήσῃ καὶ αὐτοὶ νὰ βοηθήσῃν στὸ ἔργο πρὸς τὸ σήμερον τῆς πατρίδος καὶ τῆς πίστωσης. Στὴ τέλος, τὰ ἔργα πὸν εἶναι περὶ ἔτοιμα γιὰ τὸν ἐμπόριον, κατατίθενται γιὰ λίγες μέρες στὸ βωμὸ τῆς θεᾶς Σίντος μαζὺ μὲ διάφορα τιμήματα ἀπὸ οὐκὶ καὶ καρπούς γιὰ νὰ εὐλογηθοῦν καὶ νὰ γίνοντο γερά κι' ἀνίκητα.

ΑΦΡΟΣ ΤΗΣ ΝΕΚΡΑΣ ΘΑΛΑΣΣΗΣ:

Εἶναι τὸ τελευταῖον δημιούργημα τῶν ἱνστιτουτῶν Pearce καὶ ἐυρίσκειται, κατόπιν συμβάσεως, γιὰ ὅλη τὴν 'Ανατολήν, συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς Ἰταλίας — μόνον στὴν Academie de Bauté Mme Ketty, Πραξιτέλης 11 (Υπουργ. Ναυτικῶν). Τηλέφ. 22-0-88. Καθαρίζε, τονώνει καὶ φρεσκώνει τὸ δέγμα καὶ δίνει τὴν δελουδένια ἀπαλότητα τοῦ δερμάτος μικροῦ παιδιοῦ. 'Αποτελέσματα ἐκπληκτικὰ ἀπὸ τὴν πρώτη μέρα.

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ

Ὁ γνωστὸς Γάλλος ποιητικὸς Μορὸ Τζιαφρό, περίφημος ἀπὸ τίς μεγάλες δίκες, στὶς ὁποῖες καθυφώνει, μὲ τὴν εὐλωττία του, νὰ σώσῃ τὴ ζωὴ τοῦλάχιστον, πῶν κατηγορουμένων πελατῶν του, ἐπῆγε πῶ ὀλίγων ἡμερῶν στὶς ταυρομαχίας τοῦ Αἰξ. 'Ετασεν ἀκριβῶς τὴ στιγμή πὸν ὁ ταυρομάχος σκότωνε τὸν ταῦρο...

— Τὸ ἄτυχο ζῶο! εἶπε μὲ οἶκτο. — Πραγματικὰ ἄτυχο μαῖο! τοῦ εἶπε τότε κάποιος γνωστός του γιὰ νὰ τὸν κολακίει. 'Ατυχος πολὺ ὁ ταῦρος αὐτός! Νὰ θανατωθῇ, ἐνὸς ἔχει τέτοιον... συνήγορο!...

Ἡ λαϊκὴ 'Οδὲ, σῆζονος διπλωμάτου καὶ πρῶτον πρεσβευτοῦ τῆς Μ. Βρετανίας στὴ Μόσχα κατηγγέλη πῶ ὀλίγου καιροῦ γιὰ τὴν σταμάτησιν τὸ αὐτοκίνητό της σ' ἕνα μέρος ἀπαγορευμένο. Στὴν ἀπολογία τῆς ἐπεκαλέσθη τὴν διπλωματικὴν ιδιότητα τοῦ συζύγου της. Μὰ ὁ πρόεδρος τοῦ δικαστηρίου, τῆς ἔβαλε μιὰς λίρας πρόστιμον καὶ τῆς ἀπάντησε μὲ εἰρωνεία.

— Οἱ 'Αγγλοὶ διπλωμάται, κυρία μου, καὶ καὶ οἱ οἰκονομισταὶ τῶν ἀπολαύσεων διπλωματικῆς ἀσουλίας μόνον ἔξω ἀπὸ τὴν 'Αγγλίαν. 'Εδῶ ὑπόκεινται κι' αὐτοί, ὅπως ὅλοι, στὸν νόμον...

Ὅταν ὁ Μπέρναρ Σὼ ἔκαψε τὸν γύρο τοῦ κόσμου, ἐπέρσασε καὶ ἀπὸ τὸ Χόλλυγουντ, ὁ πῶ ὅλοι οἱ κινηματογραφικοὶ ἀστέρες ἔσπευσαν νὰ τὸν ἐπισκεφθοῦν καὶ νὰ τοῦ ὑποβάλουν τὰ σέθη τους.

— Ποιὸς εἶναι ὁ Μορὶς Σεβαλλίς; εἶπε. Θέλω νὰ τὸν ἴδω. Ὁ Σεβαλλίς ἔσπευσε νὰ παρουνισθῇ. Ὁ Μπέρναρ Σὼ τὸν ἀκούταξε καλὰ καλὰ καὶ τοῦ εἶπε:

Κύριε Σεβαλλίς, ἐξήτησα νὰ σὰς ἴδω, γιὰτις ἀκούσαι πολλές φορές νὰ γίνεσαι λόγος γιὰ σὰς, μὰ δὲν ἐπῆγγα ποτὲ στὸν κινηματογράφον νὰ σὰς ἴδω...

— Μὰ τότε, Μαῖο, εἰμᾶστε πάντα! ἀπάντησε μὲ ἐντουσῆτα ὁ Μορὶς Σεβαλλίς. Γιατί κι' ἐνὸς βήκουσα νὰ μιλοῦν γιὰ σὰς, μὰ δὲν ἐδιάβασα κανένα ἔργο σας!...

Ὁ Μπέρναρ Σὼ ἔβαλε τὰ χέλια. 'Αν καὶ τὴν ἔπαθε, τὸν ἀείσεν, βίως, ἡ ἔξυπνη ἀπάντησι τοῦ Σεβαλλίς.

Πολλοὶ μεγάλοι συγγραφεῖς εἶχαν διάφορες ιδιαιτερότητες, ὅταν ἔγραφαν. Ἰδίως γιὰ τὸν ἀμερικανὸν πολλοὶ ἀστέρες ἄνθρωποι πῶν πρῶτο, ἔλιναν σὲ διάφορα διαμερίσματα φάρμακων, πολλοὶ στὸν καφέ καὶ ὅλοι στὴν δὲν στὸν σπασμό.

Ὁ Βίκτωρ Οὐγκὼ, π. γ. γιὰ νὰ τοῦ ἔβριζε ἐμπνευστικὴν πνεύματος πολλὴν ὥρα στὸ γκαρζὸ τοῦ κι' ὅσοι ἔγραφε ὄρθον πῶν σ' ἕνα φηλὸ ἀνάκλιον. Τὸ περὶ αὐτοῦ ἦταν ἐπίσης ἀπαραίτητο γιὰ τὴν ἐμπνευσί καὶ στὸ μεγάλο φυσικὸ Αὐπέρ. Γενικῶς τὴ συνήθεια νὰ διαμεινίζον τὴν εἶχαν ὅσοι συγγραφεῖς ἦσαν γεροῖς καὶ αἰσῶς καὶ εὐποστοί.

Ἀντιθέτως οἱ καλλιτέχναι, ὅπως ὁ μεγάλος Γάλλος φιλόσοφος Καρτέσιος, ὁ ἐξ ἰσού μεγάλος Γερμα...

νὸς φιλόσοφος Λεϊβνίτιος, ὁ συνθέτης τοῦ «Κουρέως τῆς Σεβίλλης» Ἰταλὸς μουσουργὸς Ροσσίνι καὶ ἄλλοι ἔγραφαν ἐκπαινωμένον στὸ κρεβάτι.

Ὁ Μένας Ναπολέον ὑπαγόρευε τίς ἡμερήσιες διαταγές του κάνοντας σουλάτσο μὲσα στὸ γραφεῖο του.

Ὁ μέγας Γάλλος συγγραφεὺς Σατωμπριάν, γιὰ νὰ ἐμπνευσθῇ περπατοῦσε ζυπόδρους μὲσα στὸ γραφεῖο του.

Ὁ μουσουργὸς Γκλόκ, τέλος, δὲν μπορούσε νὰ συνθέσῃ, παρὰ μόνον ὅταν τοῦ μετέφεραν τὸ πιάνο ἔξω στὸ μπαλκόνι.

Σ' ἕνα ἀμερικανικὸν πολεμὸ ἐναντίον τοῦ ἐπιδομένου Ταιμεράνου ὁ Ραγιάς τοῦ Κασκάρ κατόρθωσε νὰ ἀγκυλωθῇ τὸν Μιραμμάκ, τὸν γιὸ καὶ διάδοχον τοῦ τρομεροῦ Ταταρομυγγόλου αὐτοκράτορος.

Γιὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τοῦ πολυτίμου αἰχμαλώτου του, ὁ γενναῖος Ραγιάς ἀπαίτησε τὴν κατάργησιν τοῦ φόρου ὑποτελείας, ὁ ὁποῖος εἶχε ἐπιβληθῇ στὸ κράτος τοῦ ἀπὸ τοὺς Τατάρους. Ἡ ἀπαίτησις του ἔγινε δεκτὴ καὶ ὁ γιὸς τοῦ Ταιμεράνου ἀπελευθερώθη.

Ὅταν ὡς ἀργότερα, σ' ἕνα ἄλλο πόλεμον ὁ Μιραμμάκς ἀγκυλωθῇ τὸν Ραγιά τοῦ Κασκάρ, ἔβλεπε τὴν παλὰ γενναιοφύλακα τοῦ ἔχθρου τοῦ καὶ διέταξε νὰ τὸν τυφλώσῃν μὲ κατὰ σίδερο.

Ὁ δυστυχὴς Ραγιάς, νικημένος, αἰχμαλώτος καὶ τυφλὸς περὶ, παρέμεινε κλεισμένος στὸ στρατόπεδο τῶν Τατάρων, ὑποφέροντας ὅλες τίς πίκρας τῆς ἀτιμώσεως καὶ τοὺς πόνους τῆς τυφλώσεως. Ἡ τὰν ἔκρινε ἐπιδεδειγμένως τοξότης καὶ ἀπορροῦσε νὰ σκοπεύῃ ἀκόμα καὶ χωρὶς νὰ βλέπῃ, ἀκούγοντας μόνον τὰ σὸν τὸν ἔχθρο, πὸν ἔβλεπε νὰ χτυπῇ. Ἡ σφύρη του ὡς τοξικοῦ ἦταν γνωστὴ σ' ὅλους, ποτὲ ὅμως κανεὶς δὲν σκεφτόταν ὅτι εἶχε καὶ τὴν ικανότητα νὰ τοξεύῃ ἐπιτυχῶς χωρὶς νὰ βλέπῃ.

Ὁ Μιραμμάκς, ὁ ὁποῖος ἦταν κι' αὐτὸς ἔξοχος τοξότης, βέβαιως νὰ ἴδῃ πὼς γενοῦνταν τὸ τότε ὁ ἀγκυλωτὸς πῶν κι' ἂν μπορούσε νὰ ἀνύσῃ τὴν γούρτα-νεύρα τοῦ περσινῶν τοῦ τοῦ Ταιμεράνου. Διωργάνως λοιπὸν τοξοποιεῖς ἀγώνες, στοὺς ὁποῖους ὁ Μιραμμάκς ἔπαινε καὶ ὁ Ραγιάς. Ὅταν ἔβλεπε καὶ τὸν τυφλὸν ἀγκυλωτὸν τοῦ νὰ κρεῖται ἐπὶ ὑπὸς ἡ

Η ΑΓΑΠΗ ΤΟΥ ΣΚΥΛΟΜΟΥΡΗ

Ο Τσοῦκο ήταν ένας γονδολιέρης κοντόσωμος, καμπούρης σχεδόν, με αδύνατα πόδια, και με μακρύ γένιο, που έφταναν σχεδόν κάτω από τα γόνατά του. Δεν ήταν πάνω από τριάντα χρόνων, μα το όχτρο και μαρμαμένο πρόσωπό του, κυλακωμένο από βαθιές ρυτίδες, τον έκανε να φαίνεται πολύ μεγαλύτερος. "Όλοι οι συνάδελφοί του, έλεο οι γνωστοί του και όλοι οι πελάται του, που τους μετέφερε με τη γόνδολά του από το ένα σημείο στο κανάλιού της Βενετίας στο άλλο, τον φώναζαν Σκυλομούρη. Αν και δεν ήταν τόσο άσχημος. Μα το προσβλητικό αυτό παρατσούκλι δεν έκανε τον Τσοῦκο να θυμώσει.

Και η ζωή του γονδολιέρη αυτού κυλούσε γαλήνια κι' ακούμαχη, σαν τα νερά του καναλιού ως τη μέρα που ο Τσοῦκο γνωρίστηκε με την όμορφη Μπαρπερίνα Ντομενίκι. "Η κοπέλλα αυτή δούλενε σ' ένα εργοστάσιο που ζεσταινε γυαλένια περιέδερμα και βραχιόλια. Από τη βραδεία που ο Τσοῦκο την πήρε στην γόνδολά του για να την μεταφέρει στο Μουράνο, όπου έμενε κείνη, από την πρώτη στιγμή που αντίκρισε τα κατακάρυα μάτια της, τα κερασένια γέλια της και το χαμόγελό της, ο Σκυλομούρης ένοιωσε στην καρδιά ένα γλυκό πόνο, μια ταρραχή που την δοκίμαζε για πρώτη φορά στη ζωή του.

Και αγάπησε την Μπαρπερίνα χωρίς να το λυμήνη ποτέ να της εκδηλώσει το αίσθημά του, χωρίς να βγει την παραμικρή ελπίδα ότι θα ήταν δυνατόν η ώραία εκείνη κοπέλλα, που της χαμογέλουσαν έρωτικά όσα παλληκάρια την συναντούσαν στο δρόμο, ν' ανταποκριθεί στο αίσθημά του — στο αίσθημα του Σκυλομούρη...

Όστόσο, κάθε φορά που ο Τσοῦκο έβλεπε την Μπαρπερίνα να προχωρά ποδο την προκυμαία, μόνη της ή με άλλες φιληνάδες της, πλησίαζε κρατώντας το καπέλλο του στο γέι και της έλεγε με σωνή που έτρεφε από πάθος και συγκίνηση.

—Περνάτε στη γόνδολά μου, σινορίτα... Προτιμάτε κι' απόψε τη δική μου γόνδολα, ώραία σινορίτα! Πεταίει σαν πουλί στο κανάλι!...

Και η Μπαρπερίνα, η οποία δεν άργησε να καταλάβει τί φωνή είχε ανάψει στην καρδιά του κακόμορου εκείνου παλληκαριού, νελούσε προκλητικά, κολακευμένη από την όμορφη λατρεία που της έδειχνε ο γονδολιέρης, και πηδούσε ανάλασχη στη γόνδολά του... Πόσες φορές ο Τσοῦκο, ενώ οδηγούσε την Μπαρπερίνα στο σπίτι της, ενώ βρισκότουσαν ολόγυρω στην γόνδολα, δεν ένοιωσε τον πειρασμό να παρατήρησε το κουπί, να πέσει στα πόδια της όμορφης κοπέλλας και να της εξομολογηθεί τον έρωτά του, να της πει ότι την αγαπούσε περισσότερο κι' από τη ζωή του!... Μα πάντα, την τελευταία στιγμή, τον συγκρατούσε ο φόβος μήπως η Μπαρπερίνα γελούσε μαζί του, μήπως θυμώση κιόλας επειδή τόλμησε να την έρωτευθεί αυτός, ο Σκυλομούρης, και πάλι να υπαίνη στη γόνδολά του...

Και ο Τσοῦκο κρατούσε κρυμμένο βαθιά στην καρδιά του το μυστικό του.

Μια μέρα, πήγε στη Βενετία, ένας περαστικός θιασος, ο οποίος θα έδινε λίγες παραστάσεις μονόχου. Ο Τσοῦκο θεώρησε υποχρέωσή του να πάει να δει το πρώτο έργο, που έδωσε αυτός ο θιασος. Στο θέατρο όμως ήταν και η Μπαρπερίνα. Ο Σκυλομούρης, από τη στιγμή που την είδε ανάμεσα στους θεατές, έπαψε να παρακολουθεί το έργο του και δεν γόρτανε να κυττάζει την αγαπημένη του.

"Όταν τελείωσε η παράσταση, ο Τσοῦκο έτρεξε άμεσως στη γόνδολά του, με την ελπίδα ότι ίσως ναργότανε και πάλι η Μπαρπερίνα για να πάρη τη γόνδολά του. Ο Σκυλομούρης περίμενε πολλή

Τον εξόπλωσε κάτω, αφορίζοντας απ' τη μαγιά του...

ώρα. Στο μεταξύ όλες ή άλλες γόνδολες είχαν φύγει, ή προκυμαία είχε ερημώσει και ή Μπαρπερίνα ακόμα δεν φαινόταν. Ο Τσοῦκο άρχισε ν' ανησυχή, όταν, ξαφνικά, είδε τη νέα να πλησιάζει ποδο την αποβάθρα — συνοδευόμενη όμως από ένα νέο! "Όταν το ζευγάρι πλησίασε περισσότερο, ο γονδολιέρης αναγνώρισε τον καβλίερό της Μπαρπερίνα. "Ήταν ένας ήθοποιός του θιάσου, ένας κομψοτενμένος με αντιπαθητικούς όμορφονίος, που χαμόγενο μέσα στην κομψή φορεσιά του... Κρατούσε σφιχτά από τη μέση την Μπαρπερίνα, η οποία του έριχνε βλέμματα θαυμασμού και λατρείας. Ο Τσοῦκο δεν άργησε να καταλάβει ότι ή Μπαρπερίνα είχε θαυμάσει από την όμορφη του ήθοποιού αυτού, που μιλούσε τόσο ώμορφα στη σκηνή, και ότι ίσως να πήγε μόνη της να τον βρει, μετά

το τέλος της παραστάσεως! Τά φειδία της ζήλειας δάγκωσαν την καρδιά του Τσοῦκο...

—Πάμε να κάνουμε μια βόλτα με τη γόνδολα του Τσοῦκο; ρώτησε ή Μπαρπερίνα τον ήθοποιό.

—"Ότι θέλετε, αγάπη μου! της αποκρίθηκε κείνος.

Και οι δυο νέοι πήρσαν στη γόνδολα.

—Γιατί δεν με χαιρετάς, Τσοῦκο; ρώτησε ή Μπαρπερίνα το γονδολιέρη.

—Καλσπέρα! της αποκρίθηκε απότομα ο Σκυλομούρης και έρχισε να τραβά άμεσως κουπί.

Η Μπαρπερίνα άναστήλωσε με άδιαφορία τους ώμους της. "Εξέλλου, ο θεατρίνος δεν της άφρησε καιρό να σκεφθεί γιατί ο Τσοῦκο, ο τόσο γλυκομίλητος συνήθως, ήταν τώρα τόσο θυμωμένος. Την τράβηξε από το χέρι και την ωδήγησε κάτω από την τέντα της βάρκας.

μα του ν' ανεβαίνει στο κεφάλι του. Και, δίχως να συλλογιστεί τί κανει, άφρησε το κουπί να πέσει από τα χέρια του, πήδησε στο μέσο της γόνδολας, άρπαξε το θεατρίνο από τους ώμους και τον έξάλωσε κάτω αφορίζοντας ανανία του, ενώ ή Μπαρπερίνα βαστούσε το κεφάλι της με τα δυο της χέρια, οδολιάζοντας από τρόμο. Ο γεροδύναμος Σκυλομούρης δεν δυσκολεύτηκε ν' άρπάξει τον λεπτοκαμωμένο ήθοποιό απ' το λαιμό. Μα ο θεατρίνος απάρχη σαν φέρι. Και, σε μια στιγμή, από τις απότομες κινήσεις που έκαναν οι δυο άνδρες, ή γόνδολα άναποδογυρίστηκε και οι τρεις επιβήτες της βρέθηκαν στο νερό.

Ο Τσοῦκο και ο θεατρίνος, σχηματίζοντας ένα άκονα, κατέβηκαν μαζί στο βυθό της θάλασσας. Η Μπαρπερίνα, που την συγκρατούσαν τα φορέματά της, έπλεε στη σκοτεινή επιφάνεια, ριγώντας γύρω της βλέμματα άπελπισίας, μα χωρίς να βλέπει καμιά άλλη γόνδολα, από την όποια θα μπορούσε να ζητήσει βοήθεια. Πέρασαν μερικά δευτερόλεπτα άνοητία. Τέλος, από τους δυο άνδρες, μονάχα ο Σκυλομούρης ξαναεβήκε στην επιφάνεια. Ο άλλος έμεινε κάτω...

Με δυο-τρεις κινήσεις, ο Τσοῦκο βοήθησε κοντά στην Μπαρπερίνα και την άρπαξε με το ένα χέρι του, ενώ εκείνη κόντευε να βυθιστεί. "Η νέα τον άνεγνωρίσε — και λιθύρισε με σδυμένη φωνή.

—Σώσε με, φίλε μου, σώσε με!... Μή μ' αφήσεις να πνιγώ! —Θά σε σώσω, θά σε σώσω!... της αποκρίθηκε ο Σκυλομούρης. Μή φοβάσαι τίποτα, αφού είναι έγω κοντά σου!

Και ο Τσοῦκο άρχισε να λισοθύνεται, με άργες, αλλά σθεμικές κινήσεις, προς την προκυμαία, ή οποία βρισκόταν αρκετά μακριά... Ποτέ στη ζωή του ο Σκυλομούρης δεν είχε νοιώσει τέτοια έντατική εύτυχία. "Η ψυχή του ανατρίγχιζε από χαρά για τη μεγάλη του νίκη... "Έσως αυτή τη στιγμή την αγαπημένη του από βέβαιο θάνατο. Κρατούσε σφιχτά με το ένα χέρι του το σώμα της, ένοιωσε τη μαλλιά της να του χριζεύουν το πρόσωπο και έβλεπε μέσα από το λυμένο κοσάκι της, ν' απορίζουν μέσ' στο μισοσκόταδο οι θησαυροί του στήθους της...

"Εξ αιτίας της γυναίκας αυτής ο Σκυλομούρης είχε γίνει φονιάς! Μια τώρα, ή αγαπημένη του θα ζούσε γάμο σ' αυτόν!... "Ένώ πλησίαζαν στην προκυμαία, ο Τσοῦκο τόλμησε να λιθύριση τ' όνομα της νεάς.

—Μπαρπερίνα!

—Μή μ' αφήσεις! μη μ' αφήσεις!... φώναξε κείνη, αγκαλιάζοντας τον πιο σφιχτά από το λαιμό. "Αν μού σώσεις τη ζωή, θά γίνω δική σου!...

—Δεν θά σ' αφήσω! τραύλισε ο Σκυλομούρης, δακρύζοντας από συγκίνηση. Σου έδωσα το λόγο μου ότι θά σε σώσω! "Η ζωή σου μου είναι πιο πολύτιμη και από τη δική μου... Και τώρα, και τώρα, έδωσα από την ύπσχηση που μου έκανες, καταλαβαίνω πως είμαι ικανός να κάνω θαύματα!... Θεέ

μα του ν' ανεβαίνει στο κεφάλι του. Και, δίχως να συλλογιστεί τί κανει, άφρησε το κουπί να πέσει από τα χέρια του, πήδησε στο μέσο της γόνδολας, άρπαξε το θεατρίνο από τους ώμους και τον έξάλωσε κάτω αφορίζοντας ανανία του, ενώ ή Μπαρπερίνα βαστούσε το κεφάλι της με τα δυο της χέρια, οδολιάζοντας από τρόμο. Ο γεροδύναμος Σκυλομούρης δεν δυσκολεύτηκε ν' άρπάξει τον λεπτοκαμωμένο ήθοποιό απ' το λαιμό. Μα ο θεατρίνος απάρχη σαν φέρι. Και, σε μια στιγμή, από τις απότομες κινήσεις που έκαναν οι δυο άνδρες, ή γόνδολα άναποδογυρίστηκε και οι τρεις επιβήτες της βρέθηκαν στο νερό.

ΠΡΟΣ ΧΑΡΙΝ ΣΑΣ, ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ...

Η ΣΕΛΙΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

(Τά καλλυντικά, ή μόδα, τό σπίτι, ή κουζίνα, κλπ.

Η ΜΟΔΑ

ΤΗΝ εποχή αυτή, έκτερο που άπασχολεί περισσότερο όλες τις κομψές κυρίες, είναι το χειμωνιάτικο παλτό τους.

Από τί φρασμα θά το κάνουν, σε τί σχέδιο θά το χρίσουν, με τη γούνα θά το γαρνίσουν.

Λοιπόν, αγαπητές μου άναγνώστρις; ή φετεινή μόδα σας άφνει απόλυτη έλευθερία για την έκλογη του παλτός σας. "Ότι σας πηγαίνει, είναι της μόδας. "Έννοείται όμως, πως πρέπει να διαλέξετε, σ' αλήθεια, τι σας πηγαίνει.

Ός ύφασματα για τά παλτά σπορ προτιμούνται έφετος από το ένα μέρος τά μονόχρωμα, σκέτα, γκριά, αλλά να φάσματα και από το άλλο τά γνωστά μας τουήνι, αλλά με σχέδια, πολύ μεγάλα.

Ός σχέδια επικρατούν ή ζιγές ή λωξές ρίγες. Πολύ της μόδας είναι και τά χνουδωτά ύφασματα, τά λεγόμενα αγκυράς. Τό νερά και τό βελούρο ντε λαίν έξακολουθούν πάντοτε να είναι τά κλασικά χρώματα για παλτά.

Ο χειμώνας δεν επιβάλλει μου!

θα γίνης δική μου, Μπαρπερίνα μου, αγαπημένη μου!...

Όταν έφτασαν, τέλος, στην προκυμαία, ο Τσοῦκο άκούπησε τα γέλια του στα μαλλιά της Μπαρπερίνας, λιθύρίζοντας.

—Αγάπη μου! λατρεία μου!... Βοήθησε τη νέα να σταθεί στα σκαλικά της αποβάρια, στη. 5.

ποια άράκανε ή γόνδολες και την έβαλε να σταθεί όρθια, ενώ εκείνη εξακολουθούσε να βρίσκεται στο νερό... "Όταν όμως ή Μπαρπερίνα έκανε μερικά βήματα στην προκυμαία, το πρόσωπό της πήρε σκληρή και άγρια έκφραση. Και ο Σκυλομούρης, που την κύτταζε με θαυμασμό, διάβασε τότε στα μάτια της άπεράστο μίσος!...

Ξαφνικά, παρουσιάστηκε ένα όμορφο κορίτσι, που έτρεχαν να λυθεί τί συμβαίνει... "Η Μπαρπερίνα τους έδειξε τον Τσοῦκο, ο οποίος έτοιμαζόταν να σκαρφαλώσει στα σκαλικά, και ύβρισε.

—Πιάστε τον!... Πιάστε τον!... Είνα φονιάς!... "Επνίξε ένα άνθρωπο...

Τά λόγια αυτά καρφώθηκαν σαν φαρυμακό αμαχίρια στην καρδιά του Τσοῦκο. Και ο Σκυλομούρης έφρεξε ένα βλέμμα άγριας και άπελπισίας στη γυναίκα αυτή που τον πρόδωσε την τελευταία στιγμή με τόσο άστοργία... "Η καρδιά του σταμάτησε να χτυπά από τον δυνατό πόνο... Τί την ήθελε πειά τη ζωή, αφού έκανε μέσα από τα χέρια του τη γυναίκα που αγαπούσε!...

Και ο Τσοῦκο, ο Σκυλομούρης, έκανε προς τά πίσω και έβγαψε στο νερό βάρους. Και ενώ κατέβαινε στο βυθό του καναλιού, του εμίνετο πως ο ούρανος με τ' άστρα που τρεμάσθουν έπεφτε και αυτός μέσα στο νερό — που τον σκέπαζε σαν νημά!...

Auguste Bailly

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

νάχα στη φύση να ντυθί με σκούρα και σούδερα χρώματα. Τό επιβάλλει και στις κυρίες. Τό βαθύ πράσινο, τό σκούρο γκρι, τό μαύρο, σε όλες τις άποχρώσεις και, όπως πάντα, το μαύρο είναι τα χρώματα που επικρατούν στα χειμωνιάτικα παλτά. Ποβ και που βλέπεις κανείς και κανένα πιο ζεστό τόνο, π. γ. κανένα μπεντοβαθύ ή ρούζ.

Τό μακρος των παλτών είναι τρία τέταρτα, ή ίσα με τό φόρεμα. "Ανάλογο με τό άκρος είναι και τό σχέδιο του παλτός. Τό ισοδύναμο παλτά είναι πολύ φαρδιά, έχουν μακίρια ραγιά και φοριούνται γυρίς ζώνη και χωρίς κορμιά. "Αντιθέτως στα μακριά παλτά ή τάχρη τονίζεται και ή ζώνη συνθίζονται περισσότερο από κάθε άλλη φορά.

Τά παλτά του φετεινού χειμώνα διακρίνονται για την ιδιαίτερα προσοχή και επιμέλεια, με την όποια είναι γαρνιρισμένα τά μακίρια. "Η γαρνιτούρες τοποθετούνται και στους ώμους ως έπομίδες, και στους άγκυώνες και στα μακίρια, άναλόγως το σχέδιό τους παλτός και της σιλουέτας σας. "Αποφεύγετε πάντως τις πολυφορτωμένες γαρνιτούρες.

Και τά αρσενά πέτα επίσης είναι ένα χαρακτηριστικό της φετεινής μόδας. Δεν τά συνιστούμε όμως στις παχίες κυρίες. "Επίσης δεν συνιστούμε και τους χαμηλούς

ΓΙΑ ΤΟ ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ

1) Φόρεμα από λαϊνάς μπλέ, με δετό γιανό. — 2) Φόρεμα από λαϊνάς καφέ άνοιχτό, με έσορτα από κρέπ - ντε - οιν - ρός. — 3) Φόρεμα από μαροκέν μπλέ - μαρέν, με γιανό από κρέπ θαλασσ.

γιακάδες, που δεν κολακεύουν καβάλου και πηγαίνουν μονόνα στις πολύ κομψές κυρίες που συνθίζονται στο σπορ ντύσιμο.

Τά κομψιά, ή ζώνες κ' ή άγκυρές συνανθίζονται σε παιδικές από σχέδια και προτότυπα υλικά. Τά μετάλλια έδω τα έχουν φέτος έκτοπισει τά κομψιά και ή άγκυρές, που γίνονται από έξο, κεχρημπάρι και πεστί. "Η βασιλεία των κλίπς έληξεν ήδη και βασιλεύουν πάλι τά κομψιά.

Μ' όλο που έφετος τά παλτά γαρνιρονται πολύ λίγο με γούνα, ώστόσο κομψιά κυρία δεν άποσασίζει να μή βάλη τουλάχιστον ένα γούνινο γιανό στο χειμωνιάτικο παλτό της. Πολύ της μόδας είναι ή γούνα της άλεπούς, που κολακεύει άλλωστε τό πρόσωπο περισσότερο από κάθε άλλη γούνα. "Εξακολουθεί όμως πάντοτε και ή μόδα του άστραχάν, καθώς και κάθε άλλης γούνας, που έχει κοντό και σγουρό πέλλο, όπως π. γ. τ. λαρκινούλ, τό ανιό ραζέ, κ. τ. λ. Τά ύφασματα, που άπουμούνται τις γούνες, συνθίζονται επίσης, αλλά φοριούνται μάλλον ως ανεξάρτητες γαββάτες.

Για τά βραδυνά παλτά συναγωγίζονται μεταξύ τους τά βελούδα, τά λαμ και τά γυαλιστερά σατέν. "Εφετος τά βραδυνά παλτά ή φοσές συνιστούμε και τους χαμηλούς

συνδυάζετε τά κοσμήματά σας — την τουαλέττα σας, καθώς και μεταξύ τους. Δεν είναι ώραίο μ' ένα θαλασσί φόρεμα να φορέτε καρφίτσα από σμαράγδια, δαχτυλίδια από ρουμίνι και βραχιόλες από τούρκουα. "Η άσπρες πέτρες, δηλαδή τά διαμάντια και τά μαργαριτάρια ταιριάζουν με κάθε χρώμα φορέματος και γι' αυτό είναι κ' ωραιότερες.

"Όπως μ' ένα πρωινό μάλλινο φόρεμα δεν μπορείτε να φορέσετε διαμάντια, έτσι και μ' ένα βραδυό φόρεμα δεν μπορείτε να βέλετε κοσμήματα φανταίξ! από μέταλλο, από έξο ή από πάστα.

Είνα προτιμότερο να μή φορέσετε καθόλου κοσμήματα αν δεν έχετε. ΓΙΑ ΤΗΝ ΥΓΕΙΑ ΣΑΣ

—Μή διαβάζετε ποτέ πλαγιασμένες, γιατί τότε κινδυνεύετε να πάθι ή όσας σας.

—Να τρώτε γαρύ βία, και να μασάτε καλά την τροφή σας.

—Να μή πίνετε πολύ νερό την ώρα του φαγητού.

—Έπειτα από τό φαγητό να πλύνετε προσεκτικά τά δόντια σας με άλατονερο.

—Να πλύνετε το σώμα σας με σαπούνι, και τις άλλες μέρες με κρύο νερό. Τό χλιαρό νερό είναι απαράιτητο για την πέψη και καθαρισμό, αλλά μόνο τ' κρύο νερό διατηρεί τό δέρμα σφιχτό και ανήφο.

—Να μή χτενίζετε τό πούλι, μόλις σκονάρετε από τό κορβά. Τι, γιατί τότε δεν έχει γίνει ακόμα καλά ή κυκλοφορία του χύματος, και ή είλες των μαλλιών είναι αδύνατες και πέφτουν εύκολα με τό χτενισμό.

—Να μή λούζεστε πολύ συχνά, γιατί τά πολλά νερά, καταστρέφουν τά μαλλιά. Να λούζεστε κάθε είκοσι ή δέκα πέντε τό όλιγώτερο μέρες.

Η Δις ΔΙΑΝΑ

1725

Μ. ΖΕΒΑΚΟ

Η Βασίλισσα ντ' Αργκό

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Ο νεαρός Ιππότης Χοέλ ντε Μονταμπάν, γόνος μεγάλης οικογενείας, στον οποίο όμως ο πατέρας του δεν άφησε παρά μόνο χρέη, φτάνει στο Παρίσι, μαζί με τον όπλητή του Λαγκρόν, για να κάνει την τύχη του. Έχει μια συστατική επιστολή προς τον Καρδινάλιο της Λωρραίνης, τον πανίσχυρο αδελφό του δούκα ντε Γκός, μα αντί να του την πάει άμεως και να θρήνησει κοντά του, περνάει τον καιρό του μπροστά στο φεγγίτη της σφαίρας του ξενοδοχείου που μένει, κυτάχοντας κάποιον άγνωστο σπύτη. Στο σπίτι αυτό μένει μια άρραστη νέα, η Πριμερόζα, με την οποία ο Ιππότης μας είχε τρελλά ερωτευμένους, χωρίς όμως να την έχει πλησιάσει ποτέ... Έκτος όμως απ' τον Μονταμπάν, είναι τρελλά ερωτευμένος με μια Πριμερόζα κι' ο διάδοχος του θρόνου, 'Ερρίκος Β', ο οποίος έχει αναθέσει στον αυλικό του ντε Βιλ και τους μπράβους Κενενάς και Μπουκασέν, να του την θρούν με κάθε τρόπο. Επίσης ερωτευμένος μαζί της είναι κι' ο καρδινάλιος της Λωρραίνης, ο οποίος αναθέτει σε δυο μοναχούς, το Τιμπώ και Λουμπέν, να την παρακολουθούν. Μα ο Μονταμπάν, ο οποίος αντιλαμβάνεται αυτά, ευλοκοπεύει άρρατος και τους μοναχούς και τους μπράβους. Μέσα στο πανδοχείο, στο οποίο διαδραματίζονται όλα αυτά τα επεισόδια, βρίσκεται και ένα μυστηριώδες πρόσωπο, ένας νεαρός και όμορφος ευπατρίδης, ονομαζόμενος 'Αλκιντόρ, που τον παρακολουθούν από κοντά τέσσερες φοβεροί και τρομεροί παλληκάρδες. Ο 'Αλκιντόρ, ή μάλλον η 'Αλκιντόρ, γιατί στην πραγματικότητα είναι γυναίκα, πηγαίνει μετά τα επεισόδια αυτά στο σπίτι της Πριμερόζας, την οποία αποκαλεί αδελφή. Πράγματι δέ την Πριμερόζα την έχει υιοθετήσει η μητέρα της 'Αλκιντόρ, η κ. ντε Μπανιολέ. Μα ο Μονταμπάν, ο οποίος έντομεταξύ έχει ξαναγορηθεί στη σφαίρα του, βλέπει από το φεγγίτη της την 'Αλκιντόρ και την Πριμερόζα να φιλιούνται... Γίνεται δε έξω φρενών απ' τη ζήλεια του, γιατί νομίζει πως η 'Αλκιντόρ είναι άνδρας. Έξαρνα όμως βλέπει κάτω στο δρόμο τον βαρβόνο ντε Βιλ, ο οποίος φτάνει ακολουθούμενος από πέντ' έξη μπράβους. Χωρίς να χάνει στιγμή, ο Μονταμπάν καταβαίνει κάτω και τα βάζει μαζί του, τον προκαλεί και τον τρουματίζει στο δεξί μάγουλο.

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Και αφού είπε τα λόγια αυτά, ο Πονταλά απομακρύνθηκε γρήγορα-γρήγορα. Ο Μονταμπάν έμεινε στη θέση του και, κυττάζοντας τον ν' απομακρύνεται, μοιρολόιζε :

— Π' περιέργος άνθρωπος... Κι' όμως φρόνιμος τόσο γενναίος, πρό δόλιγος... Μα γιατί τώρα μιλάει με τόση δειλία...

Και ο Μονταμπάν έκανε μεταβολή και γύρισε προς το ξενοδοχείο του. Περατούσε αργά, ανήσυχος και συλλογισμένος.

— Ίσως ο Πονταλά να μην είναι και τόσο δειλός! Έλεγε με το νου του, ενώ προχωρούσε. Δεν πρέπει, διαδόλε! να λησμονώ ότι τα έχω βάλλει με τους ανθρώπους του διαδόλου... του μελλοντικού βασιλέως της Γαλλίας, χωρίς να λογαριάσουμε και τον καρδινάλιο της Λωρραίνης! Και γιατί όλα αυτά; Έξ' αιτίας μιάς γυναίκας, ή όποια αγαπάει τώρα άλλον!.. Μα υπήρχε ανάγκη να ανακατωθώ σε μια ιστορία, που δεν μ' ενδιαφέρει διόλου; Είχε δίκιο ο Πονταλά! Είπε άνθρωπος λογικός στο βάθος... Η θέσος μου είναι πολύ δύσκολη. Και αν ο διάδοχος μάθη ότι έχω του σκάφους αυτή τη βρομοδουλειά, δεν θα μ' αφήσει να σταθώ σε γλωσσό κλαδί! *Α! είχε δίκιο ο καίσιμος ο Πονταλά, όταν μου έλεγε πως άνοιξα μεγάλους μετεώρους στο κεφάλι μου!.. Αξίζω να με τρυπήσουν τα κέρατα του διαδόλου!..

Ενώ ο Μονταμπάν έκανε τους θλιβερούς αυτούς συλλογισμούς, έφτασε, χωρίς να το καταλάβει, στο ξενοδοχείο «Μονόφθαλμη Κίσσα». Ωστόσο, δεν ήταν από τους ανθρώπους εκείνους που άφηναν την αποθάρρυνση να τους καταβάλει. Έδωσε από το μυαλό του κάθε μαύρη σκέψη, χαμογέλασε και είπε, ανασηκώνοντας τους ώμους :

— Όλα μου είναι αδιάφορα τώρα αφού δεν μ' αγαπά πιά εκείνη! Θα τραβήξω μπροστά, θα συνεχίσω το έργο μου, χωρίς να μπορέσω καμιά δύναμη να με σταματήσει στο δρόμο μου, έστω και αν πρόκειται να καταλήξω στα χέρια του δημίου!...

XV

ΤΟ ΠΟΥΓΓΙ

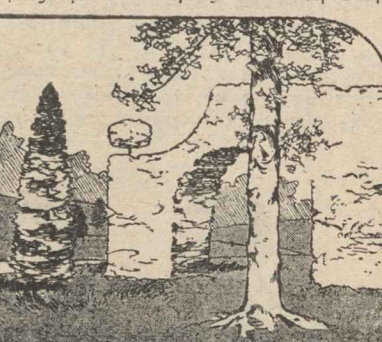
Η κυρά 'Αγκαντού, γυρίζοντας από της κυρίας Μπανιολέ, έφτασε στο σπίτι της λίγ' ο πόντος τελειώσει ή μάχη. Ήθελε τώρα ή στιγμή να πληροφορηθείμε τον άναγνώστη ότι ο 'Ημάς και την είχε ακολουθήσει ως την όδο της 'Αγίας Αικατερίνης, τη πήρε το κατάπι και ως το σπίτι της. Τότε μονάχα γύρισε πίσω, τραβώντας προς

την πόλη της πόλεως. Φαίνεται ότι ή αποστολή του θα είχε τελειώσει...

Η κυρά 'Αγκαντού βρήκε το δρόμο ανάστατο, ύστερ' από τη συμπλοκή που έγινε εκεί. Ενώ μερικές πανούργες γειτονίσσες σήκωναν τους νεκρούς και τους τραυματίες, άλλες συζητούσαν σε μικρούς όμιλους τα δραματικά γεγονότα που συνέβησαν εκεί πριν από λίγο. Ένοιαζε ότι το όνομα του Μονταμπάν ήταν στα χείλη όλων. Οι κάτοικοι του δρόμου το επαναλάμβαναν τόσο συχνά στις συνομιλίες τους, ώστε το άκουσαν τέλος δυο καλοντυμένους ευγενείς, οι οποίοι παρουσιάστηκαν ξαφνικά στη γειτονιά και οι οποίοι, αδιαφορώντας για όλα γινόντουσαν γύρω τους, φαινότανε σαν να προσέχουν μονάχα το σπίτι της κυρά 'Αγκαντού. Οι δυο αυτοί ευγενείς ήταν ο Ζαν ντ' Αλμπόν ντε Σαιντ-Αντρέ και ο βαρβόνος Γκατιέν ντε Ρονσερόλ, οι πιο στενοί φίλοι του διαδόλου.

Η κυρά 'Αγκαντού, ή όποια ήταν πιο περίεργη και πιο φιλόδοξη απ' όλες τις γυναίκες της γειτονιάς, έτρεχε δώ και κεί για να μάθει τι ακριβώς είχε γίνει στο δάσος. Πέραςσε κατ' επανάληψιν μπροστά από τους δυο ευγενείς, χωρίς να τους δώσει προσοχή. Φαίνεται όμως ότι και κείνοι δεν την άντελγήθησαν, γιατί δεν της έφριξαν ούτε ένα βλέμμα.

Ξαφνικά, ή κυρά 'Αγκαντού είδε σε μια γωνιά τους δυο μοναχούς : τον Τιμπώ και το Λουμπέν, και στάθηκε άκίνητη στη θέση της, σαν μαρμαρομένη. Οι δυο κατάσκοποι είχαν παρακολουθήσει από μακριά όλη τη συμπλοκή. Στην άσχημη, νομίζανε πως ο Μονταμπάν θα λάμβανε την τιμωρία που του άξιζε, και οδύριζαν και αυτά μαζί με το πλήθος. Από τη στιγμή όμως που είδαν ότι ο Μονταμπάν έμεινε κίτριος του πεδιού, άρχισαν να αποσποχνούνται αγάσιν, για καλό και για κακό... Σε μια στιγμή, ο Λουμπέν, ο οποίος είχε εξαιρετική όραση, φώναξε :

— Δεν σου φαίνεται, αδελφέ Τιμπώ, πως αυτός έχει κάτω, που φεύγει, είναι ο καταραμένος ο υπότης που γλύτωσε από τα χέρια του βαρβόνο ντε Βιλ;

— Ναι, αυτός είναι! Είπε ο Τιμπώ, κυττάζοντας προς τη διεύθυνση που τον έδειχνε ο σύντροφός του.

— Αφού, λοιπόν, ο γενναίος αυτός μάς άδειασε τον τόπο, έθεσε ο καρδινάλιος της Λωρραίνης... "Αν δεν εκτελέσουμε τις εντολές που μάς έδωσε, θα πάψω να μιάς έχω εμπιστοσύνη...

— Και θα μάς ξανακληθεί στο μοναστήρι! συμπλήρωσε ο Τιμπώ, κουνώντας μελαγχολικά το κεφάλι του.

— Πολύ φοβάμαι μήπως μάς επιβάλει καμιά τιμωρία πιο άσχημη!..

Οι δυο μοναχοί είχαν γίνει κατακόκκινοι απ' το φόβο τους. Συγχρόνως έφριξαν βλεψίματα προς τη διεύθυνση, όπου είχε εξαφανισθεί ο Μονταμπάν.

— Ναι, δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία,—είπε ξαφνικά ο Τιμπώ, με αποφασιστικό τόνο,—ότι πρέπει να εκτελέσουμε την εντολή του καρδινάλιου... "Αν όμως ο καταραμένος αυτός Ιππότης μάς πασάλει ενώ θα περιφερόμεθα γύρω από αυτό το σπίτι, δεν μπορώ να σπεί έγρηθω ότι θα βρωίμε ζωντανό από τα χέρια του. Θα καταλάβει, υποθέτω, αδελφέ Λουμπέν, ότι ο διαβολάνθρωπος αυτός δεν άστεινεται!

— Άλλοιμνο, ναί! φηδύρισε ο Λουμπέν, ανατριχιάζοντας... "Ωστόσο, συνεπλήρωσε σε λίγο,—μπορούμε να κανονίσουμε άλλους τ'α πράγματα... "Εσ' θα μείνεις εδώ, επιτηρώντας το σπίτι και παρακολουθώντας κάθε κίνηση της κυρά 'Αγκαντού, ενώ έχω θα προσπαθώ να ξαναβρω τα ίχνη του Ιππότη μου... Και μόλις τον πάρω το μάτι μου...

—Θα με ειδοποιήσης, για να φωνάξω μερικά παλληκάρια και να τον συλλάβω! Λαμπρά! "Εξοχη ιδέα, αδελφέ Λουμπέν!..

Και οι δυο μοναχοί, αφού έδωσαν την εύκολη αυτή λύση στο πρόβλημα που τους απασχολούσε, ξαναγύρισαν πίσω και άρχισαν να επιτηρούν ο ένας το σπίτι της κυρά 'Αγκαντού και ο άλλος το δρόμο, όπου βρισκότανε ο τρομερός Ιππότης Μονταμπάν. Το μαρτύριο και ή άγωνία των δυο καλογέρων δεν βάσταξε πολύ, γιατί ή κυρά 'Αγκαντού δεν άργησε να παρουσιασθεί. Είπαμε παραπάνω ότι ή γυνή του, άντελγήθη άμέσως και ότι στάθηκε άκίνητη στη μέση του δρό-

μου, σαν μαρμαρομένη. Μα και ο Τιμπώ την πρόεξε. —Νά την ή κυρά 'Αγκαντού! φηδύρισε στο αυτί του συντρόφου του. "Ο Θεός να την έχη καλά, έπειδή μιάς απάλλαξε από τον κόπο να την περιμένουμε πολύ... Δεν μου λές, αλήθεια, μήπως βλέπεις εσύ πουθενά εκείνο τον παλάνθρωπο τον Ιππότη;

— Όχι!.. αποκρίθηκε ο Λουμπέν. "Ίσως να έχω περάσει τη γέφυρα! —Μακάρι να πέση κάτω και να σπάσει τα κόκαλά του!.. Η αλήθεια όμως είναι ότι την ώρα δεν διατρέχουμε τον κίνδυνο να τον δούμε να παρουσιάζεται ξαφνικά μπροστά μας — και αυτό είναι βέβαια πολύ παρήγορο... Μπορούμε, λοιπόν, να πλησιάσουμε την έξοστη αυτή κυρία και να της προσφέρουμε το πουγγί που μάς έδωσε ο καρδινάλιος.

—Μά, θα άρνηθ ή και πάλι να το πάρη! —Δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία ότι θ' άρνηθ... "Ι κυρά 'Αγκαντού δεν είναι, βλέπεις, από τις γυναίκες εκείνες που μπορείς να τις δωροδοκήσης εύκολα. Αυτό όμως δεν θα μάς εμπόδιση να ποιήμε το καρδινάλιου ότι ή κυρά 'Αγκαντού πήρε το πουγγί... και να το μοιραστούμε μεις, χριστιανικάτα.

—Πολύ σωστά! συμφώνησε και ο Λουμπέν. Είναι δίκαιο, έξ άλλων, ν' αποζημιωθούμε και μεις για όλους τους κόπους μας!..

Ο Τιμπώ έβγαλε από την τσέπη του το πουγγί, το κράτησε επιδεικτικά — και οι δυο μοναχοί πλησίασαν την κυρά 'Αγκαντού, γελαστοί και πρόσχαροι. Η μέγαυρα, ή όποια τους παρακολουθούσε με λυγρές ματιές, είδε το πουγγί στα χέρια του Τιμπώ. Το ξεδοντιασμένο στόμα της άνοιξε σ' ένα μορμασμό, ο οποίος ήθελε να παραστήσει ένα χαμόγελο, ενώ τα πονηρά της ματάκια πέτασαν λάμψεις και σπινές. "Ωστόσο, ή κυρά 'Αγκαντού δεν έδειξε την παραμικρή συγκίνηση. Απεναντίας έκανε μεταβολή και άρχισε ν' ανεβαίνει την όδο Μπωντερί. "Ο Λουμπέν και ο Τιμπώ άνοησαν το βήμα τους, την πρόφτασαν, την έβαλαν στη μέση, σαν να την συνώδεαν και συνέχισαν μαζί το δρόμο, σιχοντάς της τοκισμένα βλεψίματα, ενώ ο Τιμπώ εξακολούθησε να κρατά ή επιδεικτικά στα χέρια του το προκλητικό πουγγί.

Γύρος, ή κυρά 'Αγκαντού στάθηκε στη γωνιά της όδο Νέβ-Σαιν-Μερί. "Ο Τιμπώ την πλησίασε τότε περισσότερο, έκανε μια ευγενική υπόκληση και έτοιμαζόταν να πη στη μέγαυρα το λόγο που είχε ήδη σχεδιάσει με το νου του. Μα ή κυρά 'Αγκαντού δεν του έδωσε καιρό ν' άνοιξη το στόμα του. "Αρπάζε με μια άστραπασιά κίνηση το πουγγί από τα χέρια του Τιμπώ, το έφριξε σε μια βαθιά τσέπη της ράμψας της και, κάνοντας και αυτή μια υπόκληση, φηδύρισε με μυστηριώδες ύφος :

— Η νέα θα είναι δαιμονίαχη στο Μπαυόλε αύριο το απόγευμα.

Η σκηνή αυτή έγινε τόσο γρήγορα, ώστε ο Λουμπέν και ο Τιμπώ έμειναν εμβρόντητοι. Δεν πρόφτασαν να κάνουν την παραμικρή κίνηση. "Όταν συνήρθαν, ή κυρά είχε εξαφανισθεί από μπροστά τους — και μαζί με τη γυνή και το πουγγί, το οποίο αποτελούσε το κέντρο των σκέψεων των δυο μοναχών!

—Δεν μπορώ ακόμα να καταλάβω τί έγινε! αποκρίθηκε ο Τιμπώ, ζαλισμένος ακόμα. Το μόνο που ξέρω, είναι ότι το πουγγί χάθηκε από τα χέρια μου!.. Αδύη ήταν λοιπόν ή περίφημη κυρά 'Αγκαντού, που δεν μπορούσε κανείς να την δωροδοκήση!.. Μα τί έγινε ή καταραμένη!.. "Εγινε άφαντη μέσα από τα μάτια μας!.. Διαλύθηκε σαν καπνός!..

—Α! τη γυνή μάγισσα! Να βράξη παντοτεινά στα καζάνια της κολάσεως, χωρίς να μπορέ ποτέ να λυθεί!..

—Μας κατέστρεψε ή αναθεματισμένη!.. Πάει το πουγγί μας! —Και οι δυο μοναχοί συνέχισαν το δρόμο τους, βρίζοντας την κυρά 'Αγκαντού και παρακαλώντας εκ βάθους καρδιάς το Θεό να της στείλ ήλις τις συμφορές, που μπορούν να βρούν έναν άνθρωπο.

—Εσ' φταίς! βογκήσαν ξαφνικά ο Λουμπέν. "Εσ' φταίς αν μάς πήρε αυτή ή μάγισσα το πουγγί. Ποιός σου είπε να το κρατάς τόσο επιδεικτικά στα χέρια σου;

—Απεναντίας, εσύ φταίς! του αποκρίθηκε ο Τιμπώ. "Εσ' μου είπες ότι ή 'Αγκαντού είναι από τις γυναίκες που δεν δωροδοκούνται εύκολα...

Και οι δυο μοναχοί συνέχισαν το δρόμο τους, εξακολουθώντας να μαλλώνουν, χωρίς να ξέρουν ούτε οι ίδιοι που πηγαίνουν. "Όταν όμως έφτασαν στην όδο Σαιν-Μαρτέν, συναντήθηκαν στη γωνιά της εκκλησίας, με τόν Κοκκινόχερι και τον Κατροκέφαλο. Τι σάχηταν αυτοί εκεί; Θα σάς το πούμε αργότερα. Για την ώρα, σάς πληροφορούμε ότι οι δυο τριάνδοι στεκόταναν εκεί με ύφος στρατιωτών που φιλιάνε σκατά. Το θλιβερό για τους μοναχούς είναι ότι τους πήρε το μάτι του Κοκκινόχερι.

—Κύττα, Κατροκέφαλε! είπε χαμηλόφωνα στο σύντροφο. Να οι δυο φασοφόροι της «Μονόφθαλμης Κίσσας»!..

—Μήπως είναι αυτοί που έχουν τις τσέπες γεμάτες χρυσάφι; ρώτησε λαχανιάζοντας ο Κατροκέφαλος...

—Αυτό, ναί! —"Ο Κατροκέφαλος χαμογέλασε και χάιδεψε τη λαβή του έγγχειο-δίου του. "Ο Κοκκινόχερις άντελγήθη τη χειρονομία αυτή και κούνησε επδοκμαστικά το κεφάλι του. Οι δυο φίλοι είχαν συνεννοηθεί. "Ωστόσο, διατάζανε ακόμα αν έπρεπε να έπιεθούν.

—Δεν βαριέσαι! είπε τέλος ο Κοκκινόχερις. Η 'Αλκιντόρ δεν θα μάθη τίποτα... Είπε άμαρτα να χάσουμε αυτή την ευκαιρία!

Και οι δυο άνδρες άρχισαν να προχωρούν με μεγάλα βήματα. Σε λίγο βρισκόταναν κοντά στον Τιμπώ και τον Λουμπέν, οι οποίοι εξακολούθησαν να μαλλώνουν. "Ο Κοκκινόχερις, χωρίς να χάνη πολύτιμο καιρό, τραβήξε το μαχαίρι του από τη ζώνη του, πλησίασε τους δυο μοναχούς και είπε με ύποπτη, άπειλητική φωνή :

—Το πουγγί σας, γρήγορα!.. Και μη κάνετε φασαρία, για να μη γνωρίστε την κόψη του μαχαίριού μου!..

"Ο Τιμπώ και ο Λουμπέν, κατακίτουναν από το φόβο τους, γονάτισαν στη μέση του δρόμου, χωρίς να μπορούν να προσφέρουν λέξη —ενώ ο Κοκκινόχερις άρχισε κίλας να ψάχνει τις τσέπες τους.

—Ματί! που να πάρουν όλοι οι διάβολοι της κολάσεως! φώναξε τέλος. Δεν βρήκα τίποτα, παρά μονάχα αυτό το πουγγί!

Και συνέχισε, τραντάζοντας τους δυο μοναχούς απ' τους ώμους :

—Τί το κάνετε το γεμάτο εκείνο πουγγί, που είχατε μαζί σας στη «Μονόφθαλμη Κίσσα»; "Απαντήστε μου! Και μη μου πείτε ψέμματα, γιατί θα σάς κάνω να το μετανοήσετε κατρά, μαύρα κοράκια, γεννημένα της κολάσεως!..

—Νομίζατε πως θα μπορούσατε να μάς κοροϊδύσετε; βογκήχησε και ο Κατροκέφαλος.

—Έλεος, λυπηθήτε μας!.. τρανάζε ο Τιμπώ. Το πουγγί δεν ήταν δικό μας... Το δώσαμε σ' αυτόν, για τον όποιο προωριζότανε!

"Ο Κατροκέφαλος και ο Κοκκινόχερις άντελλήξαν ένα βλέμμα. Κατάλαβαν ότι ήταν περσιτό να έπιμεύον περιπόστερο, αφού δεν είχαν να κερδίσουν τίποτα. "Αρπάζαν τους μοναχούς από τους ώμους, τους έβαλαν να σταθούν όρθιοι κι' ύστερα τους έσπρωξαν με δύναμη πέρα, λέγοντας :

—Πηγαίνετε τώρα! Καθήτε από μπροστά μας! Και να μη ήπτε σε κανένα όπτε λέξη από όσα συνέβησαν, γιατί αλλοιμονό σας!..

Οι δυο καλόγεροι δεν περιμεναν να τους επαναλάβουν αυτή τη διαταγή. Χάθηκαν και οι δυο σαν καπνός, ενώ ο Κοκκινόχερις και ο Κατροκέφαλος ξαναγυρνούσανε στη σκοπιά τους, ποντά στην εκκλησία του 'Αγίου Μερ. "Όταν και οι δυο καταγατανακτισμένοι με τους μοναχούς, έπειδή δεν είχαν πειρά μαζί τους το μεγάλο εκείνο πουγγί.

—Εκείνο που με κάνει να τρέμω, είπε ξαφνικά ο Κοκκινόχερις, είναι μήπως ή 'Αλκιντόρ μάθη ότι εγκατελείψαμε τη θέση μας...

—Δεν πιστεύω να το μάθη! τον καθησύχασε ο Κατροκέφαλος.

—Και όμως, τίποτα δεν μένει κρυφό και άγνωστο από την 'Αλκιντόρ!.. Τ' μάς έκαναν αυτοί οι αναθεματισμένοι οι καλόγεροι!..

XVI

Η ΑΝΑΦΟΡΑ

"Ο Τιμπώ και ο Λουμπέν βρόθησαν, χωρίς να το καταλάβουν, ούτε οι ίδιοι πως, στο μεγάλο δρόμο του Τεμπλου, Έκει σταμάτησαν λαχανιασμένοι, για να πάρουν αναπνοή. Τότε μονάχα μπόρεσαν να συνέλθουν όπισθήκατε από την ταραχή τους.

—Τι άγασθη μέρα ή σημερινή, Λουμπέν! φηδύρισε ο Τιμπώ. Μαύρη και άσχημη, άμυρνήσαν και ο Τιμπώ. Και τί θα πούμε τώρα στον καρδινάλιο, όταν θα μάς ρωτήσει τί κάναμε;

—Τι θα του πούμε, αλήθεια; φηδύρισε και ο Λουμπέν. —Και οι δυο μοναχοί βυθίστηκαν σε σκέψεις, προσπαθώντας να βρουν τι θα έλεγαν στον καρδινάλιο. Φαίνεται όμως ότι θα βρουν τη δικαιολογία που τους χρειαζότανε, γιατί, όταν ύστερ' από μια ώρα, παρουσιάστηκαν μπροστά στον καρδινάλιο της Λωρραίνης, το πρόσωπό τους έλαμπε από χαρά. Και άνεκόνισσαν με περηφάνεια στον προϊστάμενό τους ότι, ύστερ' από τ'όλης κόπους και βάσανα, κατέφθασαν ένα δραματικό έργο : να δωροδοκήσουν δηλαδή την κυρά 'Αγκαντού, να την πείσουν να δώσει το πουγγί. Κι' οι δυο καλοί γέροι, παρόντας ύψος μυστηριώδους, για να δώσουν μεγαλύτερη βαρύτητα στα λόγια τους, έπρόσθεσαν :

—Η πληροφορία που καταφέραμε ν' αποσπάσουμε από τη ζήλη της κυρά 'Αγκαντού, είναι εξαιρετικά πολύτιμη... "Αξίζει πράγματι ένα γεμάτο πουγγί! Μάθαμε, λοιπόν, ότι ή μυστηριώδης δεσποινίς θα πάει μόνη της αύριο το απόγευμα στο Μπαυόλε.

—Στο Μπαυόλε; είπατε; φώναξε ο καρδινάλιος.

—Μάλιστα, σεβασμιότατε...

Από τον τόνο της φωνής του καρδινάλιου ο Τιμπώ και ο Λουμπέν κατάλαβαν πως ή πληροφορία που του έδωσαν τον ενδιέφερε εξαιρετικά.

(Η συνέχεια στην «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ» της προσεχούς εβδομάδας)

ΜΕΤΑΞΥ των δώρων της Πρωτοχρονιάς, — έγραφε εδώ και λίγες καιρό ένας Γάλλος δημοσιογράφος, — ήταν και ένα ωραίο γιλέκο... από χαρτί. Το γιλέκο αυτό μπορεί να το βάλει κανείς στην τσέπη του, και να το μεταχειρισθεί περίφημα, μόλις χι-στανθώ λίγο κρύο!

Ένα γιλέκο από χαρτί!... Ίσως να πιστεύετε ως τώρα ότι το χαρτί δεν χρησιμοποιείται παρά για να γράφει κανείς και για διάφορα άλλα κοινά πράγματα. «Εί! λοιπόν, αν το πιστεύατε αυτό, είστε γελασμένοι!

Και, πρώτα-πρώτα, το χαρτί είναι θαυμάσιο για το ρουχισμό. Δεν υπάρχει τίποτε που να κρατή περισσότερο ζεστό απ' το χαρτί. Οι κυνικοί και οι ροσιδάδες το ζέρουν πολύ καλά αυτό, και γι' αυτό πάντα, όταν ξεκινούν για κυνήγι ή για εκδρομή, βάζουν κα-τάσκαφα, πάνω στο στήθος τους και στη ράχη τους, εφημερίδες. Έτσι είναι σίγουροι πως και με το με-γαλύτερο κρύο, δύσκολα θα κρυ-ώσουν. Στο Λονδίνο, εξ' άλλου, βλέπεις κανείς συχνά στις λιχίες συνουσίες, αλλήτες και άστεγους να κοιμούνται στο υπαίθριο, τυλιγμέ-νοι μέσα στις πελώριες αγγλικές εφημερίδες. Οι «Τάιμς», από της απόψεως αυτής, σωστό παντόνι, προσφέρουν πολύτιμες υπηρεσίες στα πλήθη των Λονδρέζων άστε-γων. Οι άστεγοι, μάλιστα, δεν οί-γουν μονάχα άπαιχτού τους, λον-δοκόματες, σαν κουδέρτες, τις εφη-μερίδες, αλλά συχνά τις κόβουν και σε κομμάτια, τα οποία τυλί-γουν τα πόδια τους κάτω από το παπιλόνι, και τα οποία τους θερ-μαίνουν, το χειμώνα, σαν μάλλι-νες κάλτσες!

Από τον πρωτόγονο αυτόν ρου-χισμό ως την βιομηχανική κατα-σκευή φορεμάτων από χαρτί, δεν υπήρξε παρά ένα βήμα. Το σπου-δαίο ήταν να κατασκευαστεί χαρτί που ν' άντεχε στη γρήση. Και κα-τασκευάζεται, πράγματι, ως εξής: Βουτιάται χαρτί, που δεν έχει γο-μολιστή, ένα δευτερόλεπτο, μέσα σε θετικό δξύ, ύστερα ξεπλένεται και στεγνώνει. «Όταν στεγνώσει το χαρτί, έχει γίνει αδιάβροχο κι' έτσι αποκτάει, συγκριτικά, μια τέτοια στερεότητα, ώστε δύο άν-θρωποι μπορούν, να το τραβούν, από τις δύο μεριές, α' όλη τη δύ-ναμή τους, χωρίς να το σκίσουν!

Είνα άναγκη, πάρα να πούμε πό-σα πρακτικά είναι τα γάρτινα φορέ-ματα για τις εκδρομές ή για ταξί-δια ή και για μέρες άκομα, όπου παρατηρούνται συχνά και άπότο-μες αλλαγές θερμοκρασίας; Μπο-ρεί κανείς να πάει μαζί του δύο και τρία σακκάκια και άλλα τόσα παντελόνια και γιλέκα και να τα φορή ανάλογως του κρύου που αϊ-εθάνεται. Μ' ένα μικρό κέπο ου-λάγεστε από τα κρυολογήματα — που μπορούν να σας στοιχίσουν γι' τη ζωή κάποτε — ή και άπλως αποφεύγετε το δυσάρεστο εκείνο συναίσθημα που δοκιμάζετε όταν κρυώνετε.

Σήμερα, στην Ευρώπη, κατα-σκευάζονται και πουλιούνται φη-νότατα σχετικώς γιλέκα από χαρ-τί, κασκόλ, κάλτσες, σακκάκια, γάντια, άκόμα δε και σάκκος «α-πομονωτικός» που τυλιγνών όλο-κληρο το σώμα και κλείνουν α' έ-να κορδόνι στο λαιμό, και οι οποίοι χρησιμοποιούνται στα ταξίδια, ό-ταν πρόκειται να κοιμηθ κανείς: σε ύπαιθρο καθαρύτητας ξενοδο-γεία. «Οι» αυτά τα γάρτινα φο-

ΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ ΤΟΥ 20ΟΥ ΑΙΩΝΟΣ

ΟΛΑ ΜΕ ΧΑΡΤΙ!

Πού έχει φτάσει σήμερα ή βιομηχανία του χαρτιού. Όπου άποδεικνύεται ότι με χαρτί μπορούν να κατασκευασθούν τα πάντα. Σπι-τια από χαρτί, ρούχα από χαρτί, κανόνια από χαρτί, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

ρέματα δεγονται ένα έλαφοό πλύ-σμο και μπορούν να χρησιμοποιη-θούν ένα περίπου μήνα. Πρόπει να σημειωθεί ότι τα γάρτινα φορέμα-τα είναι, υλοϊνότη θεμα άρα, και τα μάλλινα, λεπτότατα, ώστόσο, σε ύψος και ελαφρότητα, γι' αυτό δε και ένδοξοι γυναικείας ιδίως για την ά-εροπλάνη.

Υπάρχει μια χώρα στον κόσμο, ή Ιαπωνία, στην οποία το χαρτί χρησιμοποιείται, κίονες φορές, γι' άπειρους σκοπούς. Εκτός από τις λαυζήριες βεντάλιες, οι Ιάπωνες κατασκευάζουν με το ριζόχαρτο τους, το εξαιρετικά στερεό, και ένα πλήθος άλλα πράγ-ματα, πολύχρωμα κλα-σικά φορέματα, μαν-τιλάκια, που πουλιών-ται μια δεκάρα ή δω-δεκάρα και πετούν τ, ε-

Μανκεν από χαρτί

όταν λερώνουν, φανέ-ρα, όμπρέλλες για τον ήλιο και τη βροχή, ά-κόμα δε και άλλα σκεύη της κουζίνας, χύ-τρος και καταστρώσεις! Μά πως, θα ρωτήσε-τε φάνουν τα γάρτινα φο-ρέματα, μέσα σε χαρτί και πως το χαρτί δεν παί-νει γρήγιά; Δεν έχετε παρά να κάνετε μόνι-το πείραμα στη σπι-τια σας. Φτιά-στε ένα μικρό κουτί από χαρτί διπλωμένο, σαν αυτό που κλείνουν τα παιδάκια, γεμίστε το νερό και κρεμάστε το με τέσσερα σόρματα πάνω από ένα κεινέτο. Το νερό, που περνάει το γάρτινο κουτί, θα ανέβη στη θερμοκρασία των 100 βαθμών, δίχως να πάσει φωτιά. Ξεκινώντας από τη φυσική αυτό φαινόμενο οι Ιάπωνες, ξεκίνησαν γάρτινες γύρτες, όπου βάζουν το ούζι τους με σιγανή φωτιά. Το μόνο που πρέπει είναι να μην αφήσουν, κατά την διάρκεια του

βοσκήματος, να στεγνώσει ή χάρ-τινη γύρτα. Πρόπει να διατηρηθεί πάντα βρεμένη.

Στον μεγάλο Ρωσο-ιαπωνικό πόλεμο το 1904, έβλε οι Ιάπω-νες στρατιώτες, ήταν εφοδιασμέ-νοι με τέτοιες γάρτινες γύρτες και με σάκκους για ύπνο επίσης γάρτι-νους. Με τον τρόπο αυτόν ελαφρώ-νε σημαντικά ή έφοπλισμός τους, ως γνωστόν δε, το ελάφρυνμα αυτό υπήρξε ένα από τα σπουδαιότερα ούτια της νίκης των Ιαπωνών.

Ένα πλήθος αντικείμενα κατα-σκευάζονται σήμερα από χαρτί. Η κατασκευή τους είναι άπλουστατή. Άλλες κόλλες χαρτιού περιτυλίγ-ματος ή κι' εφημερίδες δεχόμενες σχηματίζουν μια ύλη πολτώδη και έ-λαστική σαν μαστίχα, ή οποία μπαίνει σε διάφορα

καλούπια βελου-λά, σαν τις υπ-τιρες των άγγει-οπλαστών ή αϊ-τών που κινούν τον μπυρντζό. Στην πολτώδη αυτή ύλη οι εί-δικοι τεχνίτες προσθέτουν κίλ-λα, ύστερα την χτυπούν, α' ένα γουδί. Έγστερα παρά να κάνετε μόνι-το πείραμα στη σπι-τια σας. Φτιά-στε ένα μικρό κουτί από χαρτί διπλωμένο, σαν αυτό που κλείνουν τα παιδάκια, γεμίστε το νερό και κρεμάστε το με τέσσερα σόρματα πάνω από ένα κεινέτο. Το νερό, που περνάει το γάρτινο κουτί, θα ανέβη στη θερμοκρασία των 100 βαθμών, δίχως να πάσει φωτιά. Ξεκινώντας από τη φυσική αυτό φαινόμενο οι Ιάπωνες, ξεκίνησαν γάρτινες γύρτες, όπου βάζουν το ούζι τους με σιγανή φωτιά. Το μόνο που πρέπει είναι να μην αφήσουν, κατά την διάρκεια του

ή ύλη στεγνώνει, ξεραίνεται και βγαίνει μονάχη από το καλούπι, τη φάρμα, του οποίου, έχει πάρει.

«Αν τώρα στη μια ή στις δύο αυτές κόλλες του χαρτιού, που μπαίνουν στη υήτρα, προσθεθούν και άλλες κόλλες χαρτιού, και αϊ-ξηθ ή πίεσις, παράγεται ή λεγό-μενος πεπιεσμένος γάρτης, ένα έ-λικό στερεό ύσο και ή πέτρα και το άσάλι, που χρησιμοποιείται συ-ρότατα στην έποχή μας και με το όποιον απορούν να κατασκευασθούν τα πάντα. Τελευταία χίποιος έ-φευρέτης έπορεύει να οικίσκη στύ-

λους τηλεγραφικούς από χαρτί «περιτυλιγμένο» (πεπιεσμένο και περιτυλιγμένο σε έλλειπλάγια στρώματα). Ένας άλλος έπρόκει-νε να οικίσκη τεχνικά δόντια φη-νότατα, με χαρτί πεπιεσμένο και βερνικωμένο. Ένας άλλος, βερνί-λια και ένας άλλος... φέρεται!

Ός και καπέλλα μύθινα φη-κονται σήμερα από χαρτί. Κόλλες χαρτιού βάζονται και πλέκονται, ύστερα ράβονται σε ειδικές μηχανές και κατόπιν μπαίνουν στις αϊ-γρες. Έδώ και λίγες καιρό, μάλ-ιστα, ένας βιομήχανος ανακοίνω-σε ότι είχε κατορθώσει να κατα-σκευάση αληθινή χλωστή από χαρ-τί που θα την καταργήσαν σαν βελούδο και με την οποία θα... έ-φαινε κάλτσες!

Αυτό, όμως, δεν είναι τίποτε. Δεκαπλασιάζοντας και εκατοντα-πλασιάζοντας την πίση του χαρ-τιού, και υφώνοντάς την με την υδραυλική πρέσα στον τρομακτικό αριθμό των 2000 τόνων κατά τε-τραγωνικό εκατοστόμετρο, μπορεί να κατασκευασθ κανείς χαρτί στε-ρεό σαν το άσάλι και σαν την γρανίτη! Πραγματικά, με την τε-χνική αυτή την πίση και ύστερα από ψήσιμο 48 ώρων σε ειδικό φούρνο, παράγονται αμύληκο ή-λικήρα πεπιεσμένου χαρτιού α-νένταστος στερεότητας!

Κατόπιν τούτου, ή χρησιμοποί-ησις του χαρτιού και για τα πιο άπληνα πράγματα, σάνεται δυνα-τή. Έτσι, με πεπιεσμένο χαρτί, μπορεί να κατασκευασθούν όδο-στάδια, λιγώτερο σκληρά από τα πέτρινα και πιο στερεά απ' τα ξύλινα, πέταλα για τ' αεροπλ, κα-ρουΐδια για τις στέγες των σπι-τιών, ποδήλατα, (ένος μηχανικού του Σικάγο κατασκευάσε ένα τέ-τοιο ποδήλατο), νταμιές και ρό-δες σιδηροδρόμων, έπιπλα, πατώ-ματα και σπιτία έλλειπρά άκούη, υλίστατα, σπιτία από χαρτί!

Για τις σιδηροδρομικές ρόδες, ειδικώς ή πρώτες άπόβριες, ή κατασκευή των έγιναν εδώ κι' έδωκμήντα τρία χρόνια, το 1880, στην Αμερική, από τον μηχανικό «Άλλεν».

Σήμερα κατασκευάζονται τέ-τοιες ρόδες, γύρω-γύρω στις οποίες μπαίνει ένα μεταλλικό περίβλημα για να μην έρχεται το χαρτί της ρόδας σε άμεση προσρή με την σιδηροδρομική γραμμή. Η ρόδα αυτές έχουν το μέγα πλεονέκτημα να κολάνε άπαλά και άπολύτως σιωπηλά.

Όσο για τα γάρτινα σπιτία στην Ιαπωνία, χρησιμοποιούνται από καιρό ήδη, ως αντισεισμικά. Έχουν, όμως, πολλές άτέλειες και, μεταξύ των άλλων, είναι εύ-φλεκτα.

Μά τα μοντέρνα γάρτινα σπι-τία, αν κατασκευασθούν, θα είναι τέλεια, γιατί ή πεπιεσμένος γάρ-της δέχεται επιγρύσματα από διά-φορες χημικές ούσιες, που τον κί-νουν άφλεγει.

Μά τότε, θα ρωτήσετε, αφού μπορεί το πεπιεσμένο χαρτί να ή-νη άφλεγει, γιατί να μην κατα-σκευασθούν και κανόνια από χαρ-τί; Έγινε και αυτό, στη Γερμα-νία, το 1897, ή έπιτυχ ή αποτε-λέσματα. Τό χύριο μέρος, ή κορ-μός, να πούμε, του κανονιού, θα κατασκευάζεται φυσικά, από άσά-λι, το περιτυλίγμα, όμως, έ' άπο-τελίζεται από στρώματα πεπιεμέ-νου γάρτου παρεντιθέμενα άνάμ-σα σε ισόθιμα μεταλλικά έλ-λάσματα. Και το περιτυλίγμα των βλημάτων θα είναι από χαρτί.

ΣΟΒΙΕΤΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Ο ΘΕΡΙΑΜΒΟΣ ΤΟΥ ΚΟΥΛΚΩΦ

Ο σύντροφος Κουλκώφ έβηκε μια μέρα έναν αλλεθνο τρόπο για να τα βγάλη πέρα με τις άτέλειες άεργοπο-ρίες και την παροιμιώδη τε-μπελιά των δημοσίων γρα-φείων της σοβιετικής Ρωσίας. «Ο τρόπος αυτός, με την άλη-θεια, είναι τόσο άπλος, που θα πρε- να πάση διάλωμα εύρειτε-χνας. Ο κόσμος όμως είναι άδι-κος. Γι' αυτό κι' ή δύστυχος Κουλκώφ έβρισκεται σήμερα στη φυλακή, όπου θα περάση σωστές δεκαπέντε μέρες.

Να λοιπόν πως έχουν τα γεγο-νόντα αυτής της πολυθρόλης περιπέτειας.

Ο Κουλκώφ είχε μια πολύ σπουδαία υπόθεσι μ' ένα δημόσιο γραφείο. «Όσο κι' αν πάχιζε τόσοσο για να την «κονήση», έλεπε να ηγαίνον χαμένοι ό-λοι οι κόποι του. Και τί δεν έκα-νε αυτός ή άνθρωπος! Κάθε μέ-ρα πήγαινε στο δημόσιο γραφείο και κάθε μέρα σφριζότανε χίλια δυο τεχνάσματα. Μά δεν βαρύνε-σε! Τα χαρτιά ήταν παραπε-ταμένα σε κάποιο σωτάρι. Κα-νείς δεν νοιάζονταν γι' αυτή την υπόθεσι. Ο Κουλκώφ φοβερίζει, παρακαλούσε, εξώριζε τους τυ-βήνους του, έκανε το θάρος του, έκανε σαν λυσσασμένος, χει-ρονομούσε σαν τρελλός, χωρίς να πετυχαίνει τίποτα. Οι τυραννί-τοι τον έστελναν από το ένα γρα-φείο στ' άλλο, τον έκαναν ν' ά-νεδοκατεβαίνει τις σκάλες, τον πέθαιναν στην κορούσι. Και πάν-τα τίποτα! Παντού σηκώνανε ή διάφορα τους όμους, τον στρα-δοκύνταζαν και βούλωναν τ' αυ-τιά τους.

Η αλήθεια τώρα είναι ότι το επάγγελμα του γραφιά δεν είναι και τόσο εύχρηστο. Από το πρωί ως το βράδυ αυτοί οι δυστυχισμέ-νοι «κοντυλοφόροι» τραβούν το διάβολό τους μ' ένα σωρό παλα-βούς που τους ρωτάνε για τα πιο άναπάντεχα πράγματα. Γι' αυτό δεν πρέπει κανείς να παρα-ξενείται για τον παχυδεσμομό τους και τη μοιρολατρική αδια-φορία τους.

Μά ήθελε μια μέρα που ή δυ-οινή του Κουλκώφ έφτασε στο άποχώρητο.

«Αν δεν πετύχω τίποτα σή-μερα, δεν υπάρχει πειά λόγος να έξακολουθήσω να έστανίζομαι σ' αή μου τη ζωή μ' αυτό το μαρ-τύριο, συνλογιστική. «Ας πάη στο διάβολο!... Για το τελευταίο φορά λοιπόν θα δοκιμάσω την τύ-χη μου. Ναί. Πρόπει να κάνω κάτι. Ένα σκάνδαλο! Να πάω ν' άστρώσω ένα χαστούκι σ' ένα από τους γραφιάδες που με κο-ροϊδεύουνε. Μπορεί μ' αυτόν τον τρόπο να τους κάνω να θυμηθούν το καθήκον τους...

Ο Κουλκώφ όσώστο θέωρησε φρόνιμο ν' κάνει πρώτα μια έλλ-τα στα γραφεία του ίσογειού, πείραμα που τον άναψε περισσό-τερο.

Ένας γραφιάς με κολάρο και μονιέτια δλοκάθαρα, με μια δ-μορφη μεταξωτή γραβιά, καθό-τανε σαν άγας μπροστά σ' ένα χαρτί. «Είπατε μ' έσείς ένας «μδγνρας»; Έκανε κατα-πληκτος.

Κι' έπειτα, γυρίζοντας προς τους «κοντυλοφόρους»: —Τί γίνεις! Τόν πήρα για έναν από σάς, για έναν άεργο-μθο!

«Ο Κουλκώφ ένοιωσε να ξε-σπάη μέσα του σαν θύελλα ή θυ-μός. —Ε, διάολε! φώναξε σαν να τον είχαν πιάσει από το λαι-μό. Νά ένας άντιπροσώπος του δημοσίου που μās κοροϊδεύει μπροστά στα μάτια μας! Αυτό είναι σκάνδαλο! Μπροστά στις προσωπογραφίες των μεγάλων μας άνδρών, μπροστά στα όγκώ-δη συγγράμματα των διαπρεπών νομοθετών μας, αυτός ή τεμπέλης σφριζίζει τα τραγουδάκια της μό-δας την ώρα της δουλειάς; Αύ-τό είναι μια προσβολή κατά της ή-θικης και της αξιοπρέπειας του κράτους!

Κι' ή Κουλκώφ, με μάτια που πετσούσαν άστραφές, σήκωσε το χέρι, ώρησε άπάνω σ' εκείνο τον ήσυχο άνθρωπάκο και το άστράψε ένα τραχύτο χαστούκι.

Ο γραφιάς την ίδια στιγμή έ-παψε να χτυπά το πόδι του κι' άρχισε να βράζει σπαραχτικές κραυγές σαν να τον σφάζανε. «Ο-λες ή πόρτες τότε των γραφείων άνοιξαν άπότομα κι' όλοι οι άλ-λοι γραφιάδες με τους προϊστα-μένους τους περικύκλωσαν τον Κουλκώφ...

—Βοήθεια! φώναξε το άδωσ θύμα. Σώστε με! Είμαι εδώ πέ-ρα από τα χαράματα! Μήνες και μήνες, έρχομαι δω πέρα κάθε μέ-ρα για να μάθω τί άπόγινε ή υ-πόθεσις μου. Αυτό δεν είναι ένα άκομτο μαρτύριο για έναν καλό κι' εύπειθέστατο πολίτη; Τί κα-τάστασις είναι αυτή! Από πότε ξυλοφορτώνουν μέσα στα δημόσια γραφεία έναν άντιπροσώπο του σύν-τροφου που πάει να ρωτήση τί γί-νεται ή δουλειά του;

Στασιμένως, ή σύντροφος Κουλκώφ νούβλωνε τα μάτια του. —Τί λέτε! Είσαυτε κι' έσείς ένας «μδγνρας»; Έκανε κατα-πληκτος.

Κι' έπειτα, γυρίζοντας προς τους «κοντυλοφόρους»: —Τί γίνεις! Τόν πήρα για έναν από σάς, για έναν άεργο-μθο!

—Φέρετε γρήγορα δω πέρα το φάκελλό μου διατάσει ή τμημα-τάχης με άυταρχική φω-νή. —Συγγνώμη! φωνάζει το θυ-

μα. Γιατί, παρακαλώ, έννοιε-τε τόσο σκανδαλωδώς τον άνθρω-πο που με χαστούκισε; Φέρετε μαζί και το δικί μου το φάκελλο... Μά λέγε «Ομπριεσκίν... Νικόλα «Ομ-πριεσκίν...

—Φέρετε άμέσως το φάκελλο «Ομπριεσκίν! φωνάζουν όλοι μα-ζί οι προϊστάμενοι. Τό θύμα τώρα τρέχει κοντά στον σύντροφο Κουλκώφ και το σφίγγει διαχτυκτά το χέρι.

—Έλάτε δά! τού λέει. Τί σημασία έχει ένα χαστούκι! Πε-ρνάει και ξεχνιέται τόσο εύκολα! Σύντροφε Κουλκώφ, άγαπήτε μου σύντροφε Κουλκώφ, είσαυτε ή εύεργέτης μου! Σας εύχαρι-στό! Σας εύχοριστώ θεμέλι! Δεν ξέρω πως να σας έκφρασώ την ευγνωμοσύνη μου... Έπιτέ-λους! Θά φέρουν το φάκελλό μου! Θά μάθω τώρα τί γίνεται αυτή ή καταραμένη υπόθεσι μου που την κνηγώω ένα χρόνο από γραφείο σε γραφείο! Αχ! Σύν-τροφος Κουλκώφ, αν έξέρατε τα έσάνά μου! Έχω λιώσει έξη ζευγάρια παπούτσι...

«Έχω γί-νει καρδιάδες από τις σκάλες!

—Μά τότε γιατί έφραγα το χαστούκι; φωνάζει σαν να πνί-γεται. Α! πού να πάση ή δο-γή και να σηκώση! Παρακαλώ, να κάνετε άμέσως μια μήνυση και να ρωτάτε ότι ή σύντροφος «Ομ-πριεσκίν «δέχθη σήμερα την πρωίαν εις τα γραφεία σας ένα ίσχυρόν ράπισμα από ένα κτήνος άνομαζόμενον Κουλκώφ!

Και δίχως να περιμένη άπάν-τησι ή «Ομπριεσκίν, τρίζοντας τα δόντια του από τη λύσσα, σήκο-σε το χέρι του κι' άστράψε κι' αυτός ένα χαστούκι στον Κουλ-κώφ και τον έκανε να δή τον όδρανό σποντύλι...

Μά τί σημασία είχε κι' αυτό το χαστούκι; Και τί σημασία έ-χουν άκομη κι' ή δεκαπέντε μέ-ρες φυλακή που καταδικάστηκε «έπί άδικω επιθέσει; Ο σύν-τροφος Κουλκώφ είναι ή πιο ευ-τυχισμένος άνθρωπος της σοβιε-τικής Ρωσίας. Η σπουδαία ύ-πόθεσις του εγκρίθηκε από το Συμβούλιο και τον περιμένει τώρα να βρ ή από τη φυλακή...

—ΜΙΚΑΪΛ ΣΟΤΣΕΝΚΟ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΜΟΥΣΟΥΡΓΩΝ ΤΙ ΕΙΖΕΙ ΤΟ ΧΡΗΜΑ... Ρωτήσαν κάποτε το διάσημο μουσικοσυνθέτη Ρλονκ τί άγαπού-σε περισσότερο στον κόσμο. —Τρία πράγματα, άπάντησε έκείνος. Πρώτον τα χρήματα, δεύτερον το κρασί και τρίτον ή δόξα.

—Σιωπή! διατάσει ή τμημα-τάχης και προχωρεί για να ξε-τάση το φάκελλο του Κουλκώφ, που τον έφερε τρεχάτος ένας γη-ραλέος άρχειοφύλακας.

—Ο Κουλκώφ τρέιβε τα χέρια του εύχαριστημένος. Ο τμημα-τάχης διατάζει τα χαρτιά του εισπαικά, δέχτος μπροστά στο γρα-φείο, τα υπογράφει άμέσως και τα παραδίδει σ' έναν υπάλληλο.

—Πρός έκτέλεσι! φωνάζει με θαυμασμό. Ο σύντροφος Κουλ-κώφ μās προτείνει μια σπουδαία δουλειά! Έμπρός! Γρήγορα! Προς έκτέλεσι!...

—Κι' ή δικός μου ή φάκελ-λος; ρωτάει δειλά ή «Ομπριεσκίν με το μεγάλο κατακόκκινο άνό-μα από το χαστούκι.

—Έχετε κάνει λάθος στη δι-εύθυνσι, τού άπαντεί περιφρονη-τικά ή τμηματάχης. Πρόπει ν' άπευθυνθήτε στο γραφείο παρα-πόνων...

—Μά πως ή διαμαρτύρεται το θύμα, Για τ' όνομα του Θεού, πού είναι ή φάκελλός μου; —Δεν βρίσκονται δω πέρα, τού άπαντεί με ένα εύροικόνο χαρμό-γελο ή άρχειοφύλακας.

—Μά τότε γιατί έφραγα το χαστούκι; φωνάζει σαν να πνί-γεται. Α! πού να πάση ή δο-γή και να σηκώση! Παρακαλώ, να κάνετε άμέσως μια μήνυση και να ρωτάτε ότι ή σύντροφος «Ομ-πριεσκίν «δέχθη σήμερα την πρωίαν εις τα γραφεία σας ένα ίσχυρόν ράπισμα από ένα κτήνος άνομαζόμενον Κουλκώφ!

Και δίχως να περιμένη άπάν-τησι ή «Ομπριεσκίν, τρίζοντας τα δόντια του από τη λύσσα, σήκο-σε το χέρι του κι' άστράψε κι' αυτός ένα χαστούκι στον Κουλ-κώφ και τον έκανε να δή τον όδρανό σποντύλι...

Μά τί σημασία είχε κι' αυτό το χαστούκι; Και τί σημασία έ-χουν άκομη κι' ή δεκαπέντε μέ-ρες φυλακή που καταδικάστηκε «έπί άδικω επιθέσει; Ο σύν-τροφος Κουλκώφ είναι ή πιο ευ-τυχισμένος άνθρωπος της σοβιε-τικής Ρωσίας. Η σπουδαία ύ-πόθεσις του εγκρίθηκε από το Συμβούλιο και τον περιμένει τώρα να βρ ή από τη φυλακή...

Κεφάλια μανκεν από χαρτί

ΤΑ ΤΡΑΓΙΚΑ ΘΥΜΑΤΑ ΤΗΣ ΜΟΙΡΑΣ

Η συνταρακτική άτυχία του Άγγλου Βιομηχάνου Τζών Φαλκονερ. Ο μοιραίος θάνατος δυο ναυαγών και του αεροπόρου Γκουλέτ. Η άνεξηγητες άνιποδιές του αεροπόρου Ζοζέφ Λέ Μπρί. κ.τ.λ. κ.τ.λ.

ΜΕΚΤΟΥΜΠ! λένε συχνά οι Άραβες, πράγμα που σημαίνει: «Ήταν γραφό!» Έτσι τὸ θέλησε ὁ Θεός! Οἱ Ἀνατολίτες, ὡς γνωστόν, εἶνε μοιρολάτρες μέ- χει ἀδιαφορίας μπροστὰ στὸ θά- νατο. Πρέπει νὰ δὴ κοίμεις τοὺς Γιαπωνέζους στρατιώτες νὰ ὀ- μοῦν ἀπ' τὸ χαράκιμα γελώντας μέσα στὸ καταγυριὸ τῶν πολυ- δόλων ἢ τὰ ἐκατομμύρια πρόσποια τῶν καταδικασμένων σὲ θάνατο Κινέζων, κάτω ἀπὸ τὴ σπάθα τοῦ δημίου, γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ κταλάσῃ μὲ πόση ἀδιαφορία οἱ Ἀσιατικὲς, οἱ ὁποῖοι πιστεύουν ὅ- τι καμμία προσπάθεια δὲν μπορεῖ ν' ἀλλάξῃ τὴ μοῖρα τους, περ- νούν δίχως καμμία δειλία, δίχως κανένα παραπονο ἀπὸ τὴ ζωὴ στὸ θάνατο...

Αὐτὴ ἡ ἀποθάρρυνσις, αὐτὴ ἡ ἐπιδοσουλῶσις σὲ μιὰ μυστηριώδη δύναμι, φαίνεται στὸς Ἑβραιο- παῖδους σὰν κάτι παιδαριώδες καὶ ἀνάξιο γιὰ πολιτισμένους ἀνθρώ- πους. Μὰ ἔχουν ἄδικο! Κανεὶς δὲν μπορεῖ ν' ἀρνηθῇ ὅτι εἰμαστε πολλὲς φορές τὰ παιγνίδια μιᾶς ἀνώτερης δυνάμεως, μιᾶς σκλη- ρῆς καὶ ἀδυσώπητης δυνάμεως πὺν ὑπερνικᾷ πάντα τὴ θεία Πρό- νοια. Συμπτώσεις, λένε. Ναι... Συμπτώσεις!... Μὰ συμπτώσεις τόσο ἐκπληκτικὲς καμμιὰ φορά, πὺν μᾶς τρομοκρατοῦν καὶ μᾶς ἀποστομαίζουν.

Μιὰ τέτοια σύμπτωσης πὺν προξένησε κατὰ τὴν αὐτὴν τὴν μέρες, μᾶς ἔδωσε ἀφορμὴ νὰ μι- λήσουμε σ' αὐτὸ τὸ ἄρθρο γιὰ τὰ τραγικὰ θύματα τῆς μοῖρας. «Ένας πασίγνωστος Ἀγγλὸς εἰσιμηχανὸς, ὁ Τζὼν Φάλκονερ, σώθηκε ὡς ἐκ θαύματος στὶς ἀρχὲς τῆς περασμένης ἐβδομάδος ἀπὸ τὴν τρομακτικὴ ἐκτροχίασι τοῦ ἑξαρῆς τῆς Γλασκώβης. Ὁ Τζὼν Φάλκονερ, ὁλόκαρος πὺν εἶχε γλυτώσει ἀπὸ ἕνα ἀποτρό- παιο θάνατο, βέλησε νὰ γυρίσῃ στὸ Λονδίνο μ' ἐν' αὐτοκίνητο καὶ ἐπειδὴ εἰσάχων νὰ εἰδοποιήσῃ τοὺς δικούς του ὅτι δὲν εἶχε πᾶ- θι τίποτα, εἶχε πῆ στὸ σωφρὲ νὰ τρέξῃ μ' ὅλη τὴ δυνατὴ τα- χύτητα. Ἦταν γραφτὸ τὸ ὡστό- σο νὰ μὴ γυρίσῃ ζωντανὸς στὸ σπίτι του...

Ύστερα ἀπὸ τρεῖς ὥρες, τ' αὐτοκίνητο τοῦ Φάλκονερ, καθὼς περνοῦσε μέσα στὰ σκοτεινὰ μιὰ αἰθροδρομικὴ γραμμὴ, συνεκρού- σθη μ' ἕνα φορητὸ τραῖνο καὶ ἔ- γινε χίλια κομμάτια!... Ὁ Τζὼν Φάλκονερ ἀπὸ τὴν ἐκτροχίασι τοῦ ἑξαρῆς τῆς Γλασκώβης, ἔθηκε ἀκόμη πὺν οἰκτρὸ θάνατο κάτω ἀπὸ τὶς ρόδες τοῦ φορητοῦ τραῖ- νου!...

Αὐτὴ ἡ τραγικὴ περιπέτεια μᾶς θυμίζει τώρα τὴ σκληρὴ μοῖρα τοῦ Λονδρέζου τραπεζίτη Λάνγκ- Βιλλάρ καὶ τῆς γυναίκας του, πὺν εἶχαν σωθῇ καὶ αὐτοὶ ὡς ἐκ θαύματος ἀπὸ τὸ συνταραχτι- κὸ ναυάγιο τοῦ γαλλικοῦ ὑπερω- κεινέου «Ζωρὸς Φιλίππας» καὶ γύριζαν στὴν Ἑβρώπη μὲ τὸ «Μασσόν», ἕνα μικρὸ γιανωνέ- ζικο ἀτμόπλοιο.

Οἱ Λάνγκ-Βιλλάρ, πὺν εἰσάχ- ονταν νὰ φτάσουν στὸ Παρίσι, ἐνηθισμένοι στὴν πολυτέλεια, τη- λεγράφησαν τοὺς φίλους τους νὰ τοὺς στείλουν στὴ Νεάπολι μὲ αεροπλάνο ἕνα σωρὸ ὀσῆα, γιὰτὶ εἶχαν πέσει στὴ θάλασσα μὲ τὶς πτωχάμες τους...

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ, στὸ Παρί- σι, ἕνας ἀπὸ τοὺς «ἄσους» τῆς αεροπορίας, ὁ Γκουλέτ, ἦταν ἐ- λευθέρως. Τὸ αεροπλάνο του, πὺν εἶχε κάνει θριαμβευτικὲς πτήσεις στὴν Ἀσία καὶ τὴν Ἀφρικὴ, ἦ- ταν ἔτοιμο. Ὁ Γκουλέτ λοιπὸν προσεφέρθη νὰ πᾶ νὰ συναντῇ τὸν Λάνγκ-Βιλλάρ.

Όταν λοιπὸν ὁ Λονδρέζος τρα- πεζίτης καὶ ἡ γυναίκα του ἀπο- εἰσάστηκαν στὴ Νεάπολι, ἔβηκαν τὰ ὀσῆα πὺν εἶχαν ζητήσει καὶ ἕνα αεροπλάνο ἔτοιμο νὰ τοὺς με- ταφέρει γρήγορα στὸ Παρίσι. Οἱ Λάνγκ-Βιλλάρ καὶ ὁ Γκουλέτ πέ- ρασαν ἕνα εὐθυμὸ θρόνῳ στὴ Νεά- πολι καὶ τὸ πρῶτὸ ἀπογειώθηκαν γιὰ τὴ Γαλλία. Ἡ μεταβολὴν καὶ πρὸβλέψεις ὡστόσο δὲν ἦταν καλές. Ἀλλὰ ὁ Γκουλέτ εἶχε ἐμ- πιστοσύνη στὸ αεροπλάνο του καὶ σὺν ἐλπίδι του. Ὁ ἄφταναν σῶσι στὸ Παρίσι! Μὰ δὲν ἔφταναν...

Μιὰ ὥρα μετὰ τὴν ἀναχώρησίν τους ἀπὸ τὴ Νεάπολι, τὸ αερο- πλάνο βρέθηκε μέσα σὲ μιὰ τρο-

μακτικὴ θύελλα καὶ σὲ πυκνὴ ὀ- μίχλη. Ὁ Γκουλέτ δὲν μποροῦσε πλεὺ νὰ εἰσὶ τὸ δρόμο. Ἡ κ. Λάνγκ-Βιλλάρ, φοβισμένη, ἔσφιγ- γε στὴν ἀγκαλιὰ τῆς τὶς δυὸ με- ταξωτὲς κοῦκλες πὺν τῆς εἶχαν χαρίσει τὴν περασμένη νύχτα σ' ἕνα χορὸ. Οἱ ἄνδρες ὅμως γελού- σαν καὶ τὴν περᾶσαν... Τὸ ὕ- ψόμετρο ἔδειχνε 1.800 μέτρα. Δὲν ὑπῆρχε κανένας κίνδυνος. Καὶ ὅμως οἱ μυτεροὶ βράχοι τῶν δοννῶν ὑψώσανε ὡς ἐκεῖ πάνω πὺς κορφὲς τους πὺν ἦταν σκε- πασμένες ἀπὸ τὴν ὀμίχλη καὶ τὸ αεροπλάνο πὺν πετοῦσε στὰ στρα- βά, μὲ διακόσια χιλιόμετρα τὴν ὥρα, χτύπησε ἄσφρα καὶ ἔναν ἀπ' αὐτοὺς καὶ χάθηκε μέσα στὸ τρομακτικὸ σκοτάδι τῆς νύχτας...

Τὸ πρῶτὸ τῆς ἄλλης μέρας, ἕ- νας Ἰταλὸς ἐσκόπος, κοντὰ στὸ χωριὸ Βερόλι, ἔβηκε ἀνάμεσα στὰ συντερίμια τοῦ αεροπλάνου τὰ πτώματα τῶν Λάνγκ-Βιλλάρ καὶ τοῦ Γκουλέτ. Ἡ γυναίκα τοῦ Λονδρέζου τραπεζίτη ἔσφιγγε ἀ- κόμη μέσα στὴν ἀγκαλιὰ τῆς τὶς μεταξωτὲς κοῦκλες τῆς!

Μὰ τί νὰ συλλογιστῇ κανεὶς καὶ γιὰ τὴ σκληρὴ μοῖρα τοῦ Ζο- ζέφ Λέ Μπρί, ἑνὸς ἀπὸ τοὺς πὺν τραγικοὺς Γάλλους αεροπόρους; Ἡ πτήσις του μὲ τὸν Κόστ, τὸν

περίφημο σήμερα Κόστ, πάνω ἀ- πὸ τὸ Νότιο Ἀτλαντικὸ Ὠκεανὸ καὶ ἔπειτα ἡ ἐπιστροφή του ἀπὸ τὴ Σαγκὼν στὸ Παρίσι, τὸν εἶ- χαν κάνει τριετνόβο. Ἀπὸ τὴ μέρα τὸν γυρισμοῦ του ὡστόσο συναντοῦσε διαρκῶς τρομακτικὲς ἀναποδιές τῆς τύχης. Ὅτι ἐπι- χειροῦσε νὰ κάνει ἀπετυγχάνε μὲ τὸν πὺν πανηγυρικὸ τρόπο. Ἀπὸ φορὲς ὀργάνωνε μιὰ πτήσι πρὸς τὴν Ἀνω Ἀνατολὴ καὶ δυὸ φο- ρὲς ἀναγκάστηκε νὰ πηδῇ μὲ ἀλεξίπτωτο ἀπὸ τ' αεροπλάνο γιὰ νὰ σωθῇ. Μὰ ὁ Λέ Μπρί δὲν ἔ- χανε τὸ θάρρος του. Παράγγειλε καὶ τοῦ ἔφτιαξαν ἕνα ὑπερχο αεροπλάνο μὲ τὸ ὁποῖο θέλησε νὰ ἐνδοθῇ μὲ μιὰ πτήσι του χωρὶς σταθμὸ τὸ Παρίσι καὶ τὸ Τόκιο. Ὁ αὐτὸς πὺν τὸν Ντορέ, ἕνα ἄλλο «ἄσο» ἀντάξιο του.

Κι' οἱ δύο τους λοιπὸν ξεκίνη- σαν μιὰ μέρα ἀπὸ τὸ αεροδρόμιο τοῦ Μπουζέ, ἐξέβαιον γιὰ τὴν ἔ- κπτχία τῆς πτήσεώς τους. Τὴν ἐπομένη, ὅταν εἶχαν περᾶσει πλεὺ τὴ μισὴ ἀπόστασι, νυκλιώθηκαν στὴ Σιζερία ἀπὸ μιὰ ἐφονική θύελλα. Ὁ Λέ Μπρί, ἀπελπισμέ- νος, ἔδωσε διαταγὴ νὰ ἐγκατα- λευθῇ τὸ αεροπλάνο καὶ μὲ τὸ μηχανικὸ Μεωρὸν πῆδηξε στὸ κενὸ γιὰ νὰ σωθῇ μὲ τὸ ἀλεξί- πτωτο. Ὁ Ντορέ ὡστόσο θέλη- σε νὰ σῶσῃ τὸ αεροπλάνο καὶ προσεγειώθη πρὸς ὅλη τὴ τρομε- ρὴ θύελλα. Τὴν τελευταία στιγ- μὴ ὅμως τσάκισε τὸ αεροπλάνο στὸ ἔδαφος καὶ μὲ μὴς κατάρθη- σε νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ ἐκεῖνη τὴν ἐφιαλτικὴ καταστροφή.

Ὁ Λέ Μπρί ἦταν ἀπαρηγόρη- τος. Ὅταν ξαναγύρισε στὸ Πα- ρίσι μὲ τοὺς συντρόφους του, ὁ ποστηρίχτηκε πάλι ἀπὸ τοὺς φί- λους του καὶ ὡς ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς ἐβδομάδες, δὲν τὸ Ντορέ πάλι καὶ τὸ Μεωρὸν, ξεκίνησε ἄλλη μιὰ φορά ἀπὸ τὸ Μπουζέ γιὰ τὸ μακρὸν Τόκιο...

Ἦταν ἐξέλασις πλεὺ ὅτι θὰ κα- τάφευγε νὰ φτάσῃ στὴν Ἰαπωνί- α. Μὰ τὴν ἄλλη μέρα, στὸ ἴ- διο ἀκριβὲς μέρος τῆς Σιζερίας, μιὰ παρόμοια θύελλα κατασκάισε τὸ αεροπλάνο. Ὁ Λέ Μπρί πρό- σταξε τοὺς συντρόφους του νὰ πηδῇσιν ἔξω καὶ προσπαθῇσιν μονάχος νὰ τὸ κυβερνήσῃ καὶ νὰ προσγειωθῇ. Ὁ Ντορέ αὐτὴ τὴν φορά πῆδηξε πρῶτος καὶ σώθη- κε μὲ τὸ ἀλεξίπτωτο. Ὁ Λέ Μπρί καὶ ὁ Μεωρὸν πὺν εἶχαν μείνει φυλακισμένοι μέσα στὸ τραγικὸ αεροπλάνο, τακτιστῆσαν καταγῆ- ραζον τὸν ἴ-... Κι' ἀλήθεια, ὁ πᾶσχουν πὺν λίγα παραδείγματα ἐνὸς τέτοιου ἀδυσώπητου κατα- τρογμοῦ τῆς τύχης! Ὁ Λέ Μπρί, ὁ ἄτυχος Λέ Μπρί εἶνε ὁ πὺν τραγικὸς ἀπ' ὅλους τοὺς ἀε- ροπόρους.

Μὰ καὶ ἡ ἱστορία πλεὺ μᾶς δι- νει περίφημα παραδείγματα μιᾶς τέτοιας σκληρῆς καὶ ἀδυσώπητης μοῖρας πὺν μᾶς ἀφήνουνε κατὰ- πληκτικούς. Πῶς μπορεῖ κανεὶς νὰ θυμῇ τὴν δίχως συγκίνησι τὸ συν- ταρακτικὸ περῶμένο τῶν γυνὼν δυὸ αὐτοκρατόρων τῆς Γαλλίας;

Ο Φραγκίσκος Ίωσηφ

Ὁ Ναπολεὼν ΙΙ πὺν τὸν εἶχαν προσκινή- σει ἡπῆιο ἀκόμη, εἰκοσι βασιλεῖς, ὁποτελεῖς τοῦ μεγάλου πατέρα του, πῆθανε ἄδοξος ἀπὸ φθῆσι στὸ πύργο τοῦ Σαίμπρον.

Ύστερα ἀπὸ εἰκοσιεπτὲ χρόνια, γεννή- θηκε στὸ Τουίλερι ὁ γνῖος ἐνὸς ἄλλου αὐτο- κρατορος, ὁ γνῖος τοῦ Ναπολεόντος ΙΙΙ, ὁ Λουδοβίκος. Ἡ δάπτισις του εἶχε τὴν ἴδια μεγαλοπρέπεια τοῦ πρώτου, τοῦ ἐξαδέλφου του. Ἐπειτα ὅμως ἦλθε τὸ Σεντάν, ὅπως εἶχε ἔρθῃ καὶ τὸ Βατερλώ καὶ ὁ Ναπολεὼν ΙΙΙ πῆθανε ἐξοριστός, ὅπως εἶχε πῆθανε καὶ ὁ Ναπολεὼν Ι. Ὁ γνῖος του, ὁ πρίγκηψ Λουδοβίκος, ἀξιωματικὸς τοῦ ἀγγλικοῦ στρα- τοῦ, ἔφυγε μιὰ μέρα μὲ μιὰ ἀποστολὴ γιὰ τὴ Νότιο Ἀφρικὴ καὶ πῆθανε ἐκεῖ κάτω, περνοῦντας σὲ μιὰ ἐνδοθρὰ ἀπὸ τὶς λόγχες τῶν Ζουλοῦ... Ἡ μοῖρα ὡστόσο χτύπησε μὲ περισσώτερη σκληρότητα τὸν αὐτοκρατορικὸ ὀκνο τὸν Ἀφθόργων τῆς Αὐστρίας. Ὁ αὐτοκράτωρ Φραγκίσκος Ίωσηφ ἔβλεπε διαρκῶς στὴ ζωὴ του τραγικὲς καταστρο- φὲς καὶ αἰματηρὰ δράματα νὰ ἐξαφανίζων ἕνα-ἕνα τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας του. Ἡ ἀρ- χιδούκισσα Ἐλισάβετὴ κᾶνκε σὲ μιὰ τρομα- κτικὴ πυρκαϊά. Ὁ ἀρχιδούξ Μαξιμιλιανὸς τυφειώθηκε ἀπὸ τοὺς Μεξικανὸς ἐπανα- στατῆς. Ἡ γυναίκα του, ἡ ἀρχιδούκισσα Καρόλινα, πῆθανε τρελλή. Ὁ ἀρχιδούξ Ρο- δόλφος αὐτοκτονήσῃ στὸ Μάγερλινγκ μὲ τὴν ἐρωμένη του, τὴ Μαρία Βεστέρα. Τέλος, τὸν Ἰούλιο τοῦ 1914, ὁ ἀρχιδούξ Φραγκίσκος Φερδινάνδος δολοφονήθηκε μὲ τὴν γυναίκα του στὸ Σερὰγβο ἀπὸ ἕνα Σέρβο πατριώ- τη. Ἀπὸ ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἄρχισε ἡ τελε- ταία φάσις τῆς τραγικῆς βασιλείας τῶν Ἀφθόργων. Ὁ γέρο Φραγκίσκος Ίωσηφ, μιστρίλλος πλεὺ ἀπὸ τὰ ἀδυσώπητα χτυπή- ματα τῆς μοῖρας, πῆθανε τὸ 1917 σ' ἀνά- χτορα τοῦ Σαίμπρον, μέσα σὲ τρομακτικὸς καὶ ἀγωνιώδεις ἐφιαλτές.

Ἰπᾶσχουν ὡστόσο καὶ ἄλλες περιπτώσεις ἀκόμη πὺν σκοτεινές, πὺν δείχνουν πῶσο σκληρὴ εἶνε καμμιὰ φορά ἡ εἰρωνεία τῆς τύχης. Στὶς 11 Νοεμβρίου τοῦ 1918, στὶς 11 ἡ ὥρα τὸ πρῶτ, οἱ Γερμανοὶ πληρεξούσιοι ὀ- πόρησαν στὸ δόσος τῆς Κομμουνιστῆς τὴν ἀ- ποδοχὴ τῶν ὁρων τῶν Συμμάχων. Σ' ὅλο τὸ μέτωπο, ἡ σάλπιγγες σημαίνανε: «Παύσατε πᾶρ!» Ὑστερα ἀπὸ μιὰ ὥρα ἀπὸ οἱ στρα- τῶτες ἄρχισαν νὰ ἐγείνων ἀπὸ τὰ χαρα- κώματα καὶ νὰ τραγοῦδον σὰν τρελλοὶ ἀπὸ τὴ χαρὰ τους. «Ένας ἄγγλος σύνδεσμος τό- πε ἔφυγε μὲ μιὰ μοτοσυκλέτα γιὰ νὰ πᾶ μιὰ τελευταία διαταγὴ σ' ἕνα φυλάκιο. Τὴ στιγμὴ ὅμως πὺν περνοῦσε ἀπὸ ἕνα δρόμο μιὰ ἀέτοπη σφαῖρα τὸν χτύπησε κατὰστη- θα καὶ τὸν ἐξήλασε νεκρὸ!

Αὐτὸς ὁ στρατιώτης, ἐπὶ τέσσαρα χρόνια, εἶχε λάβει μέρος σ' ὅλες τὶς ἐπιθέσεις καὶ σ' ὅλες τὶς μάχες καὶ δὲν εἶχε πληγωθῇ πο- τέ. Κι' ὅμως, ἀπὸ μιὰ τραγικὴ εἰρωνεία τῆς τύχης, τοῦ ἦταν γραφτὸ νὰ πῆθῃ τὴν χαο- μόννη μέρα τῆς ἀναστροφῆς καὶ νάναί αὐτὸς ὁ τελευταῖος νεκρὸς τοῦ πολέμου!...

ΓΙΑ ΤΙΣ ΚΥΡΙΕΣ ΚΑΙ ΤΙΣ ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΕΣ ΜΕ ΤΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΜΟΙΑΖΗ Η ΓΥΝΑΙΚΑ

Μὲ τρία πράγματα πρέπει νὰ μοιάζῃ καὶ συγχρόνως νὰ μὴ μοιάζῃ ἡ φρόνιμη γυναι- κά: Ἐν πρώτοις πρέπει νὰ μοιάζῃ μὲ τὸν σαλιγκάρη καὶ νὰ μείνῃ πάντα στὸ σπίτι της, ὅπως τὸ σαλιγκάρη μείνει στὸ καβόκι του. Δὲν πρέπει ὅμως νὰ κουβαλᾷ ἐπάνω της ὅτι φόρεμα ἡ στολίδι ἔχει, ὅπως κάνει τὸ σαλιγκάρη. Δεύτερον πρέπει νὰ μοιάζῃ μὲ τὴν ἡχὴ ἡ ὁποία μιλεῖ μόνον ὅταν τὴ ρω- τοῦν. Δὲν πρέπει ὅ- μως καὶ σὰν τὴν ἡχὴ νὰ ἐπαναλαμβάνῃ ὅτι ἀ- κοῦει. Καὶ τρίτον πρέ- πει νὰ μοιάζῃ μὲ ὁ- λὸι δημαρχεῖον, νάναί δηλαδὴ ἀκριβεστάτη καὶ τακτικωτάτῃ στὴ δουλειὰ της ἀλλὰ συ- χρόνως νὰ μὴν κᾶν ὡς ὥρα τόσο θόρυβο ὥστε νὰ τὴν ἀκούῃ ὁ λόκληρὴ ἡ πόλις.

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΜΙΑ ΜΑΤΙΑ ΣΤΑ ΔΙΑΦΟΡΑ ΣΤΟΥΝΤΙΟ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ἡ Μάργκαρετ Σούλλιβαν, προκειμένη ν' ἀνανεώσῃ τὸ συμβόλαιόν της μὲ τὴν Μετρώ Γκόλντγουϊν Μάινερ, ἐξήτησε ἀπὸ τὴν ἑτοι- ρία ν' ἀναγραφῇ εἰδικὸς ὁρος, διὰ τοῦ ὁ- ποῖου ἡ καλλιτέχνης θὰ εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ... «διατηρήσῃ τὴν προσωπικότητά της». Καὶ ἦταν τὴν ῥωτήσανε τί ἐσημαίνει ἡ... ἀκαταλά- εῖστη αὐτὴ φράσι, ἡ ὥραια δευτέττα ἔ- ὄωσε τὶς ἑξῆς ἐξηγήσεις:

—Οἱ σκηνοθέται τοῦ Χόλλυγουντ, —εἶπε —διαστρεβλῶνουν τὴν προσωπικότητα τῶν καλλιτεχνιδῶν, τοὺς δίνουν ἕνα ὠρομένο καλοῦνι χάρητος καὶ ὠμορφιάς καὶ τὶς με- ταβάλλουν σὲ χαροποιμένες μᾶ ἄψυχες κοῦ- κλες. Δὲν θέλω ν' ἀναφέρω ὀνόματα, μὰ ἡ περισσότερες ἀπὸ τὶς σημερινές δευτέττες εἶνε ἀπελπιστικά μονότονες σ' ὅλα τους τὰ φίλμ. Μοιάζουν μ' ἄλλα λόγια μὲ χαλκομα- νίδες. Γιὰ ν' ἀποφύγω καὶ ἐγὼ τὸν κίνδυνον νὰ μεταβληθῶ σ' ἕνα ἄψυχο «τύπο», ἐξή- τησα ὡς ὁρον νὰ διατηρήσω τὴν πραγμα- τικὴ μου προσωπικότητα!

Στὶς ἀρχὲς τοῦ μηνὸς αὐτοῦ, ὁ διάσημος Γερμανὸς σκηνοθέτης Φρίτς Λάγκ ἄρχισε στὸ Βερολίνο τὸ γύρισμα τῆς νέας ταινίας του, πὺν θὰ φέρῃ τὸν τίτλο «Δίλιμο». Ὁ μεγα- λὸς σκηνοθέτης ἀπέφυγε ν' ἀνακοινώσῃ λε- πτομέρειες τοῦ καινοῦνισμου τοῦ φίλμ. Δεῖι μονάχα πῶς θὰ εἶνε ἀπὸ τεχνικῆς ἀπώρεως τὸ καλύτερο ἔργο πὺν ἔκανε ὡς τώρα.

Ὁ Χάρρυ Μπῶρ, ὁ ὁποῖος ἐπωνομάσθη «Γιάννης» τῆς Γαλλίας, ὁ ἀλησμόνητος πρωταγωνιστὴς τοῦ «Δαυὶδ Γκόλντντερ», ἀπο- φάσισε νὰ γίνῃ σκηνοθέτης. Τὸ πρῶτο φίλμ πὺν θὰ γυρίσῃ, εἶνε τὸ «Μικρὸ Καράδι», ἐπὶ τῇ βάσει μιᾶς νοβέλλας τοῦ γνωστοῦ συγ- γραφέως Ἀντρέ Σαβιγιόν.

Συνεχίζεται στὴ Βενετία τὸ γύρισμα τῶν «ἐξωτερικῶν» τοῦ «Καζανόβα». Τὸ ὁλο τοῦ διαδοχικοῦ γυναικοκατακτητοῦ θὰ τὸν ἀπο- δυθῇ, ὅπως ἔχουμε γράφει καὶ ἄλλοτε, ὁ Ἰβάν Μολζουκν.

Γυρίζεται ἤδη ὑπὸ τὴ διεύθυνσι τοῦ Γάλ- λου σκηνοθέτου Πιέρ Γκερλῆ, ὁ «Ψωρὰς τῆς Ἰσπανίας», ἀπὸ τὸ διώνυμο ἀνθιστό- ρημα τοῦ Πιέρ Λοτὶ. Τὸ ὁλο τοῦ Γιάν, τοῦ ἥρωος τοῦ ἔργου, τὸν παίζει ὁ Τόμνυ Μπουρντέλ.

Ὁ Ριχάρδος Κόστὲ εἶνε ὁ πρωταγωνι- στὴς τοῦ ἔργου «Τὸ Σπίτι τῆς 56ης Ὁ- δοῦ» πὺν γυρίζεται τώρα στὰ στούντιο τῆς «Φεστ Νάσιοναλ». Γιὰ τὸ φίλμ αὐτὸ, λέγε- ται, ὅτι θὰ φέρῃ πραγματικὴν ἀναστροφήν στὴν τέχνη τοῦ κινηματογράφου μὲ τοὺς πα- ράξυνους ἀρχιτεκτονικοὺς ρυθμούς τῶν κτι- ρίων του.

Ὁ Ρενέ Κλαίρ, ὁ μεγαλύτερος Γάλλος σκηνοθέτης, ἀποφάσισε νὰ χρησιμοποιήσῃ στὸ προσεχές τοῦ φίλμ «Ὁ ἔοχατος τῶν ἐ- κατομνησμένων» τὸν Τσαρλς Λάιτμαν, τὸ διάσημο Ἀγγλὸ ἡθοῖστὸ πὺν πρωταγωνιστεῖ καὶ στὸ φίλμ «Ἡ γυναίκα τοῦ Ἑρρί- κου Η'».

ΧΑΡΙΝ ΤΩΝ ΑΝΑΙΣΤΗΤΩΝ ΜΑΣ Η ΣΤΗΛΗ ΤΟΥ ΙΑΤΡΟΥ ΣΑΣ

Οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ συμβουλευθοῦν τὸν ἱατρὸν τῶν «Πασηνῶν», πρέπει νὰ γράφουν στὸν φάκελλο τῶν ἐπιστολῶν τὴ φράσι: ἐλὶ ἐ τὸν Ἰ α τ ρ ο ν, καὶ νὰ ὑπογράφουν μὲ ψευδώνυμο.

Δ. Δ α μ ι α ν ὸ ν, Χωριστὴν (Δράμας).— Ἐλήθησαν. Ἐπειδὴ ὅμως ἡ πρωὴ ἐπι- στολή σας κυριέπεσε, θ-ερωσὺς αὐς παρακα- λῶ, γράψτε μου λεπτομερῶς πᾶν ὅ,τι θέλετε καὶ θὰ ἔχετε ταχέως ἀπάντησιν.

Τ. Γ. Βόλον.—Τὰ μπιμπικια τὰ μαῦρα τῆς μύτης σας γίνονται ἀπὸ λιπαρὰς ὁσῆας τοῦ δέρματος, καὶ ὁποῖοι παραμένουν εἰς τοὺς πόρους καὶ σχηματίζονται σμηγματωεῖδες ὁ- σῆας. Τοιαύτος μεταφυσθῇτε ἐξωτερικῶς πλύνετε μὲ ὀλίγον μπουμπᾶκι, δοντημῆνο εἰς διὰλυτον σόδα πὺν πίνετε (ἕνα κουταλάκι τοῦ καφέ σόδα εἰς μισὸ ποτήρι νερό). Πρέ- πει ὅμως καὶ ἐσωτερικῶς νὰ πίνετε μιὰν κουταλιά τῆς σόδας τὸ πρῶτ καὶ μιὰ τὸ βράδυ τὴν ὥρα τοῦ καφέ καὶ τοῦ φαγητοῦ ἀπὸ τὸ ἀκόλουθον φάρμακον:

Jodure de potassium 5 gram.

Eau distillée 200 "

Τὴν κουταλιά νὰ τὴν εἰσάγετε μέσα σὲ μι- σὸ φλυτζανίον γάλα. Αὐτὸ δὲ νὰ τὸ ἐξα- κολουθῆτε καθε μῆνα ἐπὶ δέκα ἡμέρας, νὰ διακόψετε δηλαδὴ καὶ νὰ ἐπαναλαμβάνετε.

«Νέον».—Αἱ συσπάσεις τῶν βλεφάρων εἶνε ἀποτέλεσμα νευρικῆς αἰτίας. Εἶνε νευ- ρομικαὶ συσπάσεις, ὁδεμαὶ σὲν οὐκ ἔχον- ται μὲ τὴν ὄραση. Τὴν στιγμὴν τῆς ἐνο- χλήσεως κᾶντε ὀλίγον μασσὰς ἢ βάζετε καμμιαν χλιαρὴν κομμάριον.

Εἰς τὴν δευτέραν σας ἐρώτησιν δὲν δύνα- ται νὰ ἀπαντήσῃ ἱατρὸς ἀνεν ἱατρικῆς ἐξε- τάσεως.

Ἐρ. Μι α σ ὺ λ η, Λάρισαν.—1) Μετὰ τὸ ξύρισμα νὰ μεταχειρίζεσθε alcohol à l'a- cide Salicylique 1 ὀζο ἡραιωμένον, καὶ μ' αὐτὸ νὰ βρέξετε τὸ δέμα σας. Ἄν καίη πολὺ, τὸ ἀραιώσετε μὲ νερὸ ὥστε νὰ μὴ τσουξῇ. Εἶνε τὸ καλύτερο ἀπολυμαντικὸ διὰ τὸ δέμα.

2) Γιὰ ἀποφυλικτικὸν μέσον μεταχειρισθῇ- τε τὰ συνηθισμένα.

3) Πάντοτε τὸ φῶς πρέπει νὰ εἶνε ἐπαρ- κές, διότι ἄλλως, κατὰ τὴν ἀνάγκησιν τὸ μέτρον φῶς κοινάζει τὴν ὄραση.

Χό ε λ, Ναύπλιον.—Νὰ βγάλετε καθε ἰ- δεὰ γιὰ φνιματῖα, διότι αὐτὰ πὺν μοῦ γρά- φετε δὲν εἶνε συμπτώματα φνιματισμοῦ. Βε- βᾶτως χωρὶς νὰ σᾶς ἀκουσθῇ ἱατρὸς δὲν εἶνε δυνατόν ἀσφαλῶς νὰ κρίνῃ κανεὶς τὴν πᾶθησιν σας. Κατὰ τὰ λεγόμενα τοῦ ἱατροῦ σας, ἀρίστου ἐπιστήμονος, φαίνεται ὅτι πρό- κειται περὶ νευρομικῶν συσπάσεων προε- ρχομένων ἐκ ψύξεως ἢ ἐξ ἄλλων αἰτίων νευροσφοδιστικῶν. Τὴν ὥραν τοῦ πόνου νὰ τριβεσθε μὲ αἰνιδικὸν εἰς τὸν θώρακα ἢ νὰ μεταχειρίζεσθε ζεστὰς κομπρέσες καὶ νὰ πίνετε καὶ μιὰν tablette Aspirine Bayer ἢ ὁποία θὰ σᾶς ἀνακουφίξῃ ἢ μιὰν Kal- mine.

Υἱὸν Βουλβου τοῦ.—Ἡ πράξις διὰ τὴν ὁποῖαν μοῦ γράψετε βεβᾶτως εἶνε κατα- στραφικὴ γιὰ τὴν ὕειά καὶ δύναται νὰ τὴν διακρίνῃ ὁ ἱατρὸς. Ἀποῦ ὅμως ἀπὸ τότε ἔ- χ

Η ΛΑΤΡΕΙΑ ΤΩΝ ΖΩΩΝ ΣΤΑΣ ΙΝΔΙΑΣ

Η άπεραντη λατρεία των 'Ινδών προς τις αγελάδες. Πώς έτιμωρείτο όποιος σκότωγε αγελάδα. Ό εξίλασμός των ενόχων. Πώς εξασφαλίζει κανείς τόν παράδεισο. Η άσυδοσία των πιδήκων στις 'Ινδίες. Χαρακτηριστικά ανέκδοτα κ.τ.λ.

ΟΙ περισσότεροι από τους λαούς της Άνατολής, αίσθάνονται για όρισμένα ζώα λατρεία, πραγματικά θρησκευτική, πιστεύοντας ότι σ'α τετράποδα αυτά ένοσρκωνονται διάφορες θεότητες. Η αγάπη όμως και ο σεβασμός που δείχνουν οι 'Ινδοί για την αγελάδα και τους πιθήκους, είνε κάτι άφάνταστο. Από τα ανέκδοτα που θα σας αναφέρουμε παρακάτω, θα βεβαιωθείτε και μόνος σας για την αλήθεια αυτού του ισχυρισμού.

Ο Μανού, μια από τις μεγαλύτερες μορφές του ινδικού πανθέου, είχε θεοποιήσει μόνος του μια αγελάδα του, που της έδωσε τó όνομα Χαμαντενού, επειδή πίστευε—ή, τουλάχιστον, έκανε πως πίστευε,—ότι η αγελάδα αυτή είχε θηλάσει τη θεά Λαγνί, ή οποία έπλυνε τόν κόσμο... Άργότερα, όμως, οι βραχμάνες ώρισαν ότι κάθε αγελάδα πρέπει να είνε ζωό σεβαστό στους 'Ινδούς και να λατρεύεται ως θεότης. Συγχρόνως, έβγαλαν την άπόφαση, τó νόμο μάλλον, ότι εκείνος που θά κακοποιούσε μι' αγελάδα, θά έτιμωρείτο σαν να διέπραξε τó πιο βαρύ έγκλημα. Σ' έξαιρετικές μονάχα περιπτώσεις επιρεπότανε να σφάζουν μια αγελάδα—για να προσφέρουν, λόγω χάρις, θυσία στους θεούς ή για να ποιοποιηθούν ένα ξένο. Διαφορετικά, όποιος σκότωνε ένα από τα ιερά αυτά ζώα, κατεδικάζτανε να καή ζωντανός!

Τί συνέβαινε όμως όταν κανείς σκότωνε μια αγελάδα από άπροσεξία; Ο νομοθέτης προέβλεψε και αυτήν την περίπτωση. Έκείνος που σκότωσε μια γελάδα χωρίς να τó θέλη,—γράφον ή 'Βέδες,—τα θρησκευτικά βιβλία των 'Ινδών,—υποστεί να λάβη συγχώρεσι για τó βαρύ αυτό ποσού του, αν άφ'ού ευρίση τó κεφάλι του, μείνη έαπλωμένος ένα δόκιμμο μήνα σ' ένα λειβάδι όπου έσσκουν γελάδες, τρώγοντας μονάχα θρασμένα καλυπτόνια και σκεπασμένος με τó δέρμα του θύματος. Τους άκόλουθους δύο μήνες πρέπει ν' άκολουθή τó κοπάδι των αγελών, καταπίνοντας τη σκόνη που σηκώνουν από πίσω τους τα ζώα, να στέκεται όταν στέκονται και αυτά και να τά άκολουθή και πάλιν, όταν εκείνοι ξεκινούν. Αν μια αγελάδα πέσει βαριά άρρωστη, εκείνος πρέπει να την ποιοποιηθή και να την κάνει καλή. Αν ένα θηρίο επιτεθή στο κοπάδι, εκείνος πρέπει να υπερασπισθή τις αγελάδες και με κίνδυνο της ζωής του να προσπαθήσει να τις σώσει.

Γενικά, κάθε 'Ινδός έγκληματίας μπορεί να εξιλωθή για τó κοίμα του αν άποσείσει ν' άκολουθή επί ένα δόκιμμο χρόνο ένα κοπάδι γελάδες. Ό πιο ιερός όρκος στις 'Ινδίες θεωρείται εκείνος που τόν κάνει κανείς κρατώντας την ούρά μιας γελάδας. Και όποιος μπορεί να πεθάνει πίνοντας στα χέρια του μια ά-

γελαδινή ούρά, θεωρείται μακάριος από τους συγγενείς του. Στην περίπτωση αυτή πιστεύεται ότι η ψυχή του ανθρώπου αυτού αν δεν πάη κατ' ευθεία στον παράδεισο, θά ένοσρκωθή τουλάχιστον σε καμιά αγελάδα, όποτε θά δέχεται όλες τις τιμές που άπονέμονται συνήθως στο ιερό αυτό ζωό...

Οι 'Ινδοί άσκηγοί εξεμεταλλεύθησαν αυτήν την 'άγελοδολατρεία' για να προκαλέσουν τη μεγάλη επανάστασι του 1857 κατά των 'Αγγλων. Οι ιθαγενείς δηλαδή φύλαρχοι ισχυρίστηκαν ότι η σφαίρες που χρησιμοποιούσαν οι 'Αγγλοι στρατιώτες ήσαν φτιαγμένες από μαρουτί και... λίπος αγελαδινό. Η πληροφορία αυτή εξαίρεσε τόσο τους προκλητικούς και άμωβείς 'Ινδούς, ώστε ξεσηκώθηκαν σαν ένας άνθρωπος για να τιμωρήσουν τους άσεβείς, τούς άπιστους, που σκότωναν αγελάδες για να χρησιμοποιούν τó λίπος τους. Και ή εξέγερσις αυτή των φανατισμένων 'Ινδών, που λίγο έλειψε να γίνει άφορητή νά χάσει ή 'Αγγλία τις άποιες της, δεν κατεστάλη παρά μονάχα όταν επήγγη στο αλ-

μα των επαναστατών!

Ας δούμε τώρα πως άκδηλώνεται ή λατρεία των 'Ινδών προς τους πιθήκους.

Τα ιερά βιβλία των Βραχμάνων αναφέρουν ότι μετά τó θάνατο του ήμιθέου Νάτ, ή ψυχή του πήγε στην κοιλιά μιας μύμους. 'Υστερ' από λίγο καιρό, ή μύμους αυτή γέννησε ένα τεράστιο πιθήκο, ό όποιος δεν ήταν άλλος από τó Νάτ και ό όποιος στη δεύτερη ζωή του έλαβε τó όνομα Χανουμάν.

Οι 'Ινδοί, λοιπόν, εξακολουθούν να πιστεύουν ως σήμερα, πως ό άθάνατος αυτός πιθήκος είνε τó σ' ευκίνητος, ώστε μπορείς μ' ένα κήδημα να ερεθή στον ούρα νό ή και να δρασκέλιση ένα μεγάλο όικερό! Συγχρόνως, ήταν τόσο δυνατός, ώστε μπορείς να... ξεχωρίσώ και να μεταφέρω όπου θέλει και τó πιο μεγάλο βουνό! Έπίσης ό θεόρατος αυτός πιθήκος καταλάβαινε και μιλούσε τη γλώσσα των ανθρώπων. Μια μέρα όμως, ό Νάτ ή Χανουμάν, λαιμαργός όπως όλοι οι πιθήκοι, νόμισε πως ό ήλιος ήταν ένας... νόστιμος καρπός, ερεθήκε μ' ένα

πήδημα στον ούρανό, άρπαξε τó άστρο της μέρας και προσπάθησε να τó ρίξη στη γή... Μα οι θεοί θυμώσανε πολύ με τόν πιθήκο για την τρέλλα που πήγε να κάνει και, για να τού αφαιρέσουν την επικίνδυνη δύναμή του, περιώρισαν τó άναστημά του στις σημερινές διαστάσεις. 'Ότσο, ό πιθήκος, αν και άποτελεί σήμερα μια μικρογραφία του προγόνου του, εξακολουθεί να είνε ζωό σεβαστό και τιμημένο.

Οι πιθήκοι περιφέρονται άνεκαθεν στις 'Ινδίες ελεύθεροι και άσύδοτοι. Ό,τι και να κάνουν, και τή μεγαλύτερη ακόμα ζημία, δεν θά ερεθή ένας 'Ινδός με τούς πετξή μια πέτρα. Και ό άσπράστος εκείνος Εδωραπίς που θά τολμούσαν να περάξη ένα από τα ιερά αυτά ζώα, θά έχοταν άσφαλώς την επίθεσι του έξαγριωμένου πληθους. Μπαίνουν στα σπίτια και άρσάνουν, ήτι έρούν μπροστά τους, βεβαιώ ότι δεν θά τιμωρηθούν. Σε πολλές πόλεις, οι κάτοικοι αναγκάστηκαν να φράσουν με κάγκελα τα παράθυρά τους, για να μη μπορούν οι πιθήκοι να σπάσουν τα σπείτα τους. Τό άπλούστερο βέβαια θά ήταν να τρομοκρατήσουν τ'αδιάντροπα αυτά ζώα, να ξεκάνουν μερικά από αυτά για να κάνουν και τó υπόλοιπα να συνετισθούν.

Από κτενός όμως 'Ινδοί τó μυαλό δεν είνε δυνατό να περάση ή...έγκληματική αυτή σκέψι! Στα μέρη όπου τα παρόδια των σπιτιών είνε προσφυλαγμένα με κάγκελα, οι πιθήκοι έγκυβόσσουν τó στραγγείο τους κοντά στις άγορές, στις όποιες τά διάφορα φραγώματα είνε έκτεθειμένα σε καρροτσάκια.

Μια μέρα, στην Καλκούτα,—γράφει ένας Άγγλος περιηγητής σ' ένα τόμο εντυπώσεων του από τις 'Ινδίες,—παρακολουθούσα ώρες δόκιμμες ένα πιθήκο, ό όποιος στεκότανε μισός στο ύπαιθριο κατάστημα ενός ζαχαροπλάστου, με ύφος αδιάφορο, σχεδόν νοσταλγικό. 'Ότσο, τόν έβλεπα να ρίχνη κάπου-κάπου πλάγιες ματιές στον καταστηματόχη, περιμένοντας την κατάλληλη στιγμή που ό ζαχαροπλάστης θά είχε στραμμένη άλλοι την προσοχή του, για να...χυμήξη σε μερικά προκλητικά ζαχαρωμένα μήλα που σημάιζον μια ροητευτική πυρραίδα... Άκόμα γελώ, όταν ξαναθυμάμαι τó που τóπονηρο ύψος του πιθήκου, που εξακολουθούσε να προσποιείται ότι δεν είχε προσέξει τα μήλα... Τό πήδημα τόν όμως, ήταν τόσο δομητικό, ώστε πέταξε καταγής όλα τα γλυκά, που κυλίστηκαν στις σκόνες. Και τó τρομερότερο για τόν πιθήκο ήταν ότι κάτω από τα μήλα ήσαν κρυμμένες ένα σωρό μέλισσες, ή όποιες έπεσαν με μανία έναντιον του ζώου που τις ενόχλησε ενώ έτρωγαν!... Ό καυμένος ό πιθήκος άρχισε να τρέχη δεξιά και άριστερά, πασαλειμένος γλυκά και στοιγνίζοντας από τούς πόνους που τού προξενούσανε τά κεντρί-

σματα τσών μελισσιών!... Και τότε συνέβη κάτι που δεν θά τó πίστευα αν δεν τó έβλεπα με τά μάτια μου. Ό ζαχαροπλάστης άρχισε να τρέχη πίσω από τόν πιθήκο, όχι για να τόν τιμωρήσει, επειδή τού έκανε μι' έμια τόσο μεγάλη, μα για να τόν... προστατεύει από τις μέλισσες! Όσο και αν ήταν θυμωμένος ό έμπορος επειδή κατεστράφησαν τά μήλα, δεν μπορούσε να λησμονήσει ότι ή αίτια τού κακού ήταν ένας πιθήκος—ένα ζωό δηλαδή ιερό, άξιο προστασίας και άγάπης!...

Στις περισσότερες πόλεις των 'Ινδών υπάρχουν ειδικά άστυα για τούς γέρους πιθήκους, που δεν μπορούν πια να έρούν μόνοι τους την τροφή τους ή που έχασαν την εδνησιότητά τους λόγω της ηλικίας τους. Και σε ώρισμένα κέντρα είνε χτισμένα ακόμα και νοσοκομεία για τούς άρρωστους πιθήκους!

Πρέπει τώρα να σημειωθεί, ότι ά' όλους τούς πιθήκους, οι 'Ινδοί λατρεύουν με έχωριστή προτίμησι τόν 'έντελη', ένα είδος που είνε σιγά-σιγά να εκλείψη. Ό πιθήκος αυτός διακρίνεται για την εύκολία με την οποία εξημερώνεται, για τά...έθγενικά αίσθηματά του και για τούς καλούς τρόπους του. Συγχρόνως, έχει ένα προτέρημα πολύ σπάνιο στο γένος των πιθήκων: Δεν κλέβει ποτέ! 'Αν δεν τού δώσουν να φάη, δεν άπλώνει ποτέ τó 'χείρι' του να πάρη μόνος του τροφή. Εδνηότη είνε, λοιπόν, ή άγάπη που τού δείχνουν οι 'Ινδοί.

Τό πιο συνηθισμένο φυλαχτό στις 'Ινδίες είνε ένα άγαλματάκι που παριστάνει ένα έντελη. Με τή διαφορά, ότι για να άποκτήση κανείς τó δικαίωμα να φέρη αυτό τó φυλαχτό, πρέπει να υποβληθή προηγουμένως σε μι' γενική καθύρι και σωματική και ψυχική. Είνε δηλαδή υποχρεωμένος να λουστή με νερό τού Γάγγη ποταμού και να ξεολογρηθή τά άνομημά του σ' ένα Βραχμάνο. Έτσι μονάχα θα μπορεί να κρεμάσει από τó λαιμό του ένα άγαλματάκι που άπεικονίζει τά χαρακτηριστικά ενός ζωόν τόν ιερού και σεβαστού όπως ό...πιθήκος!

Στην χώρα τού Γάγγη, οι πιθήκοι κηδεύονται με τιμές που θά τις ζήλευε και ένας μεριστάν. Την κηδεία τους την άκολουθούν υποχρεωτικά όλοι οι προσώχτες τού τόπου. Όσο για τó νεκρό πιθήκο, είνε τοποθετημένος σε μι' μαρμαρένια λεκάνη, σκεπασμένη από μετ'εσθιά όρεσάματα. Και επειδή οι ύπόλοιποι πιθήκοι παρακολουθούν και αυτοί τó νεκρό ως την τελευταία κατοικία του, οδολογίζοντας θλιερά. παντάεστε πια τή γραφικό θέαμα παρουσιάζουν αυτοί τού ίδιους ή κηδείες!...

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Η ΣΚΥΛΛΟΦΙΛΙΑ ΚΑΙ Η ΓΑΤΟΦΙΛΙΑ ΤΩΝ ΑΓΓΛΩΝ

—Μέσα στην πόλη τού Λονδίνου υπάρχουν περισσότερα από διακόσιες χιλιάδες σκυλλιά.

—Κάθε μεγάλο σκυλλί στοιχίζει στον κύριο του δυό λίρες την εβδομάδα.

—Τά μικρά σκυλλιά περιπου μι' λίρα.

—Επομένως αν πούμε ότι όλα τά σκυλλιά τού Λονδίνου στοιχίζουν περισσότερο από ένα εκατομμύριο λίρες τόν μήνα, δεν θά ποίμε καμιά υπερέβλη.

—Έκτός απ' αυτό όμως, φαντασθήτε πόσα πρόφιμα καταδρόχθίζουν τά σκυλλιά αυτά και πόσο συντείνουν στην υπερέτιμησι των τροφίμων.

—Επίσης στο Λονδίνο υπάρχουν 750 χιλιάδες γάτες.

—Για τις γάτες αυτές αγοράζονται περισσότερα από 15 χιλιάδες γαλόνια γάλα την ήμερα.

—Απ' τó γάλα όμως αυτό θά μπορούσαν να τραφούν περισσότερα από εκατό χιλιάδες μωρά ήμερησίως.

ΠΕΝΘΗ

Απέθανε και κηδεύθη προ ήμερών ό διακεκομμένος λατρός και δημ. σύμβουλος Κωνσταντίνος Γερασίμου.

Θερά σκυλλινητήρια προς την βαρυνέ-Μ. Κ. θούσαν οικογένειάν του.

ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ

ΤΟΥΙ ΚΟΣΜΟΥ ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Στους τροπικούς υπάρχει ένα φυτό, που...έχει! Τα φύλλα του είνε πλατιά κ' οι καρποί του σαν κουκιά. Ό...έχας του δε προέρχεται από τόν έξής λόγο:

Η σκόνη που σηκώνει ό άνερας κάθεται στα φύλλα και τά άνθη τού φυτού αυτού και βουλώνει τούς πόρους των. Τά φύλλα τού φυτού και τά πέταλα των άνθων του ερεθίζονται τότε, πρίζονται, παθαίνουν φλεγμονή, άπαράλλαχτα δηλαδή όπως οι πνεύμονες ενός ανθρώπου. Έτσι, στους πόρους των φύλλων τού φυτού σχηματίζεται ένα δέριον, που όταν πυκνωθή άρκετά τινάζει μακριά τούς κόκκους της σκόνης, μ' ένα ήχο που μοιάζει άκοιώς πότε σαν φτάνισμα και πότε σαν έχας μικρού παιδιού.

Ένας από τούς πιο γνωστούς κομμενομένους της Εδωρσις, ό κόμης ντε Καστελάν, άλλαξε κάθε χρόνο 2 ως 3 χιλιάδες ζευγάρια γατιών!...

Μα τόν κόμητα ντε Καστελάν ξεπερνάει ήδη σε κομψότητα και ιδιοτροπία ό νιός Ροκρέλλε, ό όποιος έχει τή μανία να φορή τά πιο κομψά και πιο περίεργα γιλέκα απ' όλους τούς βασιλείς της μόδας. Έχει λοιπόν ή αυτό τó λόγο

έναν ράφτη κλεισμένο μέσα στο μέγαρό του και τόν υποχρεώνει να τού σπάχνη τρία γιλέκα την εβδομάδα, πληρώνοντας τον βασιλικό. Τού δίνει δηλαδή εκατόν εξήντα δολάρια για κάθε κοινόσυγγο γιλέκο που θά τού ράφη. Τί τρέλλα!...

Μιά απ' τις καταπληκτικότερες δραπειεύσεις μελλοθινάτων που έγιναν ποτέ, είνε άναμφισβόλος και ή δραπειεύσις τού Βέλγου στρατιώτου Πέτρον Κλάτι, ό όποιος έξερν. ηε κυριολεκτικώς μισ' απ' τά δόντια τού χάμου.

Ο Πέτρος Κλάτι ήταν ένας άντρας ήρακλείου άναστηματος, άφαντάτου νικητής δύναμεις και πνευματικής εδστροφίας.

Είχε σπύληφθ κατά τόν τελευταίο πόλεμο και είχε καταδικασθή εις θάνατον από τις γερμανικές άρχες ως κατόσκοπος. Η άταρξία του και ή αξιοσημείως άπαντήσεσι του είχαν άφξήσει βαθείά έντύπωσι στους σόδατοδους.

Η έκτέλεσι της ποινής του έρόθηκε να γίνει κατά τά έξημερώματα. Όταν τόν πήραν απ' τó κελί του για να τόν οδηγήσουν στον τόπο της έκτέλεσεως, τó σκοτάδι ήταν ακόμα τόσο βαθύ, ώστε ό επί κεφαλής τού έκτελεστικού άποστήματος άξιωματικός άναγκάστηκε να τάση το ζώ του και δυό φύλλοις που κομμάτισαν σανάρια.

Ο Κλάτι με τά γόνα δειμένα πίσω, τοποτήθηκε δοθιος στον τόχο της φυλακής. Καθώς όμως τά δάχτυλά του έπαίξαν τυχαία άγγιξάν έσκαμμένα έναν νερό χαλκά μπηγμένο στον τόχο. Ο Κλάτι σήκωσε σ'ό χαλκά αυτόν τή χειροπέδεσ του και υ' ένα τσάγγημα τις έσπασε χωρίς να γίνει άτιληπτός απ' τά άπόσπασμα. Έστερα, εξακολουθώντας να στέκη με τά γόνα πίσω, έντελώς άτάσχατο—έκτιπε ως τελευταία χαίρι να μην τού δώσουν τά μάτια και τά τού επιτείνονταν τά δόση αυτής τού σύνθημα της έκτελεσεως. Η νύξι σήη τού έδωθη.

Ο άξιωματικός καθόταν δίπλα τους στρατιώτες να σκοπεύουν. Έκείνοι σκόπευσαν και με τó δάχτυλο στη σκαρδάλη πε-

ρίμεναν ν' ακούσουν από τόν κατάδομο τη λέξι «πύρ!»

Τή στιγμή όμως εκείνη έγινε κάτι τó άφάνταστο. Ο Κλάτι έσκυψε άπότομα, πήδησε σαν τίγρις άπάνω στο άπόσπασμα, άνέτρεψε δυό-τρεις στρατιώτες κ' άρπαξε με τó ένα χέρι του τόν άξιωματικό από τó λαιμό και με τó άλλο τó φύλακι που κρατούσε τó φανάρι. Συγχρόνως τά περισσότερα άλλα εκπυροκρότησαν αυτομάτως και μι' αρονή. ή φωνή τού ίδιου τού Κλάτι ακούστηκε σα στή γενική σύγχυσι: «Βοήθεια, βοήθεια!... Στάσις... στάσις!...

Η φρουρά τών φυλακών, νομίζοντας ότι έπρόκειτο περί στάσεως κατά τού άξιωματικού—πράγμα που και άλλοτε είχε συμβή—άρχισε να πυροβολή στο σωρό.

Ο Κλάτι ερεθθηκε πσυνότως κοντά σ' ένα φύλακα σκοπομένο. Ήταν πληγωμένος στο άριστερό χέρι, μα δίν τάρσασε. Γόργορα γόργορα έβγαλε τή χειρόν τού φύλακος και τó ηπλιότο του, τά φόρεσε ό ίδιος και έτρεξε μέσα στις φυλακές φωνάζοντας διαρκώς:

—Βοήθεια!... Βοήθεια!... Ένσχύσεις! Τό τηλέφωνο!... Ό κ. διευθυντής!...

Έτσι, ενώ οι πυροβολισμοί και ή σύγχυσις εξακολουθούσαν μέσα στο προάυλιο ό Κλάτι ντυμένος με τά ρούχα τού φύλακος, έφρευε από τις φυλακές.

Τό άποτέλεσμα, τέλος, της πρωτοφανούς αυτής σκηνης ήταν να σκοτωθούν τέσσερες στρατιώτες, τού έκτελεστικού άποστήματος, ένας φύλακος, να τραυματισθούν πέντ' έξη άλλοι μαζί με τόν άξιωματικό και να διαφύγη ό κατάδικος, ό όποιος νά τώρθεσε την ίδια εκείνη νύχτα να περάση στις γαλλικές γραμμές.

Σύμφωνα με μι' στατιστική, μεταξύ των διανοούμενων, οι ιστορικοί ζουνε κατά μέσον όρον 73 χρόνια, πολιτικοί 71, οι έφευρέτες 72, οι μαθητικοί 62, οι άξιωματικοί 71, οι γλύπτες και ζωγράφοι 66, οι φιλόσοφοι 65, οι ποιητάι 66, οι μυθιστοριογράφοι 67 και οι δικηγόροι 68.

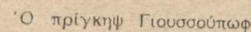
Οι συγγενείς κάποιου Άγγλου, άνομαζόμενου Σαμουήλ Μπαλδουάν και άποθανόντος στις 20 Μαΐου 1786, όταν φωνάζανε τó συμβολαιογράφο του για να τούς διαβάση την διαθήκη του παραρτή, έμειναν κατάπληκτοι ακούγοντας τó περιεχόμενό της.

Ίδου τί έγραφε ό μακαρίτης Σαμουήλ στο πρώτο άρθρο της διαθήκης του: «Η διαθήκη μου θά είνε τσες μόνος έκτελεστή, εφόσον οι συγγενείς μου σήλουν τó σώμα μου μέσα σ'ό πλησιέστερο ποτάμι. Κ' αυτό τó άπαντώ για πέσιμα της γυναίκας μου, ή όποια με φοβόριζε ότι θά χάρευε κάθε μέρα άπάνω στον τάφο μου».

Φαντασθήτε τώρα μόνος σας τί είχε τραβήξει όσο ζούσε ό μακαρίτης απ' τή γυναίκα του, για να φοβάται ότι δεν θά ήταν άσφαλισμένος απ' την κακία της, ότε και μέσα στην τελευταία του κατοικία ακόμη. Φαντασθήτε τó και φρίξτε.

Δέν υπάρχει μεγαλύτερη ευτυχία για έναν πιστό 'Ινδό, από τού να πεθάνη κρατώντας στο χέρι του την ούρά μιας αγελάδας!...

М. К. ГАЛАТЕΙΑ ΚΑΖΑΝΤΖΑΚΗ

ΑΝΕΜΩΝΕΣ
ΣΤΟΝ ΑΝΕΜΟ

— Πότε ἔγινεν ἡ μεταστροφή
κατὰ τὸν Κοινοβουλευτικόν

Η ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΤΟΥ ΓΕΡΜΑΝΟΕΒΡΑΙΟΥ ΦΙΛΟΣΟΦΟΥ ΦΑΪΝΙΚΕΡ

(Η ζωή ενός μεγαλοφυούς νέου που αυτοκτόνησε σε ηλικία είκοσιτριών ετών)

ΟΛΙΣ είκοσι τριών ετών ήταν ο Γερμανοεβραϊός φιλόσοφος "Όττο Φαϊνίγκερ, όταν άποφάσισε να στηρίξει την κίνηση του περιστερόφου του στην καρδιά του και να πυροβολήσει — για να γλυτώσει από τον εφιάλτη των μεγάλων προβλημάτων της ζωής, στα όποια δεν μπορούσε να δώσει μια λύση. Στο σύντομο βίωμα αυτό γρονικό διάστημα της ζωής του, ο Φαϊνίγκερ βρήκε την ευκαιρία να εκδηλώσει όλην την πλουσία άπομικετητά του την ισχυρή φιλοσοφική του σκέψη, βρήκε τον καιρό να "ή-

ση πλατεία, να συλλάβει το νόημα της ύπαρξής του ανθρώπου — και να επισφραγίσει με μία τραγική χειρονομία την όμολογία του ότι υπάρχουν πράγματα που δεν θα τα μάθουμε ποτέ, υπάρχουν πράγματα που μένουν τόσο σκοτεινά, ώστε κάθε εύσυνεθής διανοούμενος πρέπει να εξαφανίζεται από τον κόσμο μόλις καταλάβει ότι δεν μπορεί να ξεδιπλώσει αυτά τα μυστήρια...

Ο Φαϊνίγκερ πέρασε σαν φωτεινό μετέωρο από τον κόσμο της γερμανικής διανοήσεως, στις αρχές του αιώνα μας. Η λάμψη του ήταν στιγμιαία, μα έκτυφλωτική. Τα τρία φιλοσοφικά συγγράμματα που έγραψε το παιδί αυτό από ηλικίας 19 έως 22 ετών, προέβλεπαν κατάπληξη και στη Γερμανία και στην Αυστρία για την όρεξη παρατήρησής τους, το ήθος των ιδεών τους και τη φαστική τελειότητα τους. "Ένας κριτικός έγραψε για το Φαϊνίγκερ ότι ακανείς πριν από αυτόν δεν εί-

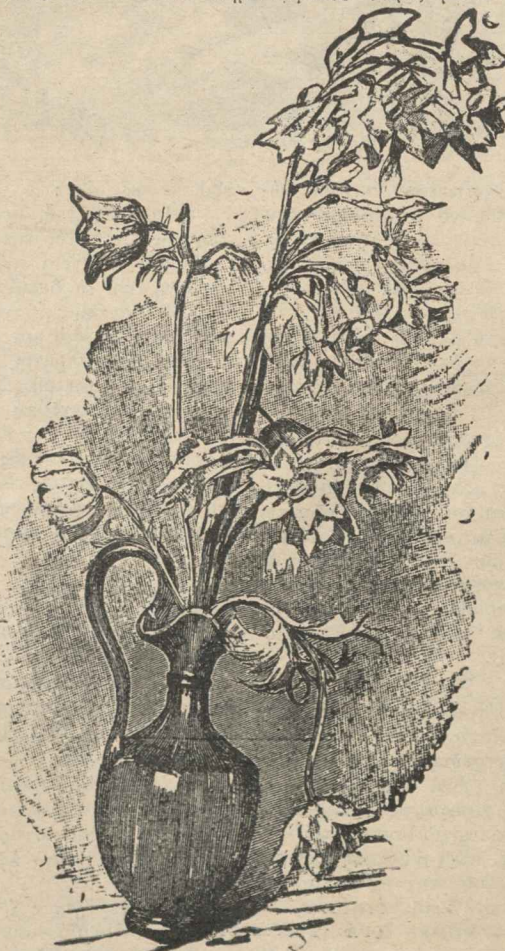
σασατένας τόσο βαθιά στο διαισθητικό κόσμο της ψυχής του ανθρώπου, κανείς δεν εξέφρασε, όπως ο Φαϊνίγκερ, νοήματα που θα μπορούσαν να τα διατυπώσουν μονάχα ένας Σαίξπηρ ή ένας Δαστογιέβσκι... κανείς τέλος δεν έδωκε τόση ένταξη, από τον καιρό που πέθανε ο Ρυχάρδος Βάγνερ, με τα μεγάλα προβλήματα της ζωής του ανθρώπου... Αυτός ήταν ο διανοούμενος Φαϊνίγκερ... Θά σάς εξιστορήσουμε τώρα τη ιδιωτική ζωή του καταπληκτικού αυτού εφήβου, θα σάς περιγράψουμε τα κυριότερα στάδια του μαρτυρικού βίου του νεαρού φιλοσόφου, ο οποίος ζήτησε μία μέρα ν' απαλλαγεί με μία σφαίρα από το καταθλιπτικό βάρος της μεγάλο φύλας του...

"Ένας από τους κυριότερους λόγους, για τους οποίους ο "Όττο Φαϊνίγκερ έμαθε από μικρός να ζητάει τη μοναξιά και να είναι διαρκώς κλεισμένος στον έαυτό του, ήταν η περιφρόνηση που του έδειξαν οι συμμαθητές του στο σχολείο, όταν πληροφορήθηκαν την εβραϊκή καταγωγή του. Και, με το πείσμα που διακρίνει τους ανθρώπους της φυλής του, άποφάσισε να άφοσιωθεί στη μελέτη, απ' έλως για να βοηθήσει μία παρηγοριά στη μόνωσή του και άφ' έτερου για να φανή πιο επιμελής από τους άλλους συμμαθητές του, που τον είχαν καπεινώσει τόσο. Κι' έτσι, η μελέτη του έγινε σιγά-σιγά συνήθεια και ανέπτυξε περισσότερο τις πνευματικές του ικανότητες. Τις Κυριακές, τις γιορτές, άντι να πάει κάποιος έξω ή στο θέατρο, κλειδωνότανε στο δωμάτιό του και κατεβρόχιζε τόμους όλοκλητους. Σε ηλικία δεκαπέντε ετών, το μέτωπό του ήταν ώριμο από πρόωρες ρυτίδες. "Έκφρασι πόνο και άγωνία ήταν ζωγραφισμένη στο πρόσωπό του. Και όταν, αργότερα, ενεγράφη στη φιλοσοφική σχολή του Πανεπιστημίου του Βερολίνου, ήξερε τό-

σο, όσο θα ήταν άρκετά και για ένα καθηγητή ακόμα!

Η εβραϊκή καταγωγή του Φαϊνίγκερ δεν προέβλεπε στους συμφοιτητές του την ίδια κακή εντύπωση που έκανε και στους παιδικούς του φίλους. Ο "Όττο βρήκε στο Πανεπιστήμιο πολλούς ένθουσιώδεις νέους, οι οποίοι, κατάπληκτοι μπρός στην εξαιρετική μόρφωσή του, δικαιθανόμενοι την ιδιοφυία του, όχι μόνο του έκαναν πρόθυμα συντροφιά, αλλά και τον άναγνωρίζαν και δάσκαλό τους. Δεν γινότανε καμιά άφοιτητική διάλεξη στην οποία δεν θα καλούσανε και τον "Όττο. Ο Φαϊνίγκερ, όμως, δεν ήταν συνήθως ήμιλητικός και διαχυτικός. Καθότανε σε μία γωνιά και παρακολουθούσε σιωπηλός τις συζητήσεις των άλλων φοιτητών. Και δεν ένοιγε το στόμα του παρά μονάχα όταν έπρεπε να λύσει μια άπορία ή να άρχισή να εκθέτει τις δικές του θεωρίες. Οι φίλοι του σάπωναν τότε και τον άκουγαν έκστατικοί. Πώς να μη θαυμάζουν το παιδί αυτό που ήξερε τις κυριότερες γλώσσες της Ευρώπης, που γνώριζε τον Πλάτωνα, τον "Αριστοτέλη και όλους τους φιλοσόφους του μεσαιώνας καλύτερα και από τους γέροντες καθηγητές του, πως να μη σάδωνται τον νέον αυτό που είχε λάβει κιόλας μέρος σ' ένα διεθνές συνέδριο ψυχολογίας;

Τότερα όμως από λίγο καιρό, οι φίλοι του Φαϊνίγκερ άρχισαν ν' άνησυχούν σοβαρά. Ο "Όττο όχι μονάχα είχε γίνει πιο μισάνθρωπος από πρώτα, μα άρχισε συγχρόνως ν' παρουσιάζει σημεία σοβαράς διανοητικής διαταράξεως. "Έτσι, τουλάχιστον υπέθεσαν οι φοιτητές όταν άκουσαν το Φαϊνίγκερ να τους λέει ότι ο άνθρωπος ποτέ να προσπαθή να δαμάσει με κάθε τρόπο την όλη, άποφύγοντας τις γυναίκες, τις διασκεδάσεις και αυτό άκόμα το φαγητό! Και το καλό παράδειγμα το έδινε πρώτος ο ίδιος ο φιλόσοφος, τρώγοντας μονάχα μία σορά τη βδομάδα. Οι φίλοι του, οι οποίοι δεν μπορούσαν να καταλάβουν ότι ο "Όττο δημιουργούσε τώρα, μέσα

στους σπασμούς της άγωνίας του, το φιλοσοφικό του σύστημα, τον έπαυσαν για τρελή. Και χρειάστηκε να εκδοθή επί τέλους, το πρώτο βιβλίο του Φαϊνίγκερ για να μπορέσουν να εξηγήσουν οι γνωστοί του την παράξενη νευρική ταραχή που κατείχε το νεαρό φιλόσοφο τόσο καιρό! "Ένας άνθρωπος, που τον άπασχολούσανε προβλήματα τόσο μεγάλη, δεν μπορούσε βέβαια να είναι ήσυχος και άσερμος...

Πριν ο διανοούμενος κόσμος συνέλθει από τη, κατάπληξη, στην όποια τον έβριζε η άναγνωσις του πρώτου βιβλίου του Φαϊνίγκερ, ο φιλόσοφος εξέδιδε και δεύτερο έργο, σημαντικότερο και από το πρώτο. Μέσα σε λίγους μήνες, ο "Όττο έγινε ήρωας σ' όλο το Βερολίνο. Όλοι ήθελαν να δούν τον άρχοντα νέο, ο οποίος είχε γράψει σ' αυτή την ήλικία τέτοια βιβλία! Και πολλές γυναίκες, μαγνητισμένες από τη λάμψη, που σάβριζε σ' όνομα του φιλοσόφου, τον έρωτεύθηκαν μελλά και του το φανερούσαν χωρίς περιστροφές. Μα ο Φαϊνίγκερ, άδιάφορος και πάλι στη δόξα και προς τις γυναίκες, εξακολούθησε ν' άποφεύγει τον κόσμο και να γράφει στη σιωπή και στη μοναξιά το φιλοσοφικό του οικοδόμημα. Περιοδώς σαν σκιά και σαν φάντασμα άνάμεσα στους ανθρώπους, με το υπνωτισμένο ύφος ενός προφήτου που άντικρύζει όράματα άθάνατα για τους κοινούς θνητούς. Και η άλήθεια είχε ότι η άγωνία, η συνεχής άγρυπνίας του και η καταναγκαστική τους νηστεία τον είχαν κάνει ν' άδυνατίσει τόσο πολύ, ώστε να φαίνεται πράγματι σαν φάντασμα...

Σαφινικά, όμως, μετά την έκδοσι και του τρίτου τόμου του — ο οποίος δεν ήταν τίποτε άλλο παρά μία άπεγνωσμένη κραυγή του ανθρώπου που τρωάει από τα μυστήρια και τα προβλήματα που τον περιτριγυρίζουν — ο Φαϊνίγκερ έδειξε και πάλι συμπτώματα πνευματικής διαταράξεως, πιο άνησυχητικά αυτή τη φορά, έπειδή τα εξέδηλυνε άποκαλύπτοντας στους φίλους του, αυτός, ο τόσο δειλός και έπιφυλακτικός άλλοτε.

Μία νύχτα, ο Φαϊνίγκερ πήγε και ξύπνησε ένα συμφοιτητή του για να του πει ότι είδε στο όνειρό του πως είχε αυτοκτονήσει: ο μεγάλος Νορβηγός μυθιστοριογράφος Κνουτ Χάμσουν — ένας από τους πιο αγαπημένους του συγγραφείς. Ο φίλος του φιλόσοφος, βλέποντας την άπελπισία του "Όττο, προσπάθησε να τον κάνει να λογικευθή, λέγοντάς του ότι δεν έπρεπε να θεωρή τα όνειρά του πραγματικότητα και ότι αν ο Κνουτ Χάμσουν είχε πράγματι αυτοκτονήσει, θα το μάθαιναν από τις εφημερίδες... Ο Φαϊνίγκερ εξακολούθησε να επιμένει ότι ο συγγραφέας της "Βικτωρίας" είχε σκοτωθή. Και για να βεβαιωθεί ότι ο μυθιστοριογράφος ζούσε ακόμα, έκανε κάτι, το όποιο μονάχα τρέλλα μπορεί να θεωρηθή. Πήγε στη Νορβηγία να δει από κοντά τον Κνουτ Χάμσουν, να συζητήσει μαζί του, να μείνει λίγο καιρό κοντά στον αγαπημένο του συγγραφέα.

Το ταξίδι αυτό ήταν η άρχή της τελευταίας πράξεως του δράματος. Δεν ήταν δυνατό ένας εγκέφαλος να δογηθή τόσο ισχυρά από φιλοσοφικούς στοχαζμούς, χωρίς ν' αλμυθή στο τέλος. Ο Φαϊνίγκερ κούρασε τόσο πολύ το μυαλό του με αλέτες σοβαρές άκατάλληλες για τη νεαρή του ήλικία, ώστε έστρεψε στο σημείο να μη μπορεί πια, άδωδως, να διατυπώσει και την πιο άπλη σκέψη. Και όταν ξαναποχτούσε την πνευματική του διαύγεια, όταν μπορούσε να συναισθανθή και μόνος του την τραγική του θέση, τον έπιανε κάτι σαν ήλιγγος και σαν παραφροσύνη. Και, για να ξεχάσει την άπελπισία του, έπρεπε και πάλι στη μελέτη. Το άποτέλεσμα της άδιάκοπης αυτής πνευματικής εργασίας, ήταν να τον κυριεύσει μία νευρική υπερδύναμις που τον έκανε να βογγάει από την ά-

νοησία. Ο κόσμος δεν τον χωρούσε πια.

Μόλις ο "Όττο Φαϊνίγκερ γύρισε από τη Νορβηγία, ξεκίνησε για καινούργια ταξείδια, θέλοντας να άνακουφισθή στο άνυπόφορο βάρος που του έπιεζε την ψυχή. Ο πατέρας του, ένας πλούσιος έμπορος, ο οποίος έλάτρευε κυριολεκτικά το ένδοξο παιδί του, του έδωσε τα μέσα να πάει όπου ήθελε για ανά του περάσει η μελαγχολία...

Τον Ιούλιο του 1902, ο Φαϊνίγκερ, ύστερ' από μία σύντομη παραμονή του στην Ιταλία, κατέβη στην Ελλάδα. Δεν διεσώθη δυστυχώς καμιά πληροφορία σχετικά με τη διάβαση του νεαρού φιλοσόφου από τον τόπο μας. Κατόπιν, ο "Όττο ξαναπήγε στην Ιταλία, και στις 23 Σεπτεμβρίου βρισκότανε στη Βιέννη, περισσότερο κουρασμένος από κάθε άλλο ποτέ.

"Ένα βράδυ, ο Φαϊνίγκερ βγήκε περιπατο ν' ένα φίλο του, ο οποίος, βλέποντας την κατάσταση του, τον συμβούλευε διαρκώς να άναπαυθή, να πάρει για λίγο καιρό να άσχοληται με τα μεγάλα προβλήματα που τον βασάνιζαν. Μα ο "Όττο κουνούσε μελαγχολικά το κεφάλι του. Και, σε μία στιγμή, είπε στον φίλο του:

— Προσπάθησα ν' χρίσω με το μυαλό μου μία μεγάλη πυραμίδα. Νόμισα πως την είχα ντίσει... Μα η βάση της δεν ήταν σταθερή, γιατί ο νους του ανθρώπου είναι πάντοτε άδύνατος και βασανίζεται πάντοτε από έρωτηματα που του κρύβουν τη δύναμη... Κι' έτσι, η πυραμίδα αυτή γκρεμίστηκε!...

"Όταν ο Φαϊνίγκερ χωρίστηκε από το φίλο του, φανόταν ήσυχος. Τράβηξε μόνος του για το δωμάτιο. Έβρισε στο ίδιο σπίτι, όπου και άλλοτε ο Μπετόβεν — στην ίδια κίμαρα, όπου είχε πεθάνει ο τραγικός μουσουργός. Όπως ο Μπετόβεν, έτσι και ο "Όττο Φαϊνίγκερ είχε δώσει μία σκληρή μάχη προς τη άμφιβολία, την άρρώστεια και την κούρασι. Μα ενώ ο Μπετόβεν βγήκε στο τέλος νικητής — ο Φαϊνίγκερ νικήθηκε...

Ο νεαρός φιλόσοφος πέρασε άγρυπνος όλη τη νύχτα. Η καρδιά του κόντευε να σπάσει από τα δυνατά χτυπήματα.

Και όταν η αυγή άρχισε να γλυκοχαράζει, ο Φαϊνίγκερ άνοιξε άπίστα το συρτάρι του γραφείου του, έβγαλε από μέσα ένα πιστόλι, άκουμπησε την κίνηση στην καρδιά του κι' έπιεσε τη σκανδάλη.

"Ήταν τότε είκοσι τριών χρόνων νέος!...

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

—Ο έσως έχει και βίσκες τον δρόμο της καρδιάς, όπως τα έντομα έέρουν και βίσκουν τα λουλούδια.

(Μπαλζάκ)

—Τίποτε δεν είναι ικανό ν' αύξηση την έρωτα που νοιώθει μία γυναίκα για έναν άνδρα, όσο το να μάθει πως ο άνδρας αυτός άγαπάται κι' από μίαν άλλη.

(Δεσποινίς Σκυντερύ)

—Η άληθινή όμορφιά ενός άνδρος είναι η ευαισθησία του. Αυτό, μόνο λεπτές γυναίκες ψυχές μπορούν να το νοιώσουν.

(Μιράμπώ)

—Οι κακοί, είναι άνθρωποι που δεν κατέρωσαν ποτέ ν' αγαπηθούν.

(Σαρόλ Νοντιέ)

—Στον έρωτα, η σιωπή άξίζει περισσότερο από την όμιλία. Γιατί η σιωπή, πολλές φορές, μιλεί πολύ πιο εύγλωττα από τη γλώσσα.

(Πασκάλ)

—Όλοι ισχυρίζονται ότι αγαπούν. Στην πραγματικότητα, όμως, ποιά άραγε αγαπά πραγματικά; Έάν έπρεπε κανένας να πιστέψει όλους όσους διατείνονται ότι είναι έρωτευμένοι, έφτανε στο συμπέρασμα ότι κάθε βράδυ, το μισό Παρίσι είν' έρωτευμένο με το άλλο μισό.

(Α. Μυσσέ)

ΣΤΑ ΦΤΕΡΑ ΤΟΥ ΠΗΓΑΣΟΥ

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ
ΠΟΙΗΣΙΣ

ΤΟ ΠΟΤΙ

Είχα ένα πουλάκι μέσα στο χλουδί
Που γλυκά μου τραγουδούσε απ' το πρωί ως
(το βράδυ)

Η ζωή μου τώρα πως άπόμεινε βουβή!

"Οκ! η άχρηστη ζωή μου στο σκοτάδι.

Κάποτε άναρώ σαν κάτι να περνά
Και να φτερουγιά άλαφρός ο ήσκιος του που-
(λιού μου)

Και το βλέπω τότε να πετά ξανά.

Στ' άνοιγμένο τάσι του γεριού μου.

Και ξυπνά κι' ο ήλιος ο άγαπητός
Του παλιού κελαιδισμού του σά να ξανα-
(σβύνει)

Κι' άπομμένο μέσ' στο δίχτυ της νυχτός,
Με το γέρι μου έξω από την κλίνη...

Ι

Το μικρό χλουδί του τ' άδειο μέσ' στο σόφ
της γιορτής ήμερας, κάθε αύγη το ίσιο κρε-
(μασμένο!)

Με τη βουδαμάρα που δένεται ο κροφός
Πόνος μου, που ζω και δεν πεθαίνω...

ΙΙ

Τραγουδίστρα βουβή, ηλιόχαρο κλαδί,
Νά, σου φέρω πάλι την άποξενιά μου!
Το ταίριαί τώρα του πουλιού μου κελαιδί.
Μαίρεται η γατιά μου, η συμφορά μου...

"Ω, μη με γελάτε τέτοια μία καρδιά
Να απλечτή, να πέσει μέσ' σε τέτοια αγάβια!
Ξερετε τη γλώσσα της σκαλιάς; βαθεί!
Τα πανέστερα ποτε τα μικρά τα πάλια;

ΙΙΙ

Τάχατε κανέναν μ' είδε μονάχο,

Νά'ω με το γέρι σκεπαστά τα

Μέσα στο τραγούδι να βουρμά-

Και να σπάει η δύναμ' μου ε-

(πάνω σε πνεύματα,

Σε πνεύματα σιδερένια, σαν

Του φαίδου, του όστρεου που-

—Μιάς ψυχής κλεισμένης, μού-

(της, τραγικής)

Σκιάδα; άσπερσας το νε-

(κρού άδερσού μου...

(Μίσησι από το "Αγγλικό)

Μ. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΑΘΗ-

ΝΑΣ

Στον όπνο μου άπόψε πως ε-

(φου ζωντανέσαι!

Γι' αένα στα ξένα χτυπούνε!

(παλιού μου

"Αθήνα, ύπερ' μου.

Έσύ που α' άναστήσει και που

(με πλανέει!...

Σε ζωές σου πάλι να ανήγω

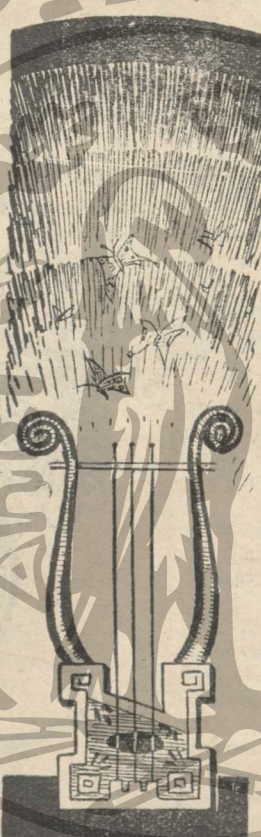
Δροσούλες φουρνέ σε πεύκα ά-

Και μ' όλο π' όττω να έσω

(πρασμένα

Στους δρόμους σου ψάχνω να

(βρω τα κομμάτια μου!

ΜΙΚΡΟ ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙ

Μ' έννοωσαν κι' άρνίζουν τά

(βουά...

Σόνερα που σούγουν με ρωτή,

Μου μνησών καρδιάς μακρονά.

Μεζ, ιτιά με πόνους πολυ

Σα γυναίκα χώνοντας την κόρη,

Από άπελπισμένη κεφαλή.

Μαύρη φυλλωσιά χυττάει να

(τρώει,

Ο καμμός μου δένεται και κεί,

Μήτλη τον χάνωσι οι άνεμοι.

Ανεργος τον άκουσε βοσκός

Κι' έμαθε να παίξει νύχτα-μιά

Την παραπονιάστη σκαλιά.

Σε βοάει τον είπα σκοτεινή

Κι' έφτανε στο βάλτο που κοι-

(μάται

Τι άστρα και τη, πάλι οι θύ-

(ρανοί,

Μουάπαν, "Η άβγή σου θα έ-

(χάσει,

Αν σου πάει η πλάσι, τον

(καμά,

Ρίχνου στα πέλαγα, στα δάση,

Τι κι αν πης σε κάποιον και

(βουά,

Τώρα που τον αίσασα του κό-

(μου)

Είπε πιο γαρό: και πιο δικός μου!

ΖΑΧ. ΠΑΠΑΝΤΩΝΙΟΥ

Οἱ Δαίμονες τοῦ 'Ωκεανοῦ

Τοῦ Γουσταύου Αἰμάρ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

ΠΕΙΤΑ ἀπὸ δέκα λεπτά καὶ τὸ σῶμα τοῦ Λα-
πάντα βγήκε μέσα ἀπ' τὸ δάσος, κ' ἀπὸ ἀνα-
πύχθηκε σ' ἀεροβολισμό, ἄρχισε νὰ προχωρῇ
μέσ' στὸ σκοτάδι πρὸς τὴν Βέρα-Κροῦξ.

Οἱ φλιμπουστιέροι προχωροῦσαν ἔξποντας
ἀπ' τὴν μιὰ κ' ἀπ' τὴν ἄλλη μερὰ τοῦ δρό-
μου, σὰς δύο πλευρὲς τοῦ ὁποῖου ὑπῆρχαν δύο
πικνὲς σειρὲς ἀπὸ ψηλὰ δέντρα. Ἐτοί, ὅχι μόν-
ον ἀπὸ τὸ φρούριο δὲν ἦταν δυνατόν νὰ γί-
νουν ἀντιληπτοί, ἀλλὰ οὔτε ἀπ' τὸ δρόμο ἀκό-
μη, γιατί τὸ ἔδαφος ἦταν σκεπασμένο ἀπὸ με-
γάλους θάμνους. Συνιστάσανε λοιπὸν οἱ τολ-
μηροὶ φλιμπουστιέροι, μαζί με τοὺς πολυά-
ριθμους κ' ἀντιποικίλους χωρικοὺς, πὺλ πη-
γάνανε με τὰ ζῶα τους στὴν πόλι, γιὰ νὰ
πουλήσουν τὰ ἐμπορεύματά τους.

— Προχωρεῖτε, ἀνδράκια μου! ψιθύριζε ὁ
Λαπάντας, βλέποντας τοὺς ἀμέμονους χωρι-
κοὺς. Οὔτε ἂν σὰς πλήρωνα δὲν θὰ με βοή-
θουσατε τόσο πολὺ.

Ὅταν οἱ φλιμπουστιέροι φτάσανε μπροστὰ στὸ φρούριο τῆς Βέ-
ρα-Κροῦξ, ὁ ἥλιος ἄρχισε ν' ἀνατέλλῃ ἀπ' τὸ μέρος τῆς θάλασσας.
Σὲ λίγο τὸ ρολόγι τῆς Μητροπόλεως χτύπησε ἑξ ὀφρὲς καὶ σχε-
δὸν ταυτοχρόνως, ἐνῶ ἡ καμπάνη τῶν ἐκκλησιῶν ἀντηχοῦσαν χαρ-
μόσυνα κ' ἄρχισαν τὰ ἐγερτήρια σαλπίσματα ἀπ' τὸ φρούριο, ἀνοι-
ξαν κ' ἡ πόλις τῆς πόλεως.

Τότε ἀμέσως οἱ χωρικοί, πὺλ ἦσαν στρωματωμένοι ἔξω ἀπ' τὴς πό-
λεως, ὤρμησαν νὰ μπουν μέσα βιαστικοί.
Μιὰ αὐτὴ τῇ στιγμῇ ἀκριβῶς ἀκούστηκε ἓνα δέχματο σφύριγμα.
Ἦταν τὸ σύνθημα τῆς ἐπιθέσεως, κ' οἱ φλιμπουστιέροι κραυγάζον-
τας ἄγρια: «Φλιμπουστ!» «Φλιμπουστ!» ὤρμησαν μέσα στὴν πόλι
ἀπ' τὴς ἀνογόμενες πύλες τῆς.

Πανικόβλητοι οἱ χωρικοί, ἄρσαν τὰ ἐμπορεύματά τους κ' ἄρχι-
σαν νὰ φεύγουν γιὰ νὰ σωθοῦν πρὸς ὅλες τ' ἐς διευθύνσεις, ξεφωνί-
ζοντας:

— Ἀὐὲ Λαδρόνες! Ἀὐὲ Λαδρόνες!
Ἡ κραυγὴ αὐτὴ τῆς ἀπελπισίας καὶ τοῦ τρόμου ἄρχισε ν' ἀντη-
χῇ σὲ λίγο μέσα σ' ὅλη τὴν πόλι, σπέρνοντας τὸν πανικὸ καὶ τὴν
ἀπόγνωση.

Τὸ σῶμα τοῦ Λαπάντα εἶχε μὴν περὶ μέσα στὴν πόλι, χωρὶς νὰ
ἀναγκασθῇ νὰ χρησιμοποιήσῃ τὰ ὄπλα του. Συγχρόνως καὶ τὰ μεσο-
πορτα τοῦ φρουρίου εἶχαν παραβιασθῇ ἀπ' τὸν καπετὰν Λαβὶδ καὶ
τὸν Μιχαήλ τὸ Βάσκο, ἔπειτα ἀπὸ μιὰ ἀσήμενη σχεδὸν σὶνγκροισι.

Ὅστε ἀπὸ λίγην ὥρα ἀφῆσαν τὰ ἐμπορεύματά τους κ' ἄρχι-
σαν νὰ φεύγουν ἀπὸ τὴν βομβαρδίζον.

Ἡ μὲντοι καὶ τὰ μυδράλλια πέφτανε
σὺν χαλαρῇ ἀπάνω στὰ σπῆτια καὶ στοὺς
δρόμους, πὺλ ἦσαν πλημμυρισμένοι ἀπὸ τὸ
πλῆθος, σπέρνοντας τὸν θάνατο καὶ τὴν ἄλ-
λοφροσύνη.

Τὸ αἶμα πλῆθος, καὶ ἰδίως τὰ γυναικό-
παιδα, δὲν ἤξεραν πὺλ νὰ καταφύγουν γιὰ
νὰ σωθοῦν.

Ἄλλοι ἀπ' τοὺς κατοικοὺς μπαίνανε μέ-
σα στὰ σπῆτια τους κ' ἄλλοι βγαίνανε ἔξω
στοὺς δρόμους. Ἄλλοι τρέχανε πρὸς μιὰ κα-
τεῖνθον κ' ἄλλοι πρὸς ἄλλη.

Ὅταν ἔφευγε καμμιὰ μπόμπα πάνω στὸ
πλῆθος, τότε στρωμαχόντουσαν τραυματι-
σμένοι, ζωντανοὶ καὶ πεθαμένοι μαζί, ὅσοι
μιὰ δεύτερη μπόμπα, τοὺς ἔκανε ὅλους καμ-
μάτια!...

Ἡ φωνὴ κ' ἡ ἀλλοφροσύνη τῶν κατοί-
κων τῆς πόλεως πὺλ κατελήφθη ἀπὸ τοὺς
πὺλ τρομεροὺς καὶ ἀνηλεεῖς ἐχθροὺς τῆς, δὲν
εἶνε δυνατόν νὰ περιγραφῇ...

Ταυτοχρόνως σχεδὸν με τὴν ἐξαπόρησι
τῶν πυλῶν τῆς Βέρα-Κροῦξ, μέσα στὸ λιμῆ-
ν τῆς συνέβαιναν ὅχι λιγώτερο δραματικὰ
γεγονότα.

Ὅπως εἶχαν προβλέψει οἱ φλιμπουστιέ-
ροι, τὰ τρία σκάφη τοῦς, δηλαδὴ ἡ «Γοιά»,
ἡ «Ψυχή» κ' ἡ «Ἐγερσις», μῆκανε με τὴ
σπανιὰ σημαία μέσα στὸ λιμῆν καὶ φτάσα-
νε μπροστὰ στὸ φρούριο τοῦ νησιοῦ τοῦ
Σαίν-Ζάν ντὲ Λούξ, ὅπου ἦταν ἀγκυροβολη-

μένος ὁ ἰσπανικὸς στόλος, χωρὶς ν' ἀντιληφθῇ τὴν ἀπάτη ὁ Ἰσπανὸς
ναύαρχος.

Ὅταν τὰ τρία πολεμικὰ τῶν φλιμπουστιέρων φτάσανε σὲ ἀπόστα-
σι βολῆς πιστολίου ἀπ' τὰ ἐχθρικά πολεμικὰ, κατεβίβανε τὴν ἰσπανι-
κὴ σημαία, σημάσανε τὴ σημαία τῶν Ἀδελφῶν τῆς Ἀκτῆς καὶ σιν-
γροῦσαν ἄρχισαν με σιγνὲς ὁμοφροντίες νὰ τὰ κανονιοβολοῦν.

Ἡ σὶνγκροισι, ἡ ταραχὴ κ' ὁ πανικός πὺλ κινῶσαν ἀμέσως τοὺς ἰ-
σπανικὰς τοὺς Ἰσπανοὺς ἦταν ἀφάνταστος.

Οἱ φλιμπουστιέροι, χωρὶς νὰ χάσουν καιρὸ, πλησίασαν τὰ σκάφη
τους στὰ πλευρὰ τῶν ἐχθρικών πλοίων, οἶσαν ἀπάνω τους τοὺς γάν-
τζους τους κ' ἐπὶδῆσαν μέσα σ' αὐτὰ σὰν κόβαναι δαίμονες σὺν ἡ-
λόντας:

— «Φλιμπουστ!» «Φλιμπουστ!»

Συγχρόνως οἱ φλιμπουστιέροι, ἐκμεταλλευόμενοι τὸ γεγονός ὅτι ὁ
καπνὸς, πὺλ περιέβαλε τὰ πλοία τους, ἔβριζε τὴς κινήσεις τους ἀπ'
τὰ μάτια τῶν Ἰσπανῶν, ἀποθιβάσανε διακόσους ἀνδρες στὸ νηοὶ τοῦ
Σαίν-Ζάν ντὲ Λούξ, γιὰ νὰ καταλάβουν τὸ φρούριο.

Ὁ διοικητὴς τοῦ φρουρίου κ' οἱ ἀξιωματικοὶ του, μὴ ἀκούσανε
τοὺς κανονιοβολισμοὺς ἀπ' τὸ λιμῆν κ' εἶδαν τὴν τρομερὴ ἐπίθεσι
τῶν φλιμπουστιέρων ἐναντίον τοῦ στόλου τους, τὰ χάσανε. Δὲν ἔξ-
εσαν τί νὰ κάνουνε καὶ παρακολουθοῦσαν με ψυχρὴ ἀγωνία, τὸν
τρομερὸν ἐξέινον ἀγῶνα. Ἦταν ἀδύνατον νὰ χρησιμοποιήσουν τὰ κα-
νόνια τοῦ φρουρίου, ἀπὸ φόβο μὴν χτυπήσουν τὰ δικά τους πλοία.

Ἐνῶ ὅμως ὁ διοικητὴς τοῦ φρουρίου, μαζί με τὸ ἐπιτελεῖο του
κῆνταζαν πρὸς τὴ θάλασσα, οἱ φλιμπουστιέροι, πὺλ εἶχαν ἀποθιβάσθῃ
ἀπ' τὸ ἀντίθετο μέρος τοῦ νησιοῦ, ἐπετίθησαν ἄξαφνα ἐναντίον τοῦ
φρουρίου. Ἡ ἀντίστασι πὺλ βρήκανε ἦταν σχεδὸν ἀσήμενη. Καὶ σὲ
λίγην ὥρα, πρὶν κἂν εἰδοποιηθῇ ὁ διοικητὴς τοῦ φρουρίου, οἱ φλι-
μπουστιέροι τὸ ἐκπορθῆσαν κ' αἰχμαλωτίσανε ὁλόκληρὴ τὴ φρουρίο του.

Μέσα στὰ πλοία πάλιν τῶν Ἰσπανῶν ἐξακολούθησε ἡ τρομερὴ
μάχη. Δὲν ἀνογνόντουσαν περὶ κανονιοβολισμοί. Ὁ ἀγῶνας γινότανε
σῶμα με σῶμα. Οἱ φλιμπουστιέροι με τὰ τσεκούρια τους καὶ τὰ τε-
ράστια μαχαίρια τους σφάζανε σὺν ἀρνίᾷ τοὺς ἀντιπάλους τους, πὺλ
προβάλλανε ἀπεγνωσμένη ἀντίστασι!...

Ὅταν σιγά-σιγά διαλύθηκε ὁ καπνὸς, πὺλ εἶχε γεμίσει τὸ λιμῆν,
ἀπ' τοὺς πυροβολισμοὺς, ἡ κατάστασι γιὰ τοὺς Ἰσπανοὺς ἦταν περὶ
τραγικὰ ἀπελπιστική.

Εἶχαν μὴν μέσα στὸ λιμῆν καὶ τ' ἄλλα δύο πολεμικὰ πλοία τῶν
φλιμπουστιέρων κ' ἄρχισαν νὰ παίρνουν κ' αὐτὰ μέρος στὴν ναυ-
μαχία.

Οἱ φλιμπουστιέροι πάλι, πὺλ εἶχαν καταλάβῃ τὸ φρούριο τοῦ
Σαίν-Ζάν ντὲ Λούξ, ἐκτελόντας τὴν διαταγὴ τοῦ ἀρχηγοῦ τους, ἄ-
νοιξαν σφοδρότατο πῦρ ἐναντίον τοῦ πλοίου πὺλ κυβερνοῦσε ὁ Ἰσπα-
νὸς ναύαρχος καὶ τὸ ὁποῖο εἶχε ξεφύγει ἀπ' τοὺς γάντζους τῶν πλοί-
ων τῶν φλιμπουστιέρων.

Ὁ Ἰσπανὸς ναύαρχος τότε, βλέποντας ὅ-
τι ἦταν ὑποχρεωμένος νὰ παραδοθῇ—γιὰ νὰ
σώσει τοὺς λίγους ἀνδρας πὺλ εἶσαν ἀκό-
μη ἀπ' τὸ πλῆθος τοῦ πλοίου του—καὶ μὴ
θέλοντας νὰ ταπεινωθῇ, προτίμησε νὰ πνί-
ξῃ μόνος του τὰ μυδράλια του στὸν ἄερα, ἀ-
πάνω στὸν πυρῆλο τοῦ πλοίου του πὺλ βρι-
σάταν!

Τὸ γεγονός αὐτὸ εἶχε ὡς ἄμεσον ἀποτέ-
λεσμα τὴν παράδοσι τῆς ἰσπανικῆς μορφῆς.

Οἱ φλιμπουστιέροι πανηγυρίζανε περὶ τὴ
νίκη τους. Φανταζόντουσαν ὅτι δὲν εἶχαν
πλέον, παρὰ νὰ προβοῦν στὴν διαπραγμῇ
τῆς πόλεως.

Μόλις ὅμως ἀποθιβάθηκε τὸ σῶμα τῆς
διαπραγμῆς στὴν παραμυρία τῆς Βέρα-
Κροῦξ, πικρότατοι πυροβολισμοὶ ἀκούστηκαν
ἀπ' τὸ κέντρο τῆς πόλεως.

Τὶ νὰ συνέβαινε τάχα; Ποιοὶ ἦσαν ἐ-
κείνοι πὺλ τολμοῦσαν ν' ἀντισταθῶν στοὺς
συντρόφους τους, πὺλ εἶχαν μὴν μέσα στὴν
πόλι ἀπ' τὴς πύλες τῆς;

Τὰ τεῖχη τῆς Βέρα-Κροῦξ εἶχαν ἐκπορ-
θῇ καὶ εἶχαν καταληφθῇ. Ὁ ἰσπανικὸς
στόλος εἶχε παραδοθῇ. Κάθε ἀπάθεια ἀν-
τιστάσεως συνεπὲς δὲν ἦταν μόνον μα-
ταιὰ, ἀλλὰ καθαρὸ παραφροσύνῃ.

Ὅσοιδήποτε ὅμως ἐκείνοι, πὺλ ἀποφα-
σίσανε νὰ ὀργανώσουν μιὰ ἀμύνη, μέσα
στοὺς δρόμους τῆς πόλεως, ἔπρεπε νὰ ἦσαν
ἀνθρώποι γενναῖοι καὶ ἐκπαιδευμένοι.

Αὐτὰ σκέφτηκε ὁ καπετὰν Μοντακου-
καὶ διέταξε ἀμέσως νὰ παραταχθῇ τὸ σῶμα

του, ἑτοίμο γιὰ μάχη, καὶ νὰ βαδίσῃ, με κάθε προφύλαξι, πρὸς τὸ
κέντρο τῆς πόλεως.

Ἀς δοῖτε τώρα, ποῖος ἦταν ἐκεῖνος πὺλ μέσα στὴν πανικόβλητη
πόλι εἶχε τὸν ἥρωισμὸ καὶ τὴν ψυχραιμία νὰ ὀργανώσῃ τὴν ἀπορα-
στικὴ ἀντίστασι, τὴν ὁποία συναντήσανε ἄξαφνα οἱ φλιμπουστιέροι.

Ὁ δούξ ντὲ λά Τόρρε, τὴ νύχτα πὺλ εἶχαν ἀποθιβάσθῃ οἱ φλι-
μπουστιέροι στὴν ἐσθμὴ ἀκτῆ, ἔξω ἀπ' τὴ Βέρα-Κροῦξ, δὲν εἶχε κοι-
νῶσει, γιὰ νὰ βοηθῇ τὸν τρόπο με τὸν ὁποῖο θὰ μπορούσε νὰ καταρ-
σῇ τὴς νικηφόρας τῶν ἐχθρῶν του.

Κι' ὅταν ξημέρωσε, κατέβηκε στὸν κῆτρο του, γιὰ νὰ συνελθῇ κά-
πως ἀπ' τὴν μεγάλη ἔλλη πὺλ τὸν εἶχε πιάσει.

Θὰ περπατοῦσε περὶ τὸν ἓνα τέταρτο μέσα στὸν κῆτρο, ὅταν ἄξαφνα
ἐφάσε σ' αὐτὰ τοῦ ἡ ἀπελπισμένη κραυγὴ τῶν πανικόβλητων κατοί-
κων:

— «Λὸς Λαδρόνες!»

Ἀμέσως τότε δυνάμωσε μέσα του ἡ ὑποψία πὺλ εἶχε σχηματίσει
ἀπ' τὴς κουβέντες του με τὸν Ὀλιανό. Ὅτι δηλαδὴ οἱ φλιμπουστιέ-
ροι, με τὸ πρόσχημα τάχα με τὸν προστατεύουν ἀπ' τὴς μηχανορ-
ραφίες τῶν ἐχθρῶν του, θὰ καταλαμβάνανε ἀπρόσμενα τὴν πόλι καὶ
θὰ τὴν λεηλοῦσαν, κατὰ τὴν συνθήκη τους.

Ἡ ὑποψία του αὐτὴ μετεβλήθη ἀμέσως σὲ βεβαιότητα. Ἦταν σί-
γουρο περὶ γιὰ τὸν δούκα ντὲ λά Τόρρε, ὅτι ἡ ἀπελπισμένη ἐκείνης
κραυγῆς δὲν ἦσαν ὁρατές με τὸ σχέδιο τῶν φλιμπουστιέρων νὰ κα-
ταλάβουν τὴν Βέρα-Κροῦξ. Καὶ σὲ τὴν σκέψι διὰ τοῦ ὁποῖο
ἀποθιβάσανε τὴν κατηγορία ὅτι ἦταν συνεννοημένοι με τοὺς φλιμπου-
στιέρους, τὸν ἔπαισε μεγάλη ταραχὴ κ' ἄρχισε νὰ τρέξῃ μέσα στὸν
κῆτρο τοῦ σῶν ἑνὸς δαιμονισμένος, ψιθυρίζοντας ἀνάμεσα ἀπ' τὰ
σημαῖα του δόντια:

— Θὰ εἶνε ἀδύνατον πλέον νὰ
ἀποδῶ τὴν ἀθωότητά μου!... Θὰ
πεθάνω με τὸ στίγμα τῆς ἀτιμίας
ὡς προδότης!... Δὲν μὲνει λοιπὸν
τίποτ' ἄλλο, παρὰ νὰ ποτιμῶσω ἑ-
νὴν ἐνδοξὸν κ' ἥρωϊκὸ θάνατο!

Καί, προφερόμενος τὰ τελευταῖα
αὐτὰ λόγια, στάθηκε περήφανος καὶ
μεγαλοπρεπής. Δὲν ἦταν περὶ καθό-
λου ταπεινός. Ἀλλὰ μόνον μόνον.
Ἄς ὅμως τὸν ἔβλεπε ἐκείνη τὴ
στιγμῇ, ἦταν ἀδύνατον νὰ γνωρίσῃ
ἀπάνω στὴν ψυχραμί κ' ἐνεργητι-
κὴ μορφή του τὸν πάντα σχεδὸν ἀ-
ναποφάντιστο κ' ἀδύνατον χαρακτή-
ρα του.

Μέσα σὲ πέντε λεπτά ὁ δούξ ντὲ
λά Τόρρε κ' ἡ ἀκολουθία του ἦσαν
τελείως ἐξολοπισμένοι. Σφάντα κα-
βαλλήριδες, ἀνάμεσα στοῖς ὁποί-
ους ἦσαν καὶ πολλοὶ ὀνειραστοὶ εὐ-
πατοῖδα τῆς Βέρα Κροῦξ, ἔσπευσαν,
με γρήγορο καλπαμῖ, πρὸς τὸ κέν-
τρο τῆς πόλεως.

Ὁ δούξ ντὲ λά Τόρρε, φεύγον-
τας ἀπ' τὸ μέγαρό του, δὲν ἄρρησε
γιὰ τὴ φρουρίο του, παρὰ μόνον ἀπὸ ἑμιστοὺς ἰππότες του. Ἀλλὰ
τὸ πὺλ καταληπτικὸν εἶνε ὅτι ἔφυγε χωρὶς νὰ πῇ τίποτε στὴ δοξίσα
καὶ τὴν κόρη του.

Ὁ διοικητὴς τῆς Βέρα-Κροῦξ, ὁ κόμης Ντὲ λά Σόργα Κουάλοξ,
ἦταν ἓνας ἐξαιρετικὸς διπλωμάτης, ἀλλὰ δὲν ἦταν ἀνδραγαθὸς τῆς δρά-
σεως. Μόλις ἀντιλήφθη τὴν κρίσιμότητά τῆς καταστάσεως, τάχως με-
ριλεκτικῶς. Καὶ στοὺς ἀξιωματικούς τῆς φρουρίας καὶ στοὺς πο-
ρεῖους τῆς πόλεως, πὺλ τοῦ ζητοῦσαν διαταγές, ψιθύριζε διαρκῶς
περίτρωμος:

— Ἦταν ἐντελὸς ἀπρόδοτο!... Κανεὶς δὲν τὸ περίμενε!... Δὲν
ἔχω κ' ἐγὼ τί πρᾶξι νὰ κάνω!...

Ἐξὼ πάλι ἀπ' τὸ διοικητήριον εἶχαν συγκεντρωθῇ σχεδὸν ὅλα τὰ
στρατιωτικὰ τῆς φρουρίας καὶ χιλιάδες ἀποφασιστικῶν πολιτῶν, πε-
ριμένοντας μάταια διαταγές.

— Πρέπει ν' ἀμυνθῶμε! φωνάζανε πολλοί. Ἀπ' τοὺς Λαδρόνες
δὲν μπορεῖ ποτε νὰ περιμένουμε καὶ τὴν παραμικρότερη ἐπιστολήν.
Δὲν θὰ γλυτώσῃ κανεὶς μὴς!... Πρέπει νὰ πεθάνουμε ἀπάνω στὴ
μάχη, σὺν ἀνδρες!...

Ὁ διοικητὴς ὅμως ἐξακολούθησε νὰ εἶνε ἀναποφάντιστος.

Ἐξαγριωμένος τότε τὸ πλῆθος ἄρχισε νὰ τὸν ἀπειλῇ.

Ἄξαφνα ὅμως ἀκούστηκαν δυνατὲς ζητωκραυγές καὶ τὸ πλῆθος
τῆς ἀμέσως θάρρους.

Ἡ συνοδεία τοῦ δούξ ντὲ λά Τόρρε εἶχε μὴν καλπαμῖ με-
σα στὸ προαίλι τοῦ διοικητηρίου. Ὁ δούξ, κραδαινόμενος τὸ ἔδαφος
τοῦ με τὸ στίβαρό χέρι του, κράτησε με τ' ἄλλο ἀκίνητο τ' ἄλογό
του κ' ἄρχισε νὰ λέγῃ με δυνατὴ φωνή, γεμάτη αὐτοπεποίθησι:

— Ἀξιωματικοί, στρατιώτες καὶ πολῖτες τῆς Βέρα-Κροῦξ!... Εἴμαι
ὁ δούξ ντὲ λά Τόρρε, ὁ ἀντιβασιλεὺς τῆς Περιορίας!... Εἴμαι ὁ
ἀνθρώπος πὺλ εἶδαναι προσταθῆσαν οἱ ἐχθροὶ του ν' ἀτιμώσουν τ'
ἑνὸς μου. Ἐφτασε ὅμως ἡ ὥρα γιὰ ν' ἀποδῶ σ' ὅλους τὴν ἀγά-
πη μου πρὸς τὸν βασιλὶδά μας καὶ στὴν πατρίδα μας. Οἱ Λαδρόνες
μῆκανε ἄξαφνα μέσα στὴν πόλι. Ἐρχομαι λοιπὸν νὰ τεθῶ ἐπὶ τῆς
ἀλλῆς σας γιὰ νὰ ἐπιτεθῶ!... Νομίζω ὅτι τοὺς φοβόμαστε καὶ γι'

αὐτὸ εἶνε βέβαιον ὅτι θὰ μᾶς νικήσουν!... Ἐμεῖς ὅμως δὲν ἐμίσταν
δειλοὶ ὅπως μᾶς φαντάζονται. Ἀς τοὺς ἀποδείξουμε ὅτι ἐξακολου-
θοῦμε νὰ εἴμαστε οἱ μαχητὰ τῶν πολέμων τῆς Φλάνδρας! Ὁθετε
νὰ με ἀκολουθήσετε;

— Ναι! φωνάζανε με μιὰ φωνὴ ὅλοι μαζί οἱ στρατιώτες. Ζήτω ὁ
δούξ ντὲ λά Τόρρε!

— Ὁχι, φίλοι μου! φωνάζε ἀμέσως ὁ δούξ ντὲ λά Τόρρε. Ζήτω
ὁ βασιλεὺς!

— Ζήτω ὁ βασιλεὺς! ἔναφονάζαν ὅλοι μαζί οἱ συγκεντρωμένοι,
στρατιώτες καὶ πολῖτες, πὺλ ὁ ἐνθουσιασμός τους εἶχε ἔξαρταί
κάθε ὄριον.

Ὅταν ὁ δούξ εἶδε ὅτι κατώρθωσε ν' ἀνατρεφῇ τὸ ἥνωτο τῶν
στρατιωτῶν καὶ τῶν πολιτῶν, διέταξε νὰ δοθῶν ὅπλα σ' ὅλους τοὺς
πολίτες. Κι' ἀπὸ ἀσφάλειαν τὰ γυναικόπαιδα καὶ τοὺς γέροντες μέ-
σα στὴν αὐλὴ τοῦ διοικητηρίου, κ' ἄρρησε ἓνα ἰσχυρὸ ἀπόσπασμα γιὰ
τὴν φρουρίο τους, σχημάτισε σὲ πικρὴ φάλαγγα τὸν στρατό του
καὶ παίρνοντας μαζί του καὶ δύο πυροβόλα, ὠδήγησε τοὺς πολεμι-
στὰς του στὴν πλατεία Μεσοῦ. Ἐκεῖ σχημάτισε ἓνα τετράγωνον με
τοὺς ἀνδρες του καὶ συγχρόνως ἔστειλε πρὸς ὅλες τὴς διευθύνσεις
ἀξιωματικούς γιὰ νὰ ἐκτιμήσουν ἀπὸ κοντὰ τὴν κατάστασι.

Ὅταν γύρισαν πίσω οἱ ἀπεσταλμένοι του, τοὺ ἀναφέρανε ὅτι ἡ
πόλις τῆς πόλεως εἶχε κρατῇ με πελοῦρους κομποὺς δέντρων ἀπ'
τοὺς φλιμπουστιέρους, οἱ ὁποῖοι καὶ τὴς φρουροῦσαν με ἰσχυρὰ ἀπο-
σπάσματα. Τὸ γεγονός αὐτὸ ἦταν σημαντικώτατο. Ἐσίμωσαν ὅτι οὔτε
οὐκὲς κἂν γιὰ ὑποχώρησι μποροῦσε νὰ γίνῃ. Ἀναφέρανε ἐπίσης
ὅτι ἀπεσταλμένοι στὸν δούκα ὅτι οἱ Λαδρόνες προχωροῦσαν πρὸς τὸ
κέντρο τῆς πόλεως, συγκεντρωμένοι σὲ τέσσερες ὁμάδες, ἀπὸ τέσσε-
ρα συγχρόνως σημεία.

Ὅταν πῆρε αὐτὲς τὴς πληροφορίες ὁ δούξ, διέταξε τοὺς ἀνδρες
του νὰ στήσουν ὁδοφράγματα καὶ νὰ
ὀχυρωθῶν μερικὰ ἀπ' αὐτοὺς μέσα
στὰ σπῆτια πὺλ ἦσαν γύρω στὴν
πλατεία.

Σὲ λίγην ὥρα ἡ πλατεία κ' ἡ
γύρω δρόμοι ἦσαν ἀγνόριστοι. Ἀ-
μάξιμα, πόρτες, παραθύρα, διάφορα
ἐπιπλῆ, πέτρες καὶ χόμματα στήθα-
χτῆσαν μπροστὰ σὲ κάθε δρόμο καὶ
γύρω στὴν πλατεία. Πίσω ἀπ' τὴς
δύο αὐτὲς σειρὲς τῶν ὁδοφραγμάτων,
ἦσαν ὀχυρωμένοι οἱ Ἰσπανοὶ καὶ πε-
ριέβαιναν τὴν στιγμῇ πὺλ θὰ ἐμφανι-
ζόντουσαν οἱ φλιμπουστιέροι, γιὰ νὰ
τοὺς χτυπήσουν.

Ἀφοῦ οἱ φλιμπουστιέροι περιεπλῶ-
σαν τοὺς Ἰσπανοὺς, οἱ ἀρχηγοὶ τους
κάνανε μιὰ πρόχειρη σύσκεψιν κ' ἀπο-
φασίσανε νὰ καταλάβουν τὴς θέσεις
τῶν ἐχθρῶν τους με ἔφοδο.

Ὅταν ὅμως βρομήσαν ἀπάνω στὰ
ὁδοφράγματα, βρομένησαν μπροστὰ σὲ
μιὰ τόσο ὀργανωμένη ἀντίστασι, ὥστε
ἀναγκασθῆσαν νὰ ἰσχυρωθῶν καὶ
ν' ἀναστὰσθων.

Οἱ Ἰσπανοὶ, ἔχοντας ἀρχηγὸν τους
τὸν δούκα ντὲ λά Τόρρε, πολεμοῦσαν
ἀπὸ καὶ νικηφόρικῶς περὶ τὴς θέσεις
τῶν ἐχθρῶν τους.

Οἱ φλιμπουστιέροι κάνανε ἀμέσως καὶ δεύτερον ἔφοδο, ἀπὸ τῆς ἀσπασμένης
καὶ πὺλ ὀρηκτῆς, καὶ πῆσαν νὰ πολεμῶν ὁδοφράγματα. Τότε ὅμως οἱ
Ἰσπανοὶ τραβήχτηκαν στοὺς ἀλάντους δρόμους καὶ σὲ θέσεις τῶν
φλιμπουστιέρων ἄρχισαν νὰ πέφτουν ἡ ὀδὸς τῶν δύο κανονιῶν τῶν
Ἰσπανῶν, ἐκρηγνόντας τὸν θάνατο. Ἀλλὰ καὶ οἱ πυροβολισμοὶ τῶν

ΤΟ ΤΡΟΜΕΡΟ ΕΓΚΛΗΜΑ

κυρία Μπουζίκ, μία γεροντία πάντα καθαρόαιμη ηλικίας, είχε κερδίσει εκείνη την ημέρα—επιτέλους!—στis κοούρες του Ωτίου!

Ήταν στis χαρές της 'Ο 'Ταραμάς' ήθελε γκαϊνιά, ο 'Τιο-Μπουζόν'—πλάσσει—κι' η κ. Μπουζίκ τράβηξε ίσια στο ταμείο να εισπράξει τα κέρδη της, 1230 φράγκα δλα-δλα και 40 λεπτά!

Μόλις όμως τέλεισε στην τσάντα της σαν πολύτιμο θησαυρό, την διπλόρωσε άμεσως ένα ξαφνικόν αδέσποτον μούτσουνο, ονόματι Κρεπίνος Γκαργκουγιόν. Αδελφός λοιπόν ο Κρεπίνος Γκαργκουγιόν έβγαλε το καπέλλο του, δονοκλήθηκε και τής έπεσε με γλυκύτητα φωστή ημάτη από σθεασμό άνεγκραστis τρυφερότητας:

—Μπουζόν, ματάκι... Ούτε εγώ έχω την τιμή να σ'α γνωρίζω, ούτε κι' εσείς... 'Αλλά, μοιάζετε καταπληκτικά με μία παμφιλίτη θεία μου και θέλω επάνω σ' αυτό το ζήτημα να σ'α εκμυστηρευθώ κάτι... Κάνουμε μία βολτίτσα ως εκεί κάτω στο πάρκο;...

Πρόλαβε εύτυχώς να σ'α πω, ότι η κ. Μπουζίκ ήταν πάπια. Έχασε λοιπόν το δόλωμα σαν πάπια, η κ. Μπουζίκ, κι' ακολουθήσε—σαν πάπια πάλι—τόν εδγενότατο κ. Γκαργκουγιόν ως το μακρινό εκείνο πάρκο.

Κι' εκείνος δίχως να χαμογελά, σαν θεός μιας θιασώτης του 'δ' χρόνος εινε κοήμα', τή εούτηξε παρρηθs απ' το λαρόγγι με Παριζιάνικη αβρότητα, τής έδωκε με άξιο-ήλκυτη σβελτωσύνη, σούφρωσε επιδέξια την τσάντα της, κι' αποκαλύφθηκε κατόπιν με τσιπτε δέκα λόφον περιηγητόν!

Την άλλη μέρα το πρωί ο Γκαργκουγιόν, δότερα από δλονύχτια κραπάλη, άρόρασε μερικάς εφημερίδες κι' έβρεσε με τα μούτρα στο διάσπασμα των 'συνταρακτικών' λεπτομερειών του 'στυγερού εγκλήματος' του 'Ω-τέι'.

Απορούσε κι' ο ίδιος. Αύτοι οι ασπανάδες δημοσιογράφοι εινε άμειντοι, τέλεισπέντων, στο να παραγγέλουν τις εφημερίδες με ένα σωρό λεπτομέρειες—φριμασιτικές, ρωμαντικές, ιπποτικές, φοβερές και τρομερές—γνωστές σ' αυτούς μονάχα, κι' ήγνωντες δλότατα στον δράστη και στο θύμα!

Μουρμούριζε λοιπόν ο Γκαργκουγιόν, εκθαμβος:

—Μά εινε δυνατόν;... Ώνε δυνατόν;... 'Όστε λοιπόν εγώ είμαι ο δράστης ενός τόσο μυστηριώδους και δδελνρού εγκλήματος;... 'Ω, δίδολε... Τύφλα νάχη ο Ροκαϊνιά μισοστό μου!...

Σε μία εδδομάδα μέσα, πιάστηκε απ' την αστυνομία τυχαίως και μοιραίως ο Γκαργκουγιόν, όπως πάντα συμβαίνει με όλους τους δράστες και με όλες τις αστυνομίες. Δέν του κακοφάνηκε όμως και τόσο, γιατί είχε σπαταλήσει έντωμεταξύ τα ποσόντα τής επιχειρήσεώς του, και στην ταβέρνα που σήκναε μεθοδών οι πελάτες πάντοτε 'τοις μετρητοίς'.

Γιαυτό κι' ο Γκαργκουγιόν μόλις βοήθηκε στο εδούχωρο και έσοτό καλλι τής φυλακής του—ηλεκτρικόν φώς, κεντρική θέρμανσις και άπομψ παροραματική στις καμινάδες των κοινών δροστασίων—έτρωε τα χέρια του από σιναίσθημα εδχάριστο 'ζωής και κόττας', κι' έστειλε ένα έπειγον ραβασάκι στον τακτικό του νομικό σύμβουλο!

Παρρηθs ο μαιτε—Καρμανιόλ, περιήρως δικηγόρος και πασίγνωστος για τις νεωτεριστικές ιδέες του—έρεξε στην πρόσκλησι του πελάτου του κ. Γκαργκουγιόν, τον όποιο έκτισσες ξεχωριστά για την άκαταπόνητη δδότη του, καθώς και για την επιμέλη και τακτική φούτσί του στους 'παγκούς' του κατηγορουμένου—δλον των δικαστηρίων τής προτενέουσας.

Δικηγόρος και πελάτης τ'α ειναν ένα γε-

ράκι. Κι' όταν ο Γκαργκουγιόν δποσχέθηκε στον μαιτε—Καρμανιόλ τ'α '71) ο)ο των άκαθαρίστων κερδών τής προσεχούς διαρρήξεώς του για άμοιή, ο δικηγόρος πέταξε ως το ταβάν απ' τή χαρά του, κι' ύποσχέθηκε δλόφωχα στον πελάτη του την πιο θερμή συνηγορία του!

Έφθασε η ημέρα τής δίκης. Βαρεία η κατηγορία, για τον απαθείστατο όσόνσο Κρεπίνος Γκαργκουγιόν: 'Φόνος μετά ληστείας, εκ προμελέτης'!

Ασφοντικά γεμάτη η αίθουσα. Πιασμένες απ' τα κοσμιώτερα πιστονόκια η έδρες των δικαστών. 'Ορθος ο λαουζίκιος, στυμωχόταν για να θανατώ τον απαράμιλλο σε τόλη και τέχνη δολοφόνο, τον όποιο ή εφημερίδες κατάφεραν να κατατήσουν στα τελευτάκια και 'θελούσι'...

'Ο Κρεπίνος φιγουράριζε με τσιπτε εγκληματίον, άνευθύνον για το εγκλήμα του. Το πρόσωπό του ήταν μισοκακομοιρο και κοινωμένο, τα μάτια του μισόκλειστα και μόνο το στόμα του ήταν δλάνοιχο σαν στόμα χάχα.

'Ο δικηγόρος του άκτινοβολούσε από διπλή χαρά. Πρώτα γιατί έβλεπε τον πελάτη του να συμμορφώνεται με άφθαστη μαεστρία στις έμυστηνικές οδηγίες του, κι' έπειτα γιατί έβλεπε τους συναδέλφους του δικηγό-

Επρεσ με τα μούτρα στο διάσπασμα... ρους νάχουν κινιρίσει απ' τή ζήλεια: 'Ηταν ύπεροχη ορεκμία για τον μαιτε—Καρμανιόλ ή συγκλονιστική εκείνη δίκη!

'Ο πρόεδρος κι' οι δικαστές έπιασαν τις έδρες των, κι' η συνεδρίασι άρχισε. 'Ατάραχος σαν ξένος προς το περιβάλλον, άκουσε ο κατηγορούμενος Κρεπίνος τις επιβαρυντικές καταθέσεις των μαρτύρων και μονάχα στις ερωτήσεις του προέδρου άπαντούσε με ένα άόριστο, ήλιδο χαμόγελο.

Έλεγε όμως μέσα του κάθε τόσο: —Πού διάβολο βρεθήκαν τόσο μάρτυρες;... Και μάλιστα όλοι τους 'αυτόπτες';... Ούτε νινιά δέν πετούσε γύρω μου, την ώρα πουδίνια πασπαρόρε για την Κόλτσι στη γρηά εκείνη καρακάσα... Πώς λοιπόν με έδαν όλοι αύτοι και μάλιστα από κοντά;... 'Η ο κόσμος εινε υστερήσις ή όλοι αύτοι εινε ορεκλαμαδόροι και λένε ότι τους καπνίσει, άδειά να δούν τόνου τους γεαμμένο στις εφημερίδες...

Μά το Θεό, δέν είχε κι' άδικο ο έρημος Κρεπίνος!

Φυσικά ο εισαγγελεύς ζήτησε στην άγόρευση του, έπεισε και τή θανατική ποινή για τον δράστη. Κι' όταν κήθηκε στην έδρα του κι' άναγκασμένος για την θρασύτητα του 'άποφωλιού αυτού τέρατος', του κατηγορουμένου δηλαδή, ο όποιος μπρός στη μύ-

τη τόσοις χιλιάδων πελατών του 'Ιπποδρόμου'—έστραγγίλων άγρίως μίαν άκακον γράσιαν, ίνα την ληστεύσει, ο μαιτε—Καρμανιόλ σηκώθηκε.

Σερόβηξε, ήπιε μισόν κουβά νερό κι' άρχισε να οδολεύει:

—Δέν θα σ'α άσποχολήσω καθόλου με το εγκλήμα, αδέσποτοι κύριοι ένοχοι... Θα άρκεστώ μόνον σχετικά κι' αυτό, να σ'α πω τα έξης: 'Εγώ έχω πεποθήσει, πώς ο πελάτης μου εινε άθώος... 'Έχει μόν δσοο-ληφίες με τα δικαστήρια, αλλά μόνον για μικροδιαρρήξεις και λοποδυσιές... Εινε άνίκανος για τέτοιο εγκλήμα, κι' όπως ο ίδιος από την άοχη κατήθεσε στον άνακριτή κι' όπως τώρα εδβαίνωε κατηγορηματικά στο δικαστήριο... Τί επιβαρυντικά μ'α μένον;... Μ'ας μένει ή δολογία του σε κάποιον ταβερνιόδη, την ώρα που βουκόταν στον στο μεθύδι, καθώς κι' η καθάρισις πενήτης 'αυτοπτιών' μαρτύρων... 'Όσο για την δολογία του, δέν εινε σθεασό, φαντάζομαι, να έφραμίσουμε σ' αυτή την ιεσή αίθουσα τις μοιρίες τής παροιμίας: 'Από τρελλό παιδί και μεθυσμένον μαθαίνει την αλήθεια'!... Κι' δσο για τους 'αυτόπτες' μαρτυρες, τους καταγγέλλω επί φρενδοκία. Γιατί δέν τον έπιασαν άμέσως μετά το εγκλήμα, αφού ήσαν 'αυτόπτες';... 'Η, τουλάχιστον, γιατί δέν τον κατήγγειλαν απ' την πρώτη ημέρα στην αστυνομία, αλλά περιμένει μια εδδομάδα να πιαστή τυχασίς και μοιραίως—δότερα από ένα άθιστο τον μεθύσι—για να παρουσιαστούν κατόπιν οι αδέσποτοι αυτοί 'αυτόπτες';...

Αίσθησι γενική παροστηρήθηκε άμέσως. Οι ένοχοι άνακάθησαν λαχανιασμένοι στα καθίσματά τους, οι σύνεδροι δικάστοι έκπληκτοι στις έδρες των, το άκραστικό μουρμούριζε συγχρισμένο και μονάχα ο Κρεπίνος καδόναν άπαθής και ψυχρός σαν ύπνοβάτης.

'Ο μαιτε—Καρμανιόλ ήπιε το ύπόλοιπο νερό του κουβά κι' εξακολούθησε: —Πού βάδιζομε, κύριοι ένοχοι;... Σέτι επικινδύνους κατηγορούσες και σε τί φοβιστικές δικαστικές πλάνες;... Τί φταίει σ'α παρακαλώ ο εκ γενετής ήλιθιος πελάτης μου να πληρώσει αυτός τον έκτροχασμένο της σημερινής κοινωνίας;... 'Ολοι μας διωχόμε για εύκολα κέρδη, συνλάζομε στις ρουλιές, ξεφυτρώμε στον μπακαρό και πλουτίζομε τους τζοκέρ στον 'Ιπποδρόμο με τα παροδάκια μας, άντι τουλάχιστον να τα ψωνίζομε πασατέμπο... 'Ολοι, γέροι-ρηγές, άνιπνάντο και παντοεμμένοι, μεσόκοποι μυαλωμένοι κι' άνωστα σολαίρια, τρέχουμε στις κούρες... Τά ίδια έκανε κι' η μακαρίτισσα Μπουζίκ... Μόλις λαλούσε πρωί-πρωί ο πετεινός, εκείνη νταβόταν δδθή απ' το κρεβάτι, ντινόταν στο λεπτό, άεπαζε την τσάντα και ποδοστακίωσαν ύπτερα κατρινωλόντας στη κνήλη βισιτσική, για να προλάβη τις κούρες!...

...Λοιπόν;... Τί το παράξενο, άν εκείνη μ'εν κέρδιε κι' ένας πλανός της έχασε;... Και τί το παρόξενο κατόπιν, άν ο χαμένος στραγγάλισε την κερδοσιμένη για τής πρή τα λεπτά;... 'Όλα αυτά όμως προϋποθέτουν λύσσα, πάθος, είαιες ανθρώπινες δαμίες... Κυντάζτε τώρα και τον πελάτη μου: Εινε δυνατόν αυτός ο άσος των ήλιθίων, αυτός ο προαθηλητής τής εκ γενετής βλακείας, να νουώση τέτοια πάθη και μάλιστα να εγκληματήση κεντρισμένος απ' το κόρουμά τους;... Και στα τελευτάκια-τελευτάκια, άν το θύμα καθόταν φρόνιμα στο σπιτι του να ματάρη κάλτσες και να ποτίζει τή ματσοζούρα του—άντι να τρέχη στις κερδοσκοπικές κούρες—θα πάβαινε αυτό πούπαθε;... Κύριοι ένοχοι, δώστε ένα μαθηματάκι στην έντραχηλισμένη κοινωνία, κι' δσο για τον πελάτη μου στηρίξομαι στη σο-

φία και νοικοκυρεμένη κοίσι σας!

Ανάμεσα σε θύελλα χειροκροτημάτων, ο Κρεπίνος καταδικάστηκε μόνον 'έπι ύπεροβολική μέση', σε δύο ημέρες κράτησι. Στο άκουσμα τής τελευτάιας του ποινής ο Κρεπίνος δέν μπόρεσε να ύποκοθή πειτών άπαθής, κι' έπρεσε λιπόθυμος απ' την τρομάρα.

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΩΝ "ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΩΝ"

ΤΑ ΜΑΓΙΑ

ΠΡΟΣΩΠΑ: Καρλόττα, 28 ετών.

Λίζα, 32 ετών, εδιδέλη, της Καρλόττας.

(Σ' ένα κοινό μπουντινιό, ή δύο εδιδέλη-ρες καθόνται και συνομιλούν.)

ΚΑΡΛΟΤΤΑ. — Τά μάγια... Τό κάρφωμα... Άνοησιές!...

ΛΙΖΑ. — Μή μιλάς έτσι, Καρλόττα. 'Υπάρχουν άγνωστες, μυστηριώδεις δυνάμεις.

ΚΑΡΛΟΤΤΑ. — Δέν πιστεύω σ' αυτά, ε-γώ.

ΛΙΖΑ. — Κι' εγώ δέν πιστεύω, Καρλόττα. 'Αλλά από τον καιρό που υού έτυχε κάτι... 'Ω, από τότε πιστεύω.

ΚΑΡΛΟΤΤΑ. — Τί σου έτυχε;

ΛΙΖΑ. — Είχα κάποτε μία φίλη, την ό-ποία, άγαπούσα πολύ, πάρα πολύ. Μά κι' αυτή μου έδειχνε μεγάλη αγάπη. 'Ηταν μία νέα κι' άρετα έξυπνη γυναίκα, άλλ' αλό-φωτη. Καταγόταν απ' ταπεινή οικογένεια, κι' έλεγαν πολλά εις βάρος της. 'Εγώ όμως δέν ήθελα να πιστέψω τίποτα από όσα έλεγαν κι' αυτήν. Γιατί δέν χρυσάκι τίποτα, ούτε την καταγωγή, ούτε την ανατροφή γός άν-θρώπου, παρ'α μόνο την ατομική του αξία.

ΚΑΡΛΟΤΤΑ. — Μά, δέν πέφτεις κάποτε έξω;

ΛΙΖΑ. — 'Ισως... Είμαι πολύ πολύ άπλή, βλαπεί. Πιστεύω σ' έναν καλό λόγο, πιστεύω σ' ένα γλυκό χαμόγελο. 'Ετσι πιστεύω και στη φίλη μου αυτή.

ΚΑΡΛΟΤΤΑ. — Και δέν ήταν όπως την νόμιζες;

ΛΙΖΑ. — Σου είπα πως υού έδειχνε πολύ μεγάλη αγάπη. Κι' εγώ την προτιμούσα από άλλες φίλες μου μορφωμένες, τής τάξεώς μου. 'Ηξερε τόσο καλά να ύποκρίνεται, παρίστανε με τόσο τέχνη, την άθωα, την άδικομένη, τό-θωα τής κοινωνίας!... Οι γονείς μου δέν ή-θελαν να την συναναστρέφουμαι, άλλ' εγώ έ-πέμενα. Τής άνοιγα βίλα μου την καρδιά, τής εμπιστευόμουν όλα μου τα μυστικά. Δέν μπο-ρούσα να φανταστώ ότι με μισούσε θανάσιμα, ότι με μισούσε κι' όταν ακόμα μου χαμογε-λούσε γλυκά, και υού όρχιζόταν, πως με λα-τρεύει...

ΚΑΡΛΟΤΤΑ. — Και πως το κατάλαβες, τέλος, πως σε μισούσε;

ΛΙΖΑ. — Πέρχουμε λίγο και θά ιδής. Μία μέρα, ήρθε και μου είπε: 'Τί όμορφα καλ-λιά πού έχεις, αγάπη υού!... Πώς ήθελα να έγω μαρικές υπούχλες σου!... Όά τις φυλάω σαν θησαυρό υού.

ΚΑΡΛΟΤΤΑ. — Κι' εσύ θά έκοψες άμέ-σως μία υπούχλη σου, και θά τής την έδωσες.

ΛΙΖΑ. — Τής έδωσα, ένθουσιασμένη, τρεις τέσσερες μπουκλες υού, άμέσως. 'Εκείνη τις πήρε, τις φίλησε, και τις έβαλε στην τσάντα της, όρχιζόμενη πως τα καλλιά υού, θά εινε το πολυτιμότερό της φυλαχτό.

ΚΑΡΛΟΤΤΑ. —Και δέν δυσπιστούσες σ' ό-λες αυτές τις ύπεροβολικές τρυφερότητες της;

ΛΙΖΑ. — Πιστεύω πως μ' άγαπάει: άλλ-θινα, πως είμαι πραγματικά 'α ή αδελφή της ψυχής της, καθώς υού έλεγε. Την ίδια μέρα που μου πήρε τα καλλιά υού, ξαναρθε να με ιδής. Και κατέβηκε κατ' είθεϊαν στον κήπο υού: για ν' άναμύσει λίγο, καθώς υού είπα, ενώ εγώ μελετούσα μουσική.

ΚΑΡΛΟΤΤΑ. — Και τί σ'έχει έχουν όλα αυτά, με τα μάγια, για τα όποια μιλούσας πριν;

ΛΙΖΑ. — Μεγάλη σ'έσει. Την έπομένη τής ημέρας που ή φίλη υού, υού πήρε τα καλλιά υού, έπαθα ένα φοβερό πονοκέφαλο, σε βαλ-υό που δέν μπορούσα ν' άνοιζω τα μάτια υού. Κι' δλονία χειροτέρευα. 'Ο γιατρός, που ε-λάναμε, δέν ήξερε πού ν' άποδώσει αυτόν τον πονοκέφαλο. 'Η μέρες περνούσαν, κι' έχαιρο-

τέρενα διαρκώς. Δέν μπορούσα ούτε να ζώ, ούτε να κοιμηθώ, ούτε να μιλήσω. Κι' έλυν-να σιγά-σιγά. 'Η φίλη υού, έρχόταν και πα-καλούδουσε μ' ενδιαφέρον ύπεροβολική την κατάρτασι υού. Κι' ρωτούσε κάθε φορά που έρχόταν να με δής: 'Απώς είσαι; Πώς είσαι σήμερα; Καθόταν, κοντά υού, με παρηγορού-σε και με περιποιόταν σαν αδελφή.

ΚΑΡΛΟΤΤΑ. —Μήπως σ' άγαπούσε πραγ-ματικά;

ΛΙΖΑ. — 'Αχ! καλή υού εδιδέλη!... 'Ε-γεις δίκτα να τό λες αυτό... Γιατί δέν μπο-ρούσα ποτέ κι' εγώ να φαντασθώ ότι ή γυ-ναίκα εκείνη έκρυβε τόσο υίος: κάτω από την τρυφερή αγάπη που μου έδειγνε. Φαντάσου ότι έκλαιγε μπροστά υού, κι' έλεγε ότι πονεί κι' αυτή με τον δικό μου πόνο. Έέχχα να σου πω ότι ή φίλη υού αυτή ήταν παντα-μύνη. Είχε δέ ένα παιδάκι, το όποιο άγα-πούσα ύπεροβολικά. Λοιπόν, μία μέρα, τό παι-δί αυτό ήρθε στην κάμαρά υού, όταν δέν ή-ταν εκεί και ή μητέρα υού, κρατώντας ένα έδος πάνινης κούκλας στα χέρια υού, και φωνάζοντας: 'Αδελφίσις Λίζα, έπαίκα κά-τω στον κήπο του σπιτιού σας, και σκάδοντας ά-νακάλυφα αυτή την κούκλα. Κυντάζτε, έχει αληθινά καλλιά στο κεφάλι της, καλλιά γου-σά. Ίδια με τα καλλιά υού.

ΚΑΡΛΟΤΤΑ. — 'Ησαν τ'α δικά σου καλ-λιά;

ΛΙΖΑ. — Ναι. Με μάτια δλάνοιχα, παρ' όλους τούς πόνους του κεφαλιού υού, κύντα-ξα την κούκλα εκείνη 'Ηταν ντυμένη μ' ένα κομμάτι ύφασμα από κάποιο δικό υού φόρεμα και τα καλλιά της ήσαν απ' τα καλλιά υού. Τα καλλιά υού που έδωσα στην φίλη υού. Την ήρπαξα τότε άμέσως από τα χέρια του πι-διού. Τά καλλιά της, τα καλλιά υού δηλαδή, ήσαν προσαρμυμένα στο κεφάλι της κούκλας μ' ένα σωρό καρφίτσες. 'Αμέσως άρχισα να βγάζω μία-μία τις καρφίτσες: εκείνες. Μού ήθσαν έξωστα στο υού διάφορες ίστορίες για μάγια και για 'ακαρφώματα'. Κάθως έβγάζα τις καρφίτσες, ή φοβερός πονοκέφαλος υού περνούσε σιγά-σιγά. Δέν ύπηρεσε άμφιβολία, υού είχαν κάνει μάγια...

ΚΑΡΛΟΤΤΑ. — Και βέβαια, ή φίλη υού θά ήταν κείνη που τα έκανε. Μά γιατί, γιατί; Θά σε μισούσε φαίνεται για τήν αγνότητά σου, για τήν καλσύνη σου, για τήν υδωφ-σί σου, για ότι δηλαδή ένοιωθε μέσα στην μαύρη της ψυχή, να τής λείπει εκείνη. Για

ΚΑΡΛΟΤΤΑ. — Κι' εσύ θά έκοψες άμέ-σως μία υπούχλη σου, και θά τής την έδωσες.

ΛΙΖΑ. — Τής έδωσα, ένθουσιασμένη, τρεις τέσσερες μπουκλες υού, άμέσως. 'Εκείνη τις πήρε, τις φίλησε, και τις έβαλε στην τσάντα της, όρχιζόμενη πως τα καλλιά υού, θά εινε το πολυτιμότερό της φυλαχτό.

ΚΑΡΛΟΤΤΑ. —Και δέν δυσπιστούσες σ' ό-λες αυτές τις ύπεροβολικές τρυφερότητες της;

ΛΙΖΑ. — Πιστεύω πως μ' άγαπάει: άλλ-θινα, πως είμαι πραγματικά 'α ή αδελφή της ψυχής της, καθώς υού έλεγε. Την ίδια μέρα που μου πήρε τα καλλιά υού, ξαναρθε να με ιδής. Και κατέβηκε κατ' είθεϊαν στον κήπο υού: για ν' άναμύσει λίγο, καθώς υού είπα, ενώ εγώ μελετούσα μουσική.

ΚΑΡΛΟΤΤΑ. — Και τί σ'έχει έχουν όλα αυτά, με τα μάγια, για τα όποια μιλούσας πριν;

ΛΙΖΑ. — Μεγάλη σ'έσει. Την έπομένη τής ημέρας που ή φίλη υού, υού πήρε τα καλλιά υού, έπαθα ένα φοβερό πονοκέφαλο, σε βαλ-υό που δέν μπορούσα ν' άνοιζω τα μάτια υού. Κι' δλονία χειροτέρευα. 'Ο γιατρός, που ε-λάναμε, δέν ήξερε πού ν' άποδώσει αυτόν τον πονοκέφαλο. 'Η μέρες περνούσαν, κι' έχαιρο-

τέρενα διαρκώς. Δέν μπορούσα ούτε να ζώ, ούτε να κοιμηθώ, ούτε να μιλήσω. Κι' έλυν-να σιγά-σιγά. 'Η φίλη υού, έρχόταν και πα-καλούδουσε μ' ενδιαφέρον ύπεροβολική την κατάρτασι υού. Κι' ρωτούσε κάθε φορά που έρχόταν να με δής: 'Απώς είσαι; Πώς είσαι σήμερα; Καθόταν, κοντά υού, με παρηγορού-σε και με περιποιόταν σαν αδελφή.

ΚΑΡΛΟΤΤΑ. —Μήπως σ' άγαπούσε πραγ-ματικά;

ΛΙΖΑ. — 'Αχ! καλή υού εδιδέλη!... 'Ε-γεις δίκτα να τό λες αυτό... Γιατί δέν μπο-ρούσα ποτέ κι' εγώ να φαντασθώ ότι ή γυ-ναίκα εκείνη έκρυβε τόσο υίος: κάτω από την τρυφερή αγάπη που μου έδειγνε. Φαντάσου ότι έκλαιγε μπροστά υού, κι' έλεγε ότι πονεί κι' αυτή με τον δικό μου πόνο. Έέχχα να σου πω ότι ή φίλη υού αυτή ήταν παντα-μύνη. Είχε δέ ένα παιδάκι, το όποιο άγα-πούσα ύπεροβολικά. Λοιπόν, μία μέρα, τό παι-δί αυτό ήρθε στην κάμαρά υού, όταν δέν ή-ταν εκεί και ή μητέρα υού, κρατώντας ένα έδος πάνινης κούκλας στα χέρια υού, και φωνάζοντας: 'Αδελφίσις Λίζα, έπαίκα κά-τω στον κήπο του σπιτιού σας, και σκάδοντας ά-νακάλυφα αυτή την κούκλα. Κυντάζτε, έχει αληθινά καλλιά στο κεφάλι της, καλλιά γου-σά. Ίδια με τα καλλιά υού.

ΚΑΡΛΟΤΤΑ. — 'Ησαν τ'α δικά σου καλ-λιά;

ΛΙΖΑ. — Ναι. Με μάτια δλάνοιχα, παρ' όλους τούς πόνους του κεφαλιού υού, κύντα-ξα την κούκλα εκείνη 'Ηταν ντυμένη μ' ένα κομμάτι ύφασμα από κάποιο δικό υού φόρεμα και τα καλλιά της ήσαν απ' τα καλλιά υού. Τα καλλιά υού που έδωσα στην φίλη υού. Την ήρπαξα τότε άμέσως από τα χέρια του πι-διού. Τά καλλιά της, τα καλλιά υού δηλαδή, ήσαν προσαρμυμένα στο κεφάλι της κούκλας μ' ένα σωρό καρφίτσες. 'Αμέσως άρχισα να βγάζω μία-μία τις καρφίτσες: εκείνες. Μού ήθσαν έξωστα στο υού διάφορες ίστορίες για μάγια και για 'ακαρφώματα'. Κάθως έβγάζα τις καρφίτσες, ή φοβερός πονοκέφαλος υού περνούσε σιγά-σιγά. Δέν ύπηρεσε άμφιβολία, υού είχαν κάνει μάγια...

ΚΑΡΛΟΤΤΑ. — Και βέβαια, ή φίλη υού θά ήταν κείνη που τα έκανε. Μά γιατί, γιατί; Θά σε μισούσε φαίνεται για τήν αγνότητά σου, για τήν καλσύνη σου, για τήν υδωφ-σί σου, για ότι δηλαδή ένοιωθε μέσα στην μαύρη της ψυχή, να τής λείπει εκείνη. Για

ΚΑΡΛΟΤΤΑ. — Κι' εσύ θά έκοψες άμέ-σως μία υπούχλη σου, και θά τής την έδωσες.

ΛΙΖΑ. — Τής έδωσα, ένθουσιασμένη, τρεις τέσσερες μπουκλες υού, άμέσως. 'Εκείνη τις πήρε, τις φίλησε, και τις έβαλε στην τσάντα της, όρχιζόμενη πως τα καλλιά υού, θά εινε το πολυτιμότερό της φυλαχτό.

ΚΑΡΛΟΤΤΑ. —Και δέν δυσπιστούσες σ' ό-λες αυτές τις ύπεροβολικές τρυφερότητες της;

ΛΙΖΑ. — Πιστεύω πως μ' άγαπάει: άλλ-θινα, πως είμαι πραγματικά 'α ή αδελφή της ψυχής της, καθώς υού έλεγε. Την ίδια μέρα που μου πήρε τα καλλιά υού, ξαναρθε να με ιδής. Και κατέβηκε κατ' είθεϊαν στον κήπο υού: για ν' άναμύσει λίγο, καθώς υού είπα, ενώ εγώ μελετούσα μουσική.

ΚΑΡΛΟΤΤΑ. — Και τί σ'έχει έχουν όλα αυτά, με τα μάγια, για τα όποια μιλούσας πριν;

την ύπεροχή σου σε έλα...

ΛΙΖΑ. — 'Ο πονοκέφαλος είχε άρχισει να υού περνά, άλλα τώρα ή ψυχή υού άρχισε να ποτίζει. Δέν μπορούσα να πιστέψω ότι ή λατρευτή υού φίλη με μισούσε τόσο, ώστε να ήλξη να με ξεκάνη με μάγια. 'Όταν σε λίγο ήρθε να με ιδής και με ρώτησε πως είσαι, τής είπα ότι είμαι πειά καλή... και τής έδωκα την κούκλα. Τότε ή φίλη υού γλώτισσε φοβερά, και παρ'α λίγο να λιποθυ-μήση. Τής είπα μόνο: 'Σε σκετεύω!'. 'Ε-κείνη τότε, έβλήσε να διαμαρτυρηθώ, λεγον-τας ότι δέν ήταν καθόλου ένοχος. Κάποιος άλλος θά τ'α είχε κάνει τα μάγια. Μά ή τα-ραχή της τα υστερούσε όλα. 'Αλλάστε υού με άλλες κοιφίτσες, που ήσαν επάνω στην κούκλα, ήταν και μία καρφίτσα, την όποία είχα ιδή στο καπέλλο τής φίλης υού, πολλές φορές. Και θυμήθηκα πως κάποτε υού είχα ζητήσει κι' ένα κομμάτι απ' ένα φόρεμά υού για να κάνη τάχα ένα μαντηλάκι. Το κομμάτι αυτό τό είχε χάσει φόρεμα τής κούκλας.

ΚΑΡΛΟΤΤΑ. — Τί έλεειν ή γυναικά!...

Ευθύως που την κατάλαβες άγκυρώς.

ΛΙΖΑ. — 'Αργότερα, βεβαίως έκαθαρά ότι με μισούσε κι' από κάποια γράμματά της, τα όποια μιλούσαν με μεγάλη κακία για μένα, και τα όποια έπασαν, μία μέρα, έντελώς ά-νέμισπα, στα χέρια υού. Κι' όλ' αυτά γιατί; Φαίνεται λοιπόν ότι κάποιος κύριος, ο όποιος σήκναε στο σπιτι της, και τον όποιο εγώ ένομιζα για οικογενειακό υού φίλο, ήταν έ-ραστής της. Αύτος λοιπόν είχε άρχισει, φαί-νεται, να με συμπαθεί, κι' εκείνη, έξω πρε-νών πειά, θέλησε να με σκοτώση με τα μά-για... 'Αργότερα έμους μάλωσε, μία μέρα, με τό φίλο της κι' αυτός υού έστειλε τότε τα γράμματά της, στα όποια με συκοφαντού-σε και μ' έβόριζε, με τα γρόττερα λόγια...

ΚΑΡΛΟΤΤΑ. — 'Όστε ή προκομμένη ή φίλη υού, σε μισούσε και για λόγους έρω-τικής άντιπάθειας.

ΛΙΖΑ. — Χωρίς να ύποπτεύουμαι τίποτα, εγώ.

ΚΑΡΛΟΤΤΑ. — Βέβαια, ή φίλη υού ή-ταν ένα φερί. 'Αλλά πιστεύεις σοβαρώς ότι τα μάγια της σου είχαν κάνει κακό;

ΛΙΖΑ. — Τό πιστεύω. 'Η κακία, το υί-ος, ο φόβος κι' ή ζήλεια εινε τρομερές δυνάμεις, που άπορούν και να σκοτώσουν έναν άνθρωπο. Καθώς λένε μάγια στα ρεμπιρι-στά, τα καλλιά υού, τα φορέματά υού, βίτι υού έγγίζει, έγινε κάτι από υού, από τον μαγνητισμό υού, από την ψυχική υού άκτινο-βολία. Τέλος, το βέβαιον εινε ότι μόλις έ-δωκα τις καρφίτσες ήσυχασα. Κι' από τότε πιστεύω στα μάγια κι' άρραδώνω β'α μπορώ τις πολύ διακατικές και γλυκομύλητες είλες. Κάτω από τή γλυκύτητα και τήν τρυφερό-τητά υού καθόταν το υίος, ή κακία... Αύ-τη δυστυχώς είμαι ή αλήθεια σχετικάς.

ΚΑΡΛΟΤΤΑ. — Βέβαια, ή φίλη υού ή-ταν ένα φερί. 'Αλλά πιστεύεις σοβαρώς ότι τα μάγια της σου είχαν κάνει κακό;

ΛΙΖΑ. — Τό πιστεύω. 'Η κακία, το υί-ος, ο φόβος κι' ή ζήλεια εινε τρομερές δυνάμεις, που άπορούν και να σκοτώσουν έναν άνθρωπο. Καθώς λένε μάγια

Ἡ Διεύθυνσις τῶν **“ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΩΝ”** εὐρίσκεται
σήμερα στή δυσάρεστη θέσι νὰ ἀναγγεῖλῃ μὲ λύπην τῆς στοῦς πολυ-
πληθεῖς ἀναγνώστας τοῦ περιοδικοῦ ὅτι ἀναγκάζεται νὰ διακόψῃ ἀ-
ποτόμως τὴν ἔκδοσίν του διὰ **ΣΟΒΑΡΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΥΓΕΙΑΣ** τοῦ κ.
Ν. ΚΑΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΥ. Ἐπειδὴ ὅμως δὲν θὰ ἤθελε νὰ στερηθοῦν οἱ
ἀγαπητοὶ συνδρομηταὶ καὶ ἀναγνώσται τῶν **“Παναθηναίων”**, τοῦ πε-
ριοδικοῦ των, τὸ ὁποῖον τόσον ἠγάπησαν καὶ ὑπεστήριξαν προέβη εἰς
συμφωνίαν μετὰ τῆς Διευθύνσεως τοῦ Περιοδικοῦ

“ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ”

ὅπως τὰ **“ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ”**, συγχωνευθοῦν μετ’ αὐτοῦ. Κατόπιν τῆς
συμφωνίας αὐτῆς οἱ ἀναγνώσται τῶν **“Παναθηναίων”**, ὅχι μόνον δὲν θὰ
στερηθοῦν τοῦ περιοδικοῦ των καὶ τῶν συναρπαστικῶν ἀναγνωσμά-
των του, ἀλλ’ ἀντιθέτως θὰ ἔχουν μὲ **4** μόνον δραχμὰς δύο περιοδικά,
τὴν **“ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΝ”**, δηλαδή διπλὴν μὲ **52** σελίδας, εἰς τὰς ὁποίας
θὰ συμπεριλαμβάνωνται καὶ τὰ ἀναγνώσματα τῶν **“ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΩΝ”**,

“Ἡ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΝΤ’ ΑΡΓΚΟ” **“Ἡ ΚΟΥΚΛΑ ΠΟΥ ΣΚΟΤΩΝΕΙ”** **“ΟΙ ΔΑΙΜΟΝΕΣ ΤΟΥ ΩΚΕΑΝΟΥ”**

Καὶ τὸ νέον μυθιστόρημα τοῦ Ἀκαδημαϊκοῦ κ. ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

“ΤΗΛΕΡΩΣ”

τὸ ὁποῖον ἐπρόκειτο νὰ δημοσιευθῇ κατ’ αὐτὰς εἰς τὰ **“ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ”**

Ἐπίσης εἰς τὴν **“ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΝ”**, θὰ μεταφερθοῦν καὶ αἱ ἄλλαι
ἐκλεκταὶ σελίδες τῶν **“ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΩΝ”**,

“Ἡ ΣΕΛΙΣ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ” **“Ἡ ΣΑΤΥΡΙΚΗ ΣΕΛΙΣ”** **“Ἡ ΣΕΛΙΣ ΤΟΥ ΙΑΤΡΟΥ”**

εἰς τὴν ὁποίαν θ’ ἀπαντᾷ στοῦς κ. κ. ἀναγνώστας ὁ διαπρεπὴς ἐπιστή-
μων καὶ τμηματάρχης τοῦ Ἐθν. Πανεπιστημίου εἰς τὴν Ἀστυκλινικὴν
Ἀθηνῶν κ. **ΣΤΕΦ. Ι ΛΕΟΝΤΙΔΗΣ** κ.τ.λ. κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ὡσαύτως διὰ νὰ δυνηθοῦν καὶ οἱ ἀναγνώσται τῶν **“Παναθηναίων”**,
νὰ παρακολουθήσουν τὰ ὑπέροχα ἀναγνώσματα τῆς **“ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ”**,

“Ο ΡΟΥΛΤΑΜΠΙΛ ΣΩΖΕΙ ΤΟ ΠΑΡΙΣΙ”, τοῦ ΓΚΑΣΤΟΝ ΛΕΡΟΥ

“Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΚΑΠΕΣΤΑΝ”, τοῦ ΜΙΣΕΛ ΖΕΒΑΚΟ κ.τ.λ. κ.τ.λ.

θὰ δημοσιευθοῦν ἐκτενέστατες καὶ λεπτομερεῖς περιλήψεις τῶν
προηγουμένων των.

Κατόπιν τῆς συγχωνεύσεως **“Παναθηναίων”**,—**“Οἰκογενείας”**, οἱ
κ. κ. Συνδρομηταὶ τῶν **“Παναθηναίων”**, θὰ λαμβάνουν εἰς τὸ ἑξῆς
τὴν **“ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΝ”**, μέχρι λήξεως τῶν συνδρομῶν των.

Ἀγοράστε τὸ φύλλον τῆς “ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ”, τῆς προ-
σεχοῦς ἐβδομάδος—τὸ ὑπ’ ἀριθμὸν **48 (379)**

Πρωτοφανὴς καλλιτεχνικὴ ἐμφάνισις—Ἐκλεκτὴ καὶ
ἄφθονος ὕλη—Πλουσία εἰκονογράφησις
52 Σελίδες—4 Δραχμὰς 4

